

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 128

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 65

Tercera reunió,
tinguda dijous 24 de març de 1983

SUMARI

S'obre la sessió a les onze i quatre minuts del matí.

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra l'ordre donat a les propostes de resolució presentades (p. 3899).

*El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, defineix la posició del seu Grup respecte a la intenció de la seva **proposta de resolució** (p. 3900).*

*El Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC, manifesta la seva discrepància respecte a la decisió de la Mesa de suprimir unes paraules de la **proposta de resolució** presentada pel seu Grup, demana que sigui reconsiderada i, en tot cas, una resolució motivada (p. 3900).*

Atesa la petició, el M. H. Sr. President suspèn la sessió, perquè la Mesa es pugui reunir, a mig quart de dotze del migdia, i la reprèn a tres quarts i dotze minuts de dotze (p. 3900).

El M. H. Sr. President dona lectura de les resolucions adoptades per la Mesa (p. 3900).

*Tot seguit pren la paraula el Diputat I. Sr. Ayguadé per defensar les **propostes de resolució** presentades pel G. Socialista (p. 3900). Fa el torn en contra el Diputat I. Sr. Parera, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3901).*

Per fer la defensa de les propostes del G. p. de Centristes, té la paraula el Diputat I. Sr. Luna (p. 3902).

*El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa les **propostes de resolució** presentades pel seu Grup (p. 3903). Intervé, per al·lusions, el Diputat no adscrit I. Sr. Franch (p. 3904). Pels mateixos motius també ho fa el Diputat no adscrit I. Sr. Roselló (p. 3904). El Diputat I. Sr. Parera, del G. p. de Convergència i Unió, intervé en el torn en contra (p. 3904).*

*Per fer la defensa de les **propostes de resolució** del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula el Diputat I. Sr. Torres (p. 3905). En fa el torn en contra el Diputat I. Sr. Fonolleda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3906).*

*Defensa les **propostes** del G. p. de Convergència i Unió el mateix Diputat I. Sr. Fonolleda (p. 3907).*

*Es passa a votació el **punt 1** de la proposta socialista, que és rebutjat per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 3908).*

*El **punt 2** és aprovat per 63 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 3908).*

El **punt 3** és rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3908).

El **punt 4** és rebutjat per 52 vots a favor, 54 en contra i 11 abstencions (p. 3908).

El **punt 5** és rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3908).

El **punt 6** és rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3908).

El **punt 7** és rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3908).

Tot seguit es passa a votació la **proposta de resolució** del G. p. de Centristes, el **punt 1** de la qual és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3908).

El **punt 2** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3908).

El **punt 3** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3908).

El **punt 4** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3908).

El **punt 5** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3908).

El **punt 6** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3908).

Es passa a votació la **proposta de resolució** presentada pel G. p. del PSUC, el **punt 1** de la qual és rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3909).

Intervenien per a una qüestió d'ordre els Diputats I. Srs. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3909); Ribó, del G. p. del PSUC (p. 3909); Armet, del G. Socialista (p. 3909), i Roselló, no adscrit (p. 3909).

Es vota el **punt 2**, que és aprovat per 63 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 3910).

El **punt 3** és rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3910).

Posada a votació la proposta del G. p. d'Esquerra Republicana, el **punt 1** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3910).

El paràgraf primer del **punt 2** és aprovat per 63 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 3910). El segon paràgraf és aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 3910). L'**apartat 2** del **punt 2** és rebutjat per 32 vots a favor, 54 en contra i 31 abstencions (p. 3910).

El **punt 3** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3910).

El **punt 4** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3910).

El **punt 5** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3910).

El **punt 6** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3910).

El **punt 7** és rebutjat per 11 vots a favor, 50 en contra i 56 abstencions (p. 3910).

Es posa a votació la **proposta de resolució** del G. p. de Convergència i Unió, el **punt 1** de la qual és aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 67 abstencions (p. 3910).

El **punt 2** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3911).

El **punt 3** és aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 3911).

Es passa al torn d'explicacions de vot. El primer d'intervenir és el Diputat no adscrit I. Sr. Corral (p. 3911). També intervé després el Diputat no adscrit I. Sr. Franch (p. 3911), i tot seguit ho fa l'I. Sr. Roselló, Diputat no adscrit (p. 3912).

Intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, per a una qüestió d'ordre (p. 3913). També en nom del G. Socialista, intervé, per a explicació de vot, el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 3913).

El Diputat I. Sr. Luna fa l'explicació de vot del G. p. de Centristes (p. 3914).

Pel G. p. d'Esquerra Republicana intervé el Diputat I. Sr. Torres (p. 3915).

El Diputat I. Sr. Vives intervé en nom del G. p. del PSUC (p. 3916).

Pel Grup de Convergència i Unió pren la paraula, per a explicació de vot, el Diputat I. Sr. Fonolleda (p. 3917).

La sessió se suspèn a un quart i dotze minuts de tres i es reprèn a les cinc i un minut de la tarda (p. 3918).

Es passa al **punt** següent de l'ordre del dia : **Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, del Projecte de Llei sobre Residus Industrials** (p. 3918).

Presenta el Projecte l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3918).

El Diputat I. Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes, defensa una **esmena** a l'**apartat 1** de l'**article 1** (p. 3919). Fa el torn en contra el Diputat I. Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3920). Posada a votació l'**esmena**, és rebutjada per 3 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció (p. 3921). Una **esmena tècnica** de supressió a l'**apartat 2** és aprovada per unanimitat (p. 3921).

El text del **Dictamen** per a l'**article 1** és aprovat per unanimitat (p. 3921).

El Diputat I. Sr. Pérez Guerra defensa una **esmena** del G. p. de Centristes a l'**apartat 1** de l'**article 2** (p. 3921). El Diputat I. Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió, en fa el torn en contra (p. 3921). Posada a votació aquesta **esmena**, és rebutjada per 3 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció (p. 3922).

Es vota el text del **Dictamen**, per a l'**article 2**, el qual és aprovat per unanimitat (p. 3922).

El Diputat I. Sr. Pérez Guerra retira totes les **esmenes** presentades pel G. p. de Centristes (p. 3922).

Es passen a votació els **articles 3 i 4**, que són aprovats per unanimitat (p. 3922).

Per defensar una **esmena** del Grup Socialista, d'**addició** d'un nou **article**, pren la paraula el Diputat I. Sr. Cigarrán (p. 3922). El Diputat I. Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió, en fa el torn en contra (p. 3923).

Es voten els **apartats 1 i 2** de l'**esmena d'addició**, que són rebutjats per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3923). L'**apartat 3**, un cop posat a votació, és aprovat per unanimitat (p. 3923).

Tot seguit es voten simultàniament els **articles 5, 6, 7, 8, 9 i 10**, que són aprovats per unanimitat (p. 3923).

- Intervé el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana, per defensar un vot particular i una esmena a l'article 11 (p. 3924).*
- El Diputat I. Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió, fa el torn en contra (p. 3924). Ambdós són rebutjats per 10 vots a favor, 46 en contra i 33 abstencions (p. 3925).*
- Es passa a la votació simultània dels articles 11, 12, 13, 14, 15 i 16, de la Disposició Transitòria, les Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el Títol de la Llei, que són aprovats per unanimitat (p. 3925).*
- Intervenien en sengles torns d'explicació de vot el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3925); el Diputat I. Sr. Cigarrán, del G. Socialista (p. 3925); el Diputat I. Sr. López, del G. p. del PSUC (p. 3926); el Diputat I. Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes (p. 3927), i el Diputat I. Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3927).*
- Punt següent de l'ordre del dia : Interpellació al Consell Executiu sobre el nomenclàtor oficial dels municipis de Catalunya (p. 3928). La formula el Diputat no adscrit I. Sr. Mesegué (p. 3928). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3929). Intervenien en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Diputat interpellant i l'H. Sr. Conseller (p. 3929).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre les negociacions entre aquest i el Govern Central perquè sigui retirat el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, la formula el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3930), i la respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3930). Intervenien en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Diputat interpellant (p. 3931) i l'H. Sr. Conseller (p. 3932).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre l'existència de projectils a conseqüència de la batalla de l'Ebre és formulada pel Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3932) i resposta per l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3933). Intervenien l'I. Sr. Diputat interpellant i l'H. Sr. Conseller en sengles torns de rèplica (p. 3934).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció pública d'habitatges és formulada pel Diputat I. Sr. Albiol, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3935), i resposta per l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3935).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament del Pressupost per al 1982, la formula el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3937), i la respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3937).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre la política de traspassos, la formula el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, que la retira tot seguit (p. 3939).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb la defensa dels drets de l'infant és formulada per la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista, la qual retira la interpellació (p. 3940).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre els Capítols VI i VII dels Pressupostos de la Generalitat per al 1982 és formulada pel Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 3940), i resposta per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3941).*
- Intervenien en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Diputat interpellant (p. 3941) i els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances (p. 3942), i de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3942). Intervé novament el Diputat I. Sr. Lucchetti (p. 3942); també ho fan els H. Srs. Consellers de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3943) i d'Economia i Finances (p. 3943).*
- La Interpellació al Consell Executiu sobre les institucions penitenciàries de Catalunya és formulada pel Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista (p. 3943) i resposta per l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3944). Intervenien en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Diputat interpellant i l'H. Sr. Conseller (p. 3946).*
- La sessió se suspèn a les nou i sis minuts del vespre.*

Es reprèn la sessió quan passen quatre minuts de les onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat del Vice-president Segon i els Secretaris Primer, Segon, Tercer i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i els lletrats Sr. De Alfonso, Sra. Folchi i Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat i els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia i de Comerç i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, ahir vespre, en el termini reglamentari de mitja hora, van ser presentades cinc propostes de resolucions; una per cada Grup parlamentari. Totes van ser presentades en els primers deu minuts, de manera que la Mesa va procedir a un sorteig per a determinar quin era l'ordre que havíem de seguir en el debat i votacions.

Va correspondre el número 1 en la presentació, des d'aquest punt de vista, a les propostes del Grup Socialista; el número 2,

a les propostes del Grup de Centristes; el número 3, a les propostes del Grup del Partit Socialista Unificat; el número 4, a les propostes del Grup d'Esquerra Republicana, i el número 5, a les propostes del Grup de Convergència i Unió.

Aquestes propostes de resolució han estat distribuïdes a les senyores i als senyors Diputats, i així mateix crec que han estat distribuïdes unes indicacions sobre els dos punts, el punt 1 de la resolució socialista i el punt 2 de la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat, i el punt 1 de la proposta de resolució del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, en els quals la Mesa, per raons reglamentàries, va considerar que calia introduir unes reserves.

Pel que fa al punt 1 de la proposta de resolució socialista, respecte a la línia sisena, la Mesa va acordar, allà on diu «insta el Consell Executiu de la Generalitat que introdueixi les oportunes rectificacions», la Mesa va acordar, per majoria, admetre-les a tràmit amb la condició que, abans de començar el debat, el Portaveu del Grup Socialista manifestés que les susdites paraules no signifiquen moció de censura.

Jo demanaria, per tant, al Grup Socialista si vol indicar-nos si realment pot fer aquesta manifestació. (Pausa.) Senyor

Armet?

El Sr. ARMET : Senyor President, el Grup Socialista, molt curós amb tot el que assenyala el Reglament, és coneixedor del que significa una voluntat de moció de censura i la manera d'expressar-la. Per tant, en aquesta resolució encara no es planteja una moció de censura.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : De manera que s'entén que el Grup Socialista manifesta que això no significa moció de censura; no que no es plantegi. Jo utilitzo els termes reglamentaris : que la moció no significa moció de censura. Estem d'acord, senyor Armet? *(Pausa. El senyor Armet assenteix.)* D'acord, molt bé.

Per tant, doncs, queda admesa —amb l'aclariment que ens acaba de fer el senyor Armet, i que he precisat— la proposta de resolució socialista en la seva integritat.

Quant al punt primer de la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat, la Mesa va acordar, també per majoria, que no s'admetien a tràmit quatre paraules en la línia setena. És a dir, cal considerar suprimides les quatre paraules «en el seu si»; tota la resta queda igual. *(El senyor Ribó demana per parlar.)* Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ : Senyor President, el nostre Grup parlamentari discrepa de la decisió de la Mesa, en demana la reconsideració i una resolució motivada.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Suposo, doncs, que és en virtut de l'article 26.2? *(Pausa.)* D'acord.

Aleshores, en aquestes condicions, senyores i senyors Diputats, és indispensable —ja que no podem tirar endavant sense que aquesta qüestió quedi resolta— una suspensió de la sessió. La Mesa es reunirà immediatament, i de seguida que hagi elaborat la seva definitiva resolució motivada reprendrem la sessió.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a mig quart de dotze del migdia i es reprèn a tres quarts i dotze minuts de dotze.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. La Mesa del Parlament, en reunió tinguda ara fa uns pocs minuts, ha examinat la discrepància formulada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat sobre la qualificació que la Mesa féu en sessió tinguda en el dia d'ahir, en relació amb el punt primer de la proposta de resolució del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, subsegüent al debat de política agrària, d'acord amb l'article 26, apartat 2, del Reglament, i la Mesa ha adoptat les resolucions motivades següents : per unanimitat, considerar la proposta de resolució congruent amb el debat; per majoria —atès que l'article 37.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i l'article 65 de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, defineixen el Govern com a òrgan superior col·legiat—, que les paraules «a introduir en el seu si aquelles modificacions» signifiquen moció de censura al Govern, cosa que és prohibida per l'article 120.1 del Reglament del Parlament de Catalunya. Vot particular de l'Honorable senyor Secretari Quart : «Les expressions controvertides no signifiquen moció de censura al Govern, atès que poden entendre's com proposar que es modifiqui l'actuació política del Consell Executiu, proposar que es modifiqui la distribució de competències entre les Conselleries, en el si del Consell Executiu, i pro-

posar que es modifiqui la composició del Consell Executiu, redistribuint les Conselleries, temes, tots ells, que s'aparten de la definició parlamentària formal que de la moció de censura constructiva fan l'article 85 i concordants de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat. A més, la lectura de l'expressió del Reglament no significarà qüestió de confiança o moció de censura al Govern, article 120, apartat 1; s'ha d'entendre estrictament d'acord amb el Reglament. Consegüentment, tota la proposta de resolució és admissible a tràmit». Vot particular dels Il·lustres senyors Vice-president Segon i Secretari Segon : «A les expressions controvertides s'escau aplicar el mateix criteri que s'aplicà al punt primer de la proposta de resolució del Grup Socialista. Per tant, pot admetre's a tràmit la proposta de resolució formulada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, amb la condició que, abans de començar el debat, el portaveu del Grup del Partit Socialista Unificat manifesti que les expressions controvertides no signifiquen moció de censura».

Bé, d'acord amb la decisió majoritària de la Mesa, per tant, el punt primer de la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat queda admès a tràmit amb la supressió de les paraules «en el seu si».

I passem ara al debat, que s'ha de descabdellar d'acord amb l'article 120, és a dir que cada proposta pot ésser defensada per un temps màxim de deu minuts. Continuarem el debat amb l'ordre donat pel sorteig i, per tant, té la paraula el representant del Grup Socialista, el Diputat senyor Pere Ayguadé, per a defensar les seves propostes de resolució.

Per a cada intervenció en favor d'una proposta pot haver-hi un torn en contra, si se sol·licita.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, al llarg d'aquest debat ha quedat constatat àmpliament, d'una forma clara ha quedat demostrat que al Consell Executiu li manca una política agrària, que és incapaç de complir un programa i que, alhora, el balanç de la seva gestió és altament negatiu. El mateix Consell Executiu en alguns casos ha fet el ridícul en prometre unes coses que després no ha pogut complir. És per això que, en coherència amb tot el debat, calia portar a aquesta Cambra una primera resolució que per la seva importància sigui tinguda en consideració. És reprovar la gestió de l'actual titular del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i instar el Consell Executiu de la Generalitat que introdueixi les oportunes rectificacions pel bé de l'agricultura, pel bé de l'agricultura espanyola. És per això —i ho vull aclarir d'una manera molt clara— que malauradament la reprovació es personalitza en la figura del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però el que vol reprovar aquesta resolució és que és el Consell Executiu qui no té política agrària.

Una segona resolució, per l'incompliment d'una cosa que és tan important com la dissolució de les Cambres Agràries, a la vegada que donar solució, en aquests moments, al conflicte de competència entre els sindicats i les Cambres Agràries, les Cooperatives i les Cambres Agràries, i fins i tot els ajuntaments i les Cambres Agràries, alhora que donar una sortida a tot el tema del patrimoni que encara és pendent.

Per la dignitat d'aquest mateix Parlament, cal complir allò que un dia va ser aprovat per majoria en aquest Parlament. Per tant, reincidim, reincidim en el mateix tema.

La tercera i quarta resolució fan referència a demanar al Consell Executiu que també compleixi allò que al seu dia va prometre. Va prometre —d'una banda, en el seu programa de govern a l'hora que es va presentar a unes eleccions i també ho va prometre, d'altra banda, en el debat de política econòmica i en el debat d'investidura— la presentació, en un termini no superior als tres mesos, d'un projecte de llei d'arrendaments rústics i el projecte de llei d'ordenació pesquera, a la vegada que en un termini no superior als sis mesos presenti un projecte de llei sobre l'estatut de l'empresa familiar agrària. Un projecte d'estatut que és importantíssim per a donar, d'una manera clara, solució als problemes que avui pateix —i que el mateix Conseller reconeixia al llarg d'aquest debat— aquesta explotació familiar pagesa. Durant tot aquest temps, a més a més, s'ha demostrat que la gestió de la Conselleria no ha anat a solucionar els problemes d'aquesta explotació familiar pagesa, sinó que va quedar àmpliament demostrat, en el si d'aquest Parlament, que el que havia fet és repartir tot un conjunt d'ajudes i subvencions cap a altres línies que no eren les estrictament necessàries.

Una cinquena resolució, per la qual s'insta que en un termini no superior a dos mesos dicti el Consell Executiu un decret de reestructuració orgànica del Departament sobre la base dels criteris de coherència, funcionalitat i eficàcia, en el qual es contemplin les seves estructures centrals i perifèriques, així com les atribucions i competències dels diferents òrgans que els componen, per la transparència administrativa, per la desburocratització, per la descentralització d'aquesta Administració, per la claredat, perquè el seu servei sigui per als mateixos pagesos, per l'agricultura de Catalunya, demanem que vostès la reestructurin com ja han fet altres Comunitats Autònomes, almenys que d'alguna manera poguem en aquests casos avançar i sortir de la irracionalitat que en aquests moments estem patint.

Una sisena resolució i una setena en les quals nosaltres demanem al Consell Executiu que doni solució a tot el problema de la veritable representativitat social del país, que d'una vegada el Consell Executiu no tingui por als veritables representants del país que són els sindicats pagesos. Perquè la millor manera i la més fàcil de fer una política agrària és concertar-la amb aquells que tenen l'obligació —i d'alguna manera també el dret— de fer aquesta política agrària, els que se'n beneficien i també sofreixen, en aquest cas, les decisions del Consell Executiu.

Quant a la resolució vuitena, el Grup Socialista la retira en benefici de la tercera que ha presentat el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, perquè considerem que contempla una mica millor el que nosaltres mateixos en aquesta vuitena volíem dir.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? *(Pausa.)* El Diputat senyor Parera té la paraula per al torn en contra.

El Sr. PARERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb les resolucions presentades pel Grup Socialista el nostre Grup no hi estem pas d'acord. Primer, perquè ens parla de la inexistència d'una política agrària. Crec que ha quedat més que demostrat que no solament hi ha una política agrària, sinó que hi ha també una bona i eficaç política agrària.

Ens parla també en el punt primer de la reprovació de la gestió de l'actual titular del Departament d'Agricultura : no podem acceptar de cap de les maneres aquesta reprovació; no solament veiem que compta amb el suport del nostre Grup, sinó de la majoria de molts i molts pagesos arreu del país.

La segona resolució que presenta el Partit Socialista ens parla de l'incompliment de la resolució del 2 d'octubre. També d'això podem parlar. Crec que hi ha hagut una voluntat, demostrada en tot moment, de voler complir aquesta resolució, però hi ha una realitat i és que per a poder, com diu aquí, dissoldre una cosa el primer que ens ha d'arribar —i això és el que instem— són aquests traspassos, i veiem que aquests traspassos no solament no han arribat, sinó que, fins i tot, tenim en aquests moments els dubtes que possiblement s'estan retardant massa.

A la tercera resolució ens parla d'un tema que ja vàrem estar discutint àmpliament el dia d'ahir, que és la presentació en un termini de tres mesos, un termini molt curt, d'una llei d'arrendaments rústics, i el projecte de l'ordenació pesquera. Què més voldríem nosaltres que es poguessin solucionar tots els greus problemes que ahir vàrem estar analitzant, i va quedar més que demostrat que, si no se superen —i, senyores i senyors Diputats no sé si els superarem en un termini de tres mesos—, no es pot acceptar tampoc aquesta seva proposta.

Ens parlen de la reestructuració orgànica del Departament. Jo crec, senyors Diputats, il·lustres Diputats del Partit Socialista, que han tenir en compte que la reestructuració orgànica d'un Departament és una facultat de l'Executiu, és l'Executiu que ha de decidir qui té la competència i no és pas una tasca que des de l'oposició s'ha d'imposar. Per tant, nosaltres no solament estem en desacord amb aquesta proposta de resolució, sinó que estem molt satisfets del funcionament del Departament i creiem totalment innecessària aquesta reestructuració que vostès ens proposen.

La resolució número 6 ens diu que també en un termini de trenta dies es modifiqui la composició actual del Consell Assessor d'Agricultura. Què és el Consell Assessor? En aquesta Cambra també se n'ha parlat llargament i àmpliament. És un Consell Assessor del Conseller, i, per tant, aquest Consell Assessor del Conseller respon a la voluntat del Conseller i després a la confiança que hi té dipositada. Però es queixa que no hi ha els representants de les organitzacions pageses, i ahir també se'n va parlar i es va anomenar, però no es va dir que també totes les representacions professionals pageses hi són representades. Una cosa és el desacord que hi puguin tenir vostès, que voldrien que hi haguessin unes altres persones que no hi són i que a l'Executiu n'hi ha unes que a vostès no els satisfà, ho sento, crec que aquest és un criteri ajustat del Conseller i, per tant, de l'Executiu, i nosaltres no podem acceptar aquesta reprovació, i que, per tant, això comportés la seva reprovació.

Se'ns parla també a l'apartat 7 de la representació en la participació de les taules sectorials. Jo crec que l'Executiu, en concret el Departament d'Agricultura, ha donat mostres, al llarg d'aquests quasi tres anys de legislatura, de la participació de les taules sectorials cada vegada que hi ha hagut problemes. Nosaltres no tenim, en principi, inconvenient que això es pugui institucionalitzar, ara, en el que no estem d'acord és que en un termini de trenta dies això s'hagi de fer. Per tant, em

sembla que aquestes esmenes, n'hi ha d'altres, en un termini que fa possible aquesta petició, i per tant, nosaltres votarem en contra i a favor d'una altra que doni un termini més possible i més llarg.

Després hi havia l'última, en la qual no cal que entri, perquè l'han retirada a favor d'una que coincideix amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per tant, senyores i senyors Diputats, jo el que els demanaria és que aquest conjunt de resolucions que anaven en la línia, i crec que van en la línia del que ahir ja vaig dir aquí, que desvia plenament allò concret del debat de política agrària i que està més en allò d'intentar encotillar, d'intentar burocratitzar al màxim el Departament, d'intentar lligar-lo al màxim, nosaltres hi estem totalment en desacord i per això demanem de vostès, senyores i senyors Diputats, que votin en contra d'aquestes resolucions del Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la defensa de les propostes de resolució del Grup parlamentari de Centristes. El Diputat senyor Luna té la paraula.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados. Nuestro Grupo presenta seis propuestas de resolución subsiguientes al debate mantenido en la Cámara sobre la política agraria. Las mismas se derivan directamente de nuestra intervención en el debate, afectan a algunos de los puntos entonces indicados como aspectos concretos, pero de virtualidad social general en la agricultura catalana, y tienden hacia problemas que nosotros consideramos fundamentales para la propia agricultura del Principado.

En primer lugar la resolución propuesta con el número 1 se refiere a la adecuación de las estructuras agrarias en Cataluña en sus diversos aspectos que hay que contemplar, tanto en el terreno absolutamente objetivo de los aspectos relativos a la base territorial de las explotaciones, como a aquellos caracteres propios de la significación empresarial, el aspecto económico crediticio, el aspecto del rejuvenecimiento de los agricultores, de la incorporación de los jóvenes agricultores a las responsabilidades empresariales, es decir, a todos los aspectos que pueden entenderse comprendidos dentro de los que se llama en toda Europa la adecuación de las estructuras agrarias en sus diversas vertientes.

Esta propuesta de resolución número 1 se articula con otras dos subsiguientes, la tercera y la cuarta, que tienden a aspectos de la base territorial de las explotaciones y en concreto al tema de la concentración parcelaria y al tema del sistema de los nuevos regadíos. Sobre todo esto nosotros consideramos que es conveniente que el Departamento de Agricultura presente a la Comisión correspondiente del Parlamento, en un plazo de cuatro meses, un plan coordinado de esta adecuación de las estructuras agrarias, y en este sentido insistimos posteriormente en la resolución número 3 y en la número 4 sobre los aspectos indicados de la concentración parcelaria y de los nuevos regadíos.

El tema de la concentración parcelaria es preocupante dada la situación de reducida extensión de un número importante de explotaciones agrarias catalanas. Hay dificultades financieras en este momento, como nos ponía de relieve el señor Conseller, y este punto de las dificultades financieras actuales

hay que contemplarlo también en orden a la concentración parcelaria.

En cuanto al fomento de los nuevos regadíos, consideramos que ha de incrementarse la actuación conjunta de colaboración entre los Departamentos de Agricultura, Ramaderia y Pesca y de Política Territorial y Obras Públicas, y, en este sentido, esperamos que mediante la colaboración adecuada de ambas Conselleries, se presente y establezca un plan sistemático de fomento de los nuevos regadíos, teniendo además en cuenta la conveniencia de acelerar los traspasos en esta materia de aguas, y, sobre todo, de regadíos de grandes zonas.

Un segundo aspecto que consideramos fundamental en relación a la agricultura catalana es el problema de los excedentes de producción agraria en Cataluña. Sobre este aspecto insistimos durante nuestra intervención en el debate y de ahí que pidamos, a través de esta resolución número 2, que el Departamento de Agricultura, Ramaderia y Pesca defina en el término más breve posible las medidas que considere oportunas en orden a resolver este problema de los excedentes de producciones agrarias, en particular mediante la promoción de la apertura de nuevos mercados, de regulación de importaciones, es decir, de los problemas básicos que hay sobre esta cuestión al objeto de que, posteriormente, esta definición de las medidas pueda ser objeto de estudio adecuado por parte de la Comisión de Agricultura, Ramaderia y Pesca de la Cámara.

La propuesta de resolución número 5 hace referencia a un tema que en el debate se manifestó por los Grupos parlamentarios como un tema fundamental y preocupante, que es el problema que se ha determinado por las modificaciones introducidas en los sistemas impositivos en materia agraria. Por nuestra parte, aquí sólo podemos pedir —pero consideramos que es una petición adecuada— que el Consell Executiu, cerca del Gobierno central, insista en orden a la revisión de estas cargas impositivas que tan gravemente han afectado a la agricultura catalana.

Finalmente, la propuesta de resolución número 6 hace referencia a otros de aquellos puntos que yo llamaba sectoriales, pero de transcendencia general para la agricultura catalana, que es el tema de la orientación y ordenación de cultivos. Igualmente, nosotros solicitamos que en plazo prudencial, seis meses, se remita a la Comisión correspondiente de la Cámara cuál es el desarrollo, la ejecución de esta acción del Departamento en materia de orientación y ordenación de cultivos, señalando —y esto nos parece importante— que se nos indique la incidencia que cada uno de los instrumentos utilizados en la realización de aquella acción de orientación y ordenación de cultivos va teniendo consecución, va teniendo aprovechamiento en orden a conseguir que este tema, grave, como se puso de relieve ayer a lo largo de todo el debate, obtenga una salida que, en definitiva, repercuta en favor de la agricultura catalana.

Muchas gracias, señores y señoras Diputados; muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Algun senyor Diputat desitja un torn en contra respecte a aquesta proposta? (*Pausa.*) No havent-hi torn en contra, passem ara a la defensa de les propostes de resolució del Partit Socialista Unificat.

Té la paraula per a aquesta defensa el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, per a defensar les propostes de resolució que el nostre Grup parlamentari entén congruents amb el debat que al llarg de dos dies ha tingut lloc en aquesta Cambra. Un debat que, al nostre criteri, suposa, més enllà del text escrit d'aquestes resolucions, una censura moral a l'actuació del Molt Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Censura moral no només del nostre Grup, sinó del senyor Ramon Franch. Censura moral no només del nostre Grup, sinó del senyor Pere Roselló. Censura moral del Grup d'Esquerra Republicana, del Grup Socialista, del Grup parlamentari del PSU, en un debat que es porta a causa d'una resolució del 30 de setembre, en el qual la censura moral la va exercir també el seu propi Grup parlamentari. Perquè aquí no estàvem discutint, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, si la política del Consell Executiu era bona o no; estàvem discutint si en tenia o no en tenia. I ha quedat clar al llarg de debat que aquesta política no hi és.

Com a conseqüència d'això, el nostre Grup parlamentari s'ha vist amb l'obligació, congruentment amb el que ha estat el debat, de portar un primer text de resolució que signifiqui, per un costat, la constatació fefaent d'aquests extrems i, per l'altre, la reprovació individualitzada cap a l'Honorable Conseller, senyor Carol. És evident que això expressa una línia de congruència que, al nostre criteri, ningú no hi pot argumentar en contra, que porti a un intent de desestabilització de les institucions. Si a sis anys d'inaugurada la democràcia en aquest país, si després de tres anys de govern autònom en què ha tingut tota la tranquil·litat per a governar, instar el Consell Executiu que introdueixi modificacions, que poden ser de tal o tal caire —més endavant ja en parlarem—, i manifestar la reprovació d'un Conseller és expressió, o pot fer creure a algú que això desestabilitza la democràcia, tenim, segurament, un concepte equivocat del que és el sistema parlamentari i del que és la democràcia. Nosaltres plantejem en aquesta resolució que el Consell Executiu introdueixi modificacions. Dèiem «en el seu si», és veritat, i aquest extrem no ha estat admès per la Mesa per tal que sigui sotmès a la votació. El nostre Grup parlamentari, que accepta, com no podia ser d'altra manera, la resolució de la Mesa, entén que sempre que es fa una interpretació d'un reglament i això no es fa per analogia a altres lleis s'està, en definitiva, entrant en el terreny de la interpretació o de la lectura política del que aquest reglament comporta. I a nosaltres per això encara ens sorprèn més, o ens dol més la resolució de la Mesa, tot i que l'acceptem, quan s'ha hagut de resoldre per la via de l'article 32 del nostre Reglament, en haver-hi empat en aquesta entorn de la decisió a adoptar cap a aquest extrem. I és evident que nosaltres dèiem que el Consell Executiu introduís modificacions en el seu si, per exemple, que el Conseller Carol, que últimament té una gran afició a la neteja de boscos i als aprofitaments dels boscos, substitueixi, amb tot el respecte, el senyor Rigol, que també és un expert en aquestes matèries, i que el senyor Rigol substitueixi el senyor Carol. Podria ser aquesta la modificació. O bé que Pesca passés a Presidència. La que vostès considerin, Consell Executiu de la Generalitat, la que vostès considerin de modificació.

En definitiva, el problema polític de fons, entenem nosaltres, que hi ha en aquesta proposta de resolució és el que

fa referència a l'actitud del Consell Executiu cap a aquest Parlament. El Consell Executiu passa de les resolucions d'aquest Parlament. El Consell Executiu no fa cas del que aquest Parlament li diu, i crec que això quedava prou clar en la intervenció del Molt Honorable President de la Generalitat en el debat d'ahir. Només quan un problema se'ls trasllada al seu interior, només quan se'ls diu que prenguin decisions que poden afectar la seva pròpia política, la política com a Consell Executiu, llavors és quan aquest Consell Executiu, utilitzant interpretacions polítiques d'altres textos que no ho són, impedeix que això pugui ser sotmès a la consideració de la Cambra. És evident que no podem plantejar, per problemes reglamentaris, una censura fàctica a l'Honorable Conseller, però és evident que volem deixar constància, en aquesta primera resolució, de la nostra manifestació de censura moral, de la nostra reprovació cap a la seva actitud al llarg de tres anys de gestió.

Segona resolució. Tema Cambres Agràries. Nosaltres no hem volgut portar a la Cambra una tirallonga d'incompliments o una tirallonga de resolucions. Per què? Per les raons abans esmentades : perquè entenem que és molt difícil que els incompliments que hem constatat, amb dades, amb xifres, al llarg de tres anys, els pugui complir aquest Consell Executiu, més ben dit, els vulgui complir aquest Consell Executiu en sis mesos que li queden de legislatura, i davant la perspectiva d'unes eleccions a aquest Parlament tot just dintre d'un any. Nosaltres situem el tema Cambres perquè és evident que és el desllorigador de la possibilitat d'institucionalitzar o no l'Administració agrària a Catalunya, de resoldre el tema dels sindicats, de resoldre el tema de l'organisme de serveis agraris, de resoldre el tema dels ajuntaments en aquesta matèria i de resoldre, en definitiva, i acabar amb una marginació secular que considera els pagesos de l'interior de cada municipi com un sector a part de la societat.

Nosaltres constatem en aquesta segona resolució la manca de voluntat política del Consell Executiu per a assumir aquest traspàs, renuncia a l'autogovern, i la manca de voluntat política del Consell Executiu de legislar en aquesta matèria, renuncia a exercir l'autonomia, renuncia a portar l'Estatut fins al seu sostre màxim. I ens alegrem, senyor Conseller, de la seva expressió d'ahir que la segona llei d'EPAS no només estava pactada amb dos Grups, sinó amb tres. Ens estranya, però, que essent així, el nostre Grup parlamentari no fos convidat a aquestes negociacions, i, en qualsevol cas, com que va quedar derrotat per una esmena del nostre Grup, això és expressió també de la seva majoria parlamentària en aquesta Cambra quan es discuteixen temes que poden afectar la institucionalització de Catalunya.

I, finalment, tercera resolució, en la qual nosaltres volem deixar constància que el Consell Executiu, en matèria de política agrària, no ha arribat fins als sostres màxims previstos a l'Estatut, que ha acceptat traspàsos en males condicions —no ho dic jo, ho va dir vostè ahir des d'aquesta tribuna—, que no ha anat per la via de reestructurar cap servei, que no ha adaptat aquesta administració agrària a la realitat nacional de Catalunya.

Mirin, senyors del Consell Executiu, senyores i senyors Diputats, podem demanar la reforma de l'Estatut, però quan això es fa en la mesura o en el moment en què una, dues, tres Conselleries, com n'ha anat quedant constància en aquesta

Cambra al llarg del temps, no han legislat ni han governat fins al sostre màxim previst a l'Estatut, és difícil que algú, de dins o de fora de Catalunya, pugui entendre, pugui ben interpretar aquestes pretensions. Nosaltres ens temem que hi ha algú interessat en aquesta Cambra a utilitzar institucions catalanes, no tant per autogovernar Catalunya, sinó al servei d'una estratègia de confrontació amb el Govern central, i volem deixar constància que el nostre Grup parlamentari ha estat i estarà vigilant sobre aquest tema per tal que això no sigui possible. Sovint s'utilitza aquí l'expressió «lluitar», l'expressió «sofrir», l'expressió «vèncer». S'ha de, en tot cas, vèncer a Catalunya demostrant que ens podem autogovernar. Demostrem que l'autonomia pot ser una realitat.

Fins ara entenem que no s'ha governat en matèria de política agrària. Si us plau, senyors del Consell Executiu, facin-ho a partir d'aquest moment.

Jo voldria acabar dient a tots les senyores i senyors Diputats, a tots els Grups parlamentaris, i que tothom ho interpreti com vulgui, que la votació d'avui posarà, en tot cas, damunt d'aquesta tribuna quelcom que per a nosaltres és fonamental: que no es pot dir que no s'està d'acord amb una política i no proposar res perquè es modifiqui.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels senyors Diputats desitja parlar en contra?

El senyor Parera té la paraula per al torn en contra.

El Sr. PARERA: Senyor President...

(El senyor Franch demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Perdó, el senyor Franch vol parlar per al·lusions?

El Sr. FRANCH *(de l'escó estant)*: Senyor President, la meva intenció en demanar aquest debat agrari sempre va ser amb la intenció de millorar la cosa agrària a Catalunya. En cap moment no m'ha passat pel cap de fer una censura, ni moral, a cap Conseller d'aquesta Cambra. Que quedi molt present. Per tant, totes les conseqüències meves són per part meva, no pels altres senyors.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Parera té la paraula.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President.

(El senyor Roselló demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roselló?

El Sr. ROSELLÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, d'acord amb l'article 64 voldria fer una mica d'explicació respecte a les al·lusions fetes pel Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. PRESIDENT: Sigui breu, oi?, d'acord amb l'article 64.

El Sr. ROSELLÓ: Molt bé, senyor President. En primer lloc, no he fet cap censura moral a cap Conseller. Voldria dir que si mai hagués de fer alguna censura, la faria a nivell de govern, mai a nivell personal, i l'únic que vaig fer va ser la constatació d'alguns fets que no s'han complert, i també vaig fer constatació d'altres fets que sí que s'han complert. Però, en tot cas, això no autoritza el senyor Maties Vives a ficar en la meua boca cap censura moral a cap Conseller.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, definitivament el senyor Parera té la paraula.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President. Bé, senyores i

senyors Diputats, crec que queda més que demostrat que les paraules del portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya no comparteixen, ni de bon tros, el que ell ens ha dit, que era una censura moral. Jo crec que el que ha estat és una gran crítica d'ells i del Grup del Partit Socialista, com he dit abans.

En el primer punt de la seva resolució ens parla també de la inexistència d'un programa agrari. Això no és pas veritat, i crec que ha quedat àmpliament demostrat.

Es parla de reprovació, que vol dir desqualificar la gestió. Miri, una cosa és que vostè no hi estigui d'acord, i crec que en això vostè pot dir el que vulgui. S'està fent una política agrària que, a vostè, no el complau, però el que està demostrat és que hi ha una bona política agrària en el camp. Els professionals del camp, crec que en una bona majoria, estan satisfets d'aquesta bona gestió. Per tant, veiem que en aquest primer punt de la seva resolució és, per tant, més que inacceptable el fet del que vostè està dient, que hi ha una inexistència de programa de política agrària i una mancança. Per tant, crec que això és més que inacceptable.

En el segon punt parla d'una manca de voluntat política. Mentida! Aquí hi ha una voluntat política ferma d'assolir traspassos, d'assolir també el traspàs de les Cambres Agràries, de, d'acord amb el que es va aprovar el 2 d'octubre de 1980, dissoldre les Cambres Agràries; però hi ha d'haver una cosa fonamental, com ja he dit abans també, i com vaig dir ahir: hi ha d'haver primer els traspassos. Nosaltres no podem dissoldre ni modificar una cosa mentre no la tinguem.

Per tant, crec que amb el fet de fer tanta referència sobre aquest punt queda prou demostrat que el que intenten vostès és voler demostrar una possibilitat que no existeix i que, per tant, és una impossibilitat.

I, llavors, en el punt tercer ens diuen que hem renunciat a l'exercici ple de les competències atribuïdes per la Generalitat. Això tampoc no és acceptable. Que s'han acceptat traspassos en males condicions; no ho sé, senyor Diputat, jo crec que, en aquest tema dels traspassos, s'ha fet una bona tasca i s'ha aconseguit molt, s'ha aconseguit quasi tot. El que ens preocupa, en aquests moments, és que hi ha uns indicis, i abans n'estava parlant amb gent, que això també es pot dir, que no solament és l'Executiu, que hi ha una Comissió Mixta de Traspassos i de Valoracions, i que és una negociació de les dues parts, i sembla que per una part, la part del Govern central, en aquests moments hi ha més problemes que no hi havia anteriorment... Que s'han cedit, que han quedat bloquejades algunes de les coses que abans eren clares, com poden ser la de les Cambres també, que estava pendent de resolucions; allò de confraries, allò de les aigües, el que falta de l'IRYDA i de l'ICONA, per uns altres criteris. Per tant, a nosaltres, el que ens preocupa és no haver pogut anar més de pressa en això dels traspassos, perquè ens fa patir que, en aquests moments, hi hagi més impossibilitats que no pas havíem tingut en el passat.

Esperem que, en aquest aspecte —i tampoc no acceptem de la manera com està presentada aquesta resolució, en dir que «ha renunciat a l'exercici»—, esperem que en el futur i amb el suport de tots els Grups de la Cambra es puguin aconseguir aquests traspassos que fan falta, i, sobretot, també en matèria agrària, per a poder desenvolupar tota aquesta sèrie de problemes que tenim avui encara encallats. Però el que no podem acceptar són aquestes resolucions de desqualificació, de renún-

cia, i, per tant, demanem que es voti en contra de les seves propostes de resolució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la proposta de resolució del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar-la té la paraula el Diputat Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha presentat un seguit de resolucions, sis resolucions, que són, al nostre judici, perfectament coherents amb el to de la nostra intervenció en el debat d'ahir.

La nostra intervenció va tenir un to altament crític; nosaltres varem posar de manifest la nostra disconformitat amb molts punts de la política portada a terme pel Departament d'Agricultura. Varem parlar de memorial de greuges, memorial de greuges que encara hauria pogut ser amplifcat amb altres conceptes i amb altres mancances que el temps no ens va permetre d'enumerar. Però també afegíem en el nostre discurs —s'ha de dir tot, i això consta en el *Diari de Sessions*— que el memorial de greuges no ens impedeix de reconèixer, ans tot al contrari, la vàlua del que s'ha fet, que és important, sobretot tenint en compte la migradesa de recursos amb què es compta.

La nostra actuació en aquest debat és perfectament coherent amb la nostra política al llarg d'aquesta legislatura. Tenim un esperit altament crític quan es tracta de defensar les posicions ideològiques del nostre partit. Però tenim com un sostre d'actuació, amb el qual hem estat i continuarem essent respectuosos : és que volem que les institucions de Catalunya no es desestabilitzin i que puguin continuar la seva cursa fins al final del mandat que els va conferir el poble de Catalunya.

Dit això, les nostres resolucions són evidentment resolucions crítiques, com corresponia a la nostra intervenció d'ahir.

En la primera, constatem que el Departament d'Agricultura, contràriament a promeses efectuades reiteradament, ha deixat de portar, davant de la Mesa del Parlament, algunes lleis importantíssimes que, al nostre judici, poden contribuir a millorar i a reestructurar la política agrària del Govern. Són l'estatut de l'empresa familiar agrària, la llei d'arrendaments rústics, la llei d'ordenament del sector pesquer i la llei de creació d'una caixa de crèdit rural. Ens plau constatar, de passada, que en això estem perfectament d'acord amb algunes de les propostes del Partit Socialista, que insisteix sobre l'estatut de l'empresa familiar agrària, sobre la llei d'arrendaments rústics, sobre la llei d'ordenament del sector pesquer. Estem satisfets d'aquesta coincidència i hauríem volgut que aquesta coincidència s'hagués plasmat en la possibilitat de presentar una resolució unitària, cosa que, malauradament, no ha estat possible, malgrat que els objectius a assolir siguin els mateixos.

I no solament ens limitem a manifestar la nostra voluntat que això es presenti, sinó que fixem terminis, i diem que, en el termini de sis mesos, aquestes lleis han de ser aquí, al Parlament, per a estructurar aquesta política agrària. I no ens limitem a això; també recollim algunes de les afirmacions fetes per l'Honorable Conseller, dient que hi havia en curs de tramitació, en curs d'elaboració, en curs d'estudi, alguns projectes que considerem importants i el conminem que, en el termini de tres mesos, vinguin a coneixement dels senyors Diputats el pla de regadius de Catalunya, el pla de lluita contra l'erosió, el pla de camins del Pre-pirineu i del Pirineu, l'aprofitament de

les aigües residuals per a regadius i l'Escola Pesquera de Catalunya. Aquesta és una primera resolució, que té un to crític perquè constata uns incompliments en un sector important de la política agrària.

El segon punt és el relatiu a Cambres Agràries, i aquí també ens plau coincidir tant amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya com amb el Partit dels Socialistes de Catalunya, perquè el plantejament de les resolucions és gairebé idèntic.

Malauradament, aquí com en les altres, no s'ha pogut arribar a fer una moció conjunta, com nosaltres hauríem desitjat, i, efectivament, nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, defensarem el nostre projecte de resolució, que, al nostre judici, és més complet i més parlant que el dels Grups Socialista i Comunista.

I en aquest problema important de les Cambres Agràries, jo voldria dir al Consell Executiu, per aclarir alguns dels dubtes que poden tenir sobre aquest problema del transferiment, voldria recomanar que rellegissin algunes paraules, pronunciades pel Diputat Joan Prats en el debat del 18 de desembre del 1980, discurs brillant d'aquest eminent jurisconsult, en el qual, examinant la problemàtica del traspàs de Cambres Agràries a la Generalitat de Catalunya, deia, textualment, això : «Entenem que el cas de Cambres Agràries és exemplificador, i que, quan el Govern,» —el Govern de Suárez—, «per raons de partit i no per raons institucionals bloqueja una transferència acordada per la Comissió Mixta, es tracta d'un cas greu, es tracta d'un atemptat a l'autonomia.» I, més endavant, afirmava, amb exemplar fermesa : «La demora és injustificable perquè no té altra justificació que el criteri de partit, contrari a una obligació institucional.» Si, com suposem, aquesta política ferma, i compartim completament aquestes paraules fermes del Diputat Joan Prat, ha esdevingut avui dia doctrina oficial, què espera, doncs, el Consell Executiu per a plantejar enèrgicament, damunt de la taula de la Comissió Mixta de Traspàs, per a posar d'acord amb la realitat els projectes que es formulaven quan s'estava a l'oposició.

Presentem una tercera resolució demanant també que es porti ràpidament aquí, al Parlament, un projecte de resolució pel que fa referència a les assegurances agràries; problema que varem evocar succintament en el debat d'ahir, però que jo crec que s'ha de tractar amb profunditat i amb rapidesa, perquè efectivament és un problema que dol a la nostra pagesia i que requereix a crits una solució ràpida i satisfactòria.

Un altre punt en el qual també coincidim amb el Partit Socialista —ja veieu que hi ha moltes coincidències malgrat el clima aparent que pugui ser posat en relleu per algú—; en aquesta resolució estem perfectament d'acord, només hi ha una qüestió de matís, i és que nosaltres proposem un termini de quatre mesos, mentre que el Partit Socialista dona únicament trenta dies de termini. Nosaltres hem dit als nostres companys del Partit Socialista que estàvem disposats a retirar la nostra proposta de resolució si ells acceptaven un termini intermedí, adoptant íntegrament el text que ells ens proposaven.

La cinquena resolució, evidentment, insisteix sobre aquesta cosa important que és la política científica, les àrees i sectors prioritaris a mitjà termini en matèria d'investigació agrària, i nosaltres volem que això també sigui un dels punts tractats resolutoriament per aquest Parlament i que les senyores i els senyors Diputats, aprovant aquesta resolució, confirmen la im-

portància que té aquesta branca important de l'agricultura catalana.

En fi, hi ha el problema dels traspassos de serveis. Els traspassos de serveis, tots hem reconegut, en el curs d'aquest debat, que han adquirit uns certs termes de confusió. Hi ha un cert esperit confusionista quan es tracta de delimitar on arriben les competències de l'Estat, quines són efectivament les que nosaltres ja hem assumit; hi ha, efectivament, zones d'ombra en serveis com, per exemple, l'IRYDA, com l'ICONA, que són motius de fricció entre les delegacions territorials de l'Estat i l'Administració autònoma.

Nosaltres volem que el problema de les transferències i de les competències realment assumides en la seva integritat, que aquelles que no han estat assumides més que parcialment, quines han estat valorades correctament, quines altres no ho han estat encara... Nosaltres proposem a les senyores i als senyors Diputats que, urgentment, es convoqui una sessió investigadora, a la Comissió d'Agricultura, una comissió d'investigació i d'informació a la qual siguin convidats, no solament l'Honorable Conseller, sinó que siguin convidats els presidents de les dues Comissions Mixtes, per tal que ens informin, en tota la seva profunditat i en tota la seva extensió, de quin és l'estat actual dels traspassos de serveis de l'Estat a la Generalitat.

Aquest és el to de les nostres resolucions, que, ho repeteixo, són conseqüents amb la nostra intervenció d'ahir. S'hi pot estar d'acord i es poden presentar propostes de modificació; és el que nosaltres fem; el que nosaltres no fem és tot allò que no sigui una política de crítica constructiva. Nosaltres serem vigilants censors, ho continuarem essent, de la política agrària del Consell Executiu, i ho serem de les altres àrees de la seva política. I ho farem cada vegada amb el mateix esperit. Esperit de rigor en els plantejaments, però no amb ganes d'introduir uns mecanismes que ens portarien fàcilment i ràpidament a situacions negatives, sinó aportant al costat de cada crítica que nosaltres efectuem el que nosaltres considerem solucions possibles, millores possibles d'una conducta que en molts aspectes hem considerat negativa.

És el que hem intentat fer amb aquestes sis resolucions, que demanem que obtinguin l'assentiment d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? El Diputat senyor Fonolleda té la paraula per al torn en contra.

El Sr. FONOLLEDA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, voldria dir que jo no faré el torn global contra aquestes resolucions presentades pel Partit d'Esquerra Republicana, ja que nosaltres valorem molt positivament les aportacions que hi ha en les seves resolucions. Com no podem estar d'acord, senyor Víctor Torres, amb la potenciació de l'empresa familiar agrària? Això ho hem dit sempre, ho vam dir en el nostre programa electoral, i això no és una cosa que vingui del nostre programa electoral, ens ve de molt lluny.

Estem d'acord a crear l'ordenament del sector pesquer, estem d'acord a crear una caixa de crèdit rural. Com vol vostè que no ens preocupi el pla de regadius de Catalunya, que ens preocupa enormement perquè, miri, tenim una cosa molt clara —crec jo— i li dic amb tota sinceritat, que és allò que deia l'informe del Banc Mundial sobre l'agricultura a Espanya ara

fa vint-i-cinc anys. Deia : «Els regadius al llevant d'Espanya són or, al sud-oest són plata i a la meseta són coure», per tant, nosaltres estem a la zona on aquests regadius són or, i això, realment, aquesta és la nostra aportació i la volem portar a terme.

El pla de lluita contra l'erosió? Evidentment que també hi estem d'acord perquè l'Honorable senyor Conseller, en la seva exposició, ens va explicitar molt clarament els milions de tones de terra que es perdien cada any, que anaven al riu per aquesta qüestió de l'erosió, i així tindrem ocasió de veure-ho després en una de les resolucions que aportem.

L'aprofitament de les aigües residuals? Evidentment que també, en tot això hem de coincidir. Això és una política que s'està fent als països moderns, i en aquest sentit volem, diguéssim, col·laborar.

Bé, el tema de les assegurances agràries. Jo li voldria recordar també amb tota cordialitat, senyor Víctor Torres, que aquest és un tema que a nosaltres ens ha preocupat. Amb tota modèstia li voldria dir que som nosaltres els que vam portar als pactes de la Moncloa la iniciativa legislativa del que després va ser la Ley de Seguros Agrarios Combinados.

En fi, però també li haig de dir amb tota cordialitat que hi ha dos punts en els quals mantenim certes diferències, em sembla a mi, sobretot en un d'ells.

En primer lloc, vostè ens diu a la resolució segona que el Parlament constata que la resolució aprovada el 2 d'octubre de 1980, relativa a les cambres agràries, no ha estat complimentada, i em sembla que li puc demostrar que nosaltres hem fet tot el que ha estat a la nostra mà per a complimentar aquesta resolució.

En primer lloc, vostè sap que la Comissió Mixta ja havia acordat aquesta transferència, i que el Govern central la va paralitzar, però el Decret ja estava acordat, el text del Decret ja existia perquè havia estat acordat en la Comissió Mixta. Que el Govern central d'aleshores i el Govern central d'ara no l'hagi portat a cap, aquesta és una qüestió, que depèn..., jo suposo que el Govern que ara és a l'Administració central en algun calaix la deu haver trobat i que no l'ha hagut d'anar a buscar sota una catifa, no?, per tant, si és realment una voluntat positiva, com li dic, aquest Decret només cal portar-lo perquè respon a un acord de la Comissió Mixta.

Per altra part, en compliment d'aquella resolució que vam votar aquí el dia 2 d'octubre, hem presentat dues vegades un projecte de llei que responia a aquella resolució. És cert que la primera vegada va ésser retirat i que la segona vegada va ésser rebutjat per una esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista Unificat de Catalunya, però també li haig de dir que jo recordo, me'n recordo perfectament, que la posició del partit que vostè representa va ser la de dir-nos que aquell projecte de llei era millorable i que estava en contra d'aquest rebuig a la totalitat, perquè creia que es podia millorar en via d'esmenes. Llavors, si s'entén que es podia millorar via d'esmenes, vol dir que en certa manera, d'una manera o altra, em sembla a mi que compliem la resolució del Parlament del 2 d'octubre del 80.

Finalment, em volia referir també a la resolució en la qual es reitera la necessitat ja expressada de la resolució del 23 de setembre, de definir amb claredat una política agrària a Catalunya. Bé, jo entenc que aquesta resolució deixa ben clar — si

la comparem sobretot amb el text de la resolució aprovada el 23 de setembre del 80— que Esquerra Republicana té clar que hi ha una política agrària a Catalunya. Jo comprenc la preocupació d'Esquerra Republicana pel tema de la política agrària, i de l'exposició feta ahir per l'Honorable senyor Conseller ha pogut quedar de manifest la necessitat que algun punt sigui definit amb claredat, però el dubte o preocupació per algun tema, algun tema que jo, ho repeteixo, accepto perquè conec aquest grau de preocupació per l'agricultura catalana, tinc la impressió que es tracta de l'anècdota que no treu valor a la categoria, és a dir, a l'exposició feta per l'Honorable Conseller. Per això em vull permetre de recordar el fil conductor de la política agrària que hem exposat aquí, a fi i efecte d'aclarir al Grup d'Esquerra Republicana quin és aquest fil conductor.

Bé, la nostra política agrària es vertebrava al voltant de la potenciació de l'empresa agrària familiar; bé, què passa amb l'agricultura catalana —i això ho vam dir ahir—? L'agricultura catalana és, majoritàriament, una agricultura de caràcter intensiu i, estructuralment, una agricultura basada en l'explotació agrària familiar. Per tant, una agricultura de caràcter intensiu necessita dos suports : la tecnologia per a poder ser i continuar essent competitiva, i, per altra part necessita, diguéssim, l'ajuda creditícia per a poder portar a cap les inversions que aquesta tecnologia requereix. I em sembla que aquesta vertebració de l'agricultura catalana a través d'aquesta línia va quedar ben clara en l'exposició del senyor Conseller.

Evidentment que aquesta vertebració té els altres complements que són tot el món del cooperativisme, de l'associacionisme, etcètera, té el complement de la millora del medi rural, té el complement de tots els altres conjunts que l'envolten, però aquest és l'eix vertebrador, i em sembla que aquest eix vertebrador va quedar molt clar, i, per tant, entenc que la seva resolució reconeix que hi ha una política agrària que és aquesta que s'està portant, i no n'hi ha d'altra perquè, en definitiva, si estem d'acord amb la diagnosi, i si estem d'acord que ens movem en una economia de mercat, l'única política agrària que es pot fer a Catalunya és aquesta.

Jo voldria recordar, finalment, que el senyor Víctor Torres ens ha dit que a pesar que ens diguessin unes crítiques, això no l'impedia de reconèixer el que s'ha fet. Doncs bé, si es reconeix el que s'ha fet, això vol dir que es reconeix que hi ha una política agrària que pot tenir, com li he dit, algunes falles, és lògic, tota obra de govern en té, però aquestes falles són, com li deia i li ho repeteixo, l'anècdota que no treu valor a la categoria.

Moltes gràcies, senyor President, gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Finalment, arribem a la darrera proposta de resolució del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Fonolleda.

El Sr. FONOLLEDA : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem presentat tres resolucions que s'emmarquen més aviat dintre de la línia del que jo en diria aquests complements de l'eix vertebrador de la nostra política agrària.

Bé, jo crec que va quedar molt clar en el discurs de l'Honorable Conseller que la conservació i defensa del medi natural van ser destacats com un objectiu prioritari, o principal, de

política forestal dintre del marc de la política agrària de la Conselleria.

He dit abans —i hi he fet referència, no ho repetiré aquí— el que representa la lluita contra l'erosió. El que representa l'erosió per la destrucció dels nostres boscos, el que representa, tots ho sabem malauradament, la incidència dels incendis forestals. Aleshores, nosaltres entenem que la lluita per a conservar el medi natural —al cap i a la fi Catalunya és un país que podria dir aquella frase que deia un il·lustre polític, que Catalunya és un país la riquesa natural del qual és l'agricultura, entesa l'agricultura com el conjunt de totes les activitats i com el conjunt del que s'entén com la part agrícola i el que s'entén com a part forestal. Aleshores, aquesta lluita que s'ha de portar per a conservar el medi natural per a nosaltres té clarament aquestes dues vessants : per un cantó, hem d'incidir a conservar el que ja tenim, i aquesta és la lluita contra l'erosió, i, per un altre cantó, hem de recuperar allò que, desgraciadament, els elements, principalment els incendis, ens arrabassen. La lluita mancomunada en aquests dos sentits és el que creiem que serà positiu perquè Catalunya continuï conservant l'equilibri en aquest aspecte del medi natural. Per tant, en això crec que és perfectament congruent la resolució que hem presentat.

Bé, el projecte de llei d'aprofitaments forestals a Catalunya? Molt bé, en el discurs de l'Honorable Conseller es va fer esment que els treballs d'elaboració del text de la llei d'aprofitaments forestals a Catalunya estaven ja molt avançats. Amb aquesta llei no pretenem ser originals, pretenem inscriure'ns dintre d'una línia que ja va ser la preocupació fins i tot de la Generalitat de l'any 34. Voldria recordar-los aquí que la Generalitat d'aquella època ja va dictar un articulat, una disposició articulada que se'n deia «Instruccions per a regular els aprofitaments dels boscos de propietat particular i llur policia» Aquesta, llavors va ser una novetat, i li hem d'agrair a aquella legislació una gran tasca en la conservació dels nostres boscos. Aleshores, és en aquest sentit, adaptant-lo a la realitat d'avui dia, que volem presentar una llei d'aprofitaments forestals.

Finalment, diem que el Consell Executiu efectuarà les gestions necessàries prop del Govern de l'Estat per tal que les zones rurals desafavorides de Catalunya siguin declarades de permanent localització industrial agrària.

Em sembla que moltes vegades, tant des del principi del discurs d'investidura del Molt Honorable President de la Generalitat, com en els debats de política general i en moltes més ocasions, hem expressat en aquest Parlament la preocupació del Govern de la Generalitat per a corregir els desequilibris territorials. Tenim molt clar que si no s'incideix en aquest sentit, les diferències, en lloc de reduir-se van augmentant amb el temps entre les zones més afavorides i les menys afavorides.

Bé, però sovint també és veritat que a les comarques més desafavorides l'únic teixit econòmic que hi ha és precisament el teixit agrari, i, aleshores, no és solament la incidència en el que se'n podria dir el pur sector agrari, el que treurà aquestes zones desafavorides de la seva marginació, del seu retard. Jo voldria recordar que la directiva del Consell d'Europa, de la Comunitat Econòmica Europea, del 2 d'abril de l'any 81, ha arribat clarament a la conclusió que en aquestes zones desafavorides no es pot contemplar el seu desenvolupament en base únicament a potenciar el sector agrícola, sinó que cal

contemplar-lo dintre un marc econòmic molt més ampli.

És en aquest sentit que nosaltres, donat que no tenim la competència per a la localització de zones preferents industrials agràries perquè comporten una sèrie de beneficis fiscals que estan reservats a la competència de l'Estat, volem i farem totes les gestions necessàries, les que siguin, amb tota l'energia i la fermesa que calgui perquè aquestes zones rurals nostres desfavorides siguin declarades de preferent localització industrial agrària.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun dels senyors Diputats desitja parlar en contra d'aquesta proposta? (*Pausa.*) Bé, no havent-hi cap torn en contra, doncs, podem passar ja a les votacions. Em penso que les senyores i els senyors Diputats estaran d'acord en què serà més clar que per cada una de les propostes dels Grups votem separatament els diversos punts.

Comencem, doncs, amb la proposta del Grup Socialista. Primer punt.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt de la proposta socialista, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt 1 de la proposta ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem a votar el punt 2.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt 2, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt 2 de la proposta ha estat aprovat per 63 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 3.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt 3 ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 4.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt 4, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt 4 de la proposta ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 54 en contra i 11 abstencions.

Passem ara a votar el punt cinquè.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt cinquè ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt sisè.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt sisè de la proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt sisè ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 65 en

contra i cap abstenció.

I, el darrer punt de la proposta, el punt setè.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt setè, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt setè de la proposta ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Bé, senyores i senyors Diputats, abans de continuar les votacions, els voldria indicar que la Mesa considera que, si cal, s'haurà de procedir a la refosa dels textos aprovats, en el cas que s'aproveessin alguns textos que parcialment coincidissin i que, per coherència, doncs, s'haguessin de redactar conjuntament. Evidentment, aquest text refós seria sotmès a la Junta de Portaveus, d'acord amb els precepts que hi ha de circumstàncies anteriors, i s'entén que, en la refosa, es respectaria escrupolosament el contingut de tots els textos aprovats.

Passem, doncs, a la votació, ara de les propostes de resolució centristes : el punt primer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt primer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt primer ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Votem el punt segon de la proposta centrista.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt segon ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Votem el punt tercer.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el punt tercer, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt tercer ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Votem ara el punt quart.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt quart, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Amb els mateixos resultats anteriors, 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions, ha quedat aprovat el punt quart.

El punt cinquè.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquest punt cinquè ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

I, finalment, votem el punt sisè d'aquesta proposta.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt sisè de la proposta ha quedat aprovat per 65 vots a

favor, cap en contra i 52 abstencions.

Passem ara a votar la proposta del Partit Socialista Unificat : el punt primer.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt primer d'aquesta proposta ha quedat rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt segon.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

(*El senyor Subirà i Claus s'aixeca per parlar.*) Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS (*de l'escó estant*) : Senyor President, és només per a indicar a la Mesa que, possiblement, aquesta proposta de resolució ha quedat decaiguda, donada l'aprovació d'una de molt similar, anterior, del Grup Socialista. Només és una indicació en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo crec que seria preferible... (*El senyor Ribó s'aixeca per parlar.*) Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, primer, nosaltres hem sentit que el President oferiria a la Cambra la possibilitat de refondre tots els textos, d'acord amb les votacions, i, en segon lloc, també en aquesta mateixa direcció, volem indicar que hi ha dues ratlles —si més no— que no són incloses en la resolució socialista.

El Sr. PRESIDENT : Jo crec, senyor Subirà, que el senyor Ribó té raó. És a dir, s'entén que, amb aquesta votació, tot el que fos idèntic a la proposta anteriorment rebutjada, ja no es vota; votem només la proposta de resolució en aquells punts que siguin diferents dels textos ja votats i rebutjats.

El Sr. RIBÓ : Amb una sola puntualització, senyor President, que, en aquest cas, l'anterior ha estat aprovada, no pas rebutjada.

El Sr. PRESIDENT : Ah, ha estat aprovada. Perdó, d'acord.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS (*de l'escó estant*) : Senyor President, jo demanaria, si fos possible, que es donés lectura de les dues ratlles que són diferents, en aquesta resolució, de l'anterior.

(*El senyor Armet s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*) : El Grup Socialista ha escoltat molt atentament les paraules del President en relació amb l'acord, que després es trametrà a la Junta de Portaveus, per a fer la refosa de textos. Si aquí entrem en plantejaments de petita semàntica, de veure exactament quines paraules, tots tenim records, en aquest Parlament, que aquests temes ens han portat molts minuts, i crec que la resolució del President del Parlament és correcta en aquest sentit. Per tant, pregaria que es votés i que es fos conseqüent amb el que s'ha dit anteriorment.

El Sr. PRESIDENT : Bé. (*El senyor Subirà i Claus demana la paraula.*) Senyor Subirà, però jo crec que és inútil continuar. Digui, digui, però...

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Senyor President, per demanar, llavors, la votació separada, concretament, de la frase que diu : «manca de voluntat política del Consell Executiu per a assolir el traspàs de Cambres agràries.»

(*El senyor Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. RIBÓ : Nosaltres volem recordar el precedent d'anteriors votacions sobre resolucions, on no s'han admès aquestes separacions d'incisos.

El Sr. PRESIDENT : Jo, senyor Ribó, crec que el que demana el senyor Subirà, en efecte, no es pot admetre. Ara, jo consideraria que es podrien votar separatament la primera part de constatació, i la segona part, d'«instar» a «exigir». És a dir, que no s'hauria de suprimir, simplement, «manca de voluntat política», sinó que s'haurien de suprimir les quatre primeres ratlles. (*Remor de veus.*) Eh, senyor Ribó, què li sembla? Jo crec que són dos temes diferents.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, jo no he sentit cap Grup parlamentari que demanés aquesta separació, aquesta votació separada. Això per començar...

El Sr. PRESIDENT : Ah, molt bé!

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : El Grup parlamentari de Convergència i Unió demana aquesta votació separada.

El Sr. PRESIDENT : D'acord? (*Remor de veus.*) Bé, jo crec que, realment, si es llegeix, senyor Armet...

(*El senyor Besa s'aixeca per parlar.*)

El Sr. BESA (*de l'escó estant*) : Senyor President!

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. BESA (*de l'escó estant*) : És que aquí, els del galliner, no...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Armet, jo voldria aclarir que ho votarem tot, eh, que la Mesa és conseqüent amb la seva resolució (*Fora remor de veus.*) Ho votarem tot, i després, eventualment, es farà la refosa de textos, si és necessari. Ara, el que demana el senyor Subirà no és no votar, en aquest moment; ha rectificat la seva demanda i demana una votació separada. Aleshores, una lectura del text indica que, realment, hi ha dues parts diferents, i és sobre això que jo, en principi, després d'haver escoltat el senyor Armet, si el senyor Armet no em dona arguments per a modificar el meu punt de vista, acceptaria la votació separada.

El Sr. ARMET : Senyor President, el punt de vista del President, si hagués vingut precedit d'una demanda d'un Grup, correcte, però fer una interpretació anticipada d'allò que es podria desglossar, no creiem que sigui correcte, des del punt de vista de les funcions que corresponen a la Presidència. En aquest sentit, per tant, no és cap crítica ni cap censura, sinó només lamentar el procediment.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Armet, jo crec que el President, en aquest cas, només ha fet que interpretar el que volia dir el senyor Subirà en la seva primera manifestació, que el senyor Subirà s'havia expressat de manera incompleta. (*Remor de veus.*)

(*El senyor Roselló demana per parlar.*) Senyor Roselló?

El Sr. ROSELLÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, jo no estaria gens d'acord a fer votació separada en aquest tema, dono suport totalment a la posició socialista i comunista, en aquest cas, ja que en el context —segons el que vostè ha afirmat, senyor President, abans—, encara que hi hagi paràgrafs que s'hagin votat abans, després la Mesa els refundrà i farà l'adequació del text. Per tant, jo crec que no hi ha lloc, en absolut, a fer-ne votació separada.

(*El senyor Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Ribó també volia dir quelcom.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Només per ratificar aquest mateix criteri, i per afegir que nosaltres entenem que separar aquest paràgraf concret és canviar el sentit de la resolució.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha hagut molts casos en què s'ha votat separatament, i jo crec que qualsevol que llegeixi aquest text veurà que són dues coses diferents. L'única cosa que hi pot haver —segurament el senyor Roselló ho ha indicat amb més precisió que ningú— és que és inútil votar separatament la segona part, perquè ja ha estat votada. Per tant, és inútil votar-la; en realitat, el que votem només és la primera part, perquè la segona ja està votada. Per tant, amb una sola votació n'hi ha prou.

Passem, doncs, a la votació del punt 2 de la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat, entenent-se que hi ha una part que encara que aquesta votació doni un resultat negatiu, això no modifica la votació anterior de la proposta socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat acceptada per 63 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votar el punt tercer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt tercer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt tercer ha quedat rebutjat per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la proposta de resolució del Grup d'Esquerra Republicana. El punt primer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt primer d'aquesta proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt primer de la proposta ha estat acceptat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

El punt segon.

Les senyores i els senyors Diputats que ... (*El senyor Subirà i Claus demana per parlar.*) Sí, senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Aquesta vegada procuraré que sigui amb molta precisió. Voldria demanar la votació separada del paràgraf primer i la votació separada del punt segon. El paràgraf primer, que comença : «El Parlament constata...,» etcètera, fins al punt i a part, i del punt número 2, al final, que comença : «insta el Departament d'Agricultura que presenti...», etcètera.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, d'acord. Passem, doncs, a votació, el primer paràgraf del punt segon, és a dir, el que diu : «El Parlament constata que la relació aprovada ... no ha estat complimentada».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest primer paràgraf del punt segon de la proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquestes tres primeres ratlles han quedat aprovades per 63 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votació la continuació del punt segon d'aquesta proposta, exceptuant les quatre darreres ratlles, és a dir, el número 2 d'aquest punt segon.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquesta part del punt 2 de la proposta ha estat aprovada per 86 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

I passem, finalment, a votació l'apartat 2 d'aquest punt 2.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, aquesta darrera part ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i 31 abstencions.

Passem, ara, a votació el punt tercer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt tercer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt tercer ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Passem, ara, a votació el punt quatre.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt quart ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Passem, ara, a votar el punt cinquè.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt cinquè, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El punt cinquè ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Votem, ara, el punt sisè.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El punt sisè ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

I, finalment, votem el punt setè de la proposta de resolució d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt setè de la proposta de resolució ha quedat rebutjat per 11 vots a favor, 50 en contra i 56 abstencions.

Ens queda encara per votar la proposta de resolució del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El punt primer. Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt primer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt primer de la proposta ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 67 abstencions.

Passem ara a votar el punt segon.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt segon, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt segon ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

I, finalment, votem el punt tercer d'aquesta proposta. Serà la darrera de les votacions d'aquest matí.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt tercer de la proposta ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Amb això hem acabat... *(El senyor Armet demana per parlar.)*

El Sr. ARMET : Per a l'explicació de vot?

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, ara passarem al torn d'explicació de vot. Havien demanat ja explicar el seu vot tres Diputats no adscrits. Comencem doncs pels Diputats no adscrits. El senyor Josep Maria Corral té la paraula.

El Sr. CORRAL : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, el turno para hacer la explicación de voto de los Diputados no adscritos del Partit dels Comunistes de Catalunya, para decir en primer lugar que nosotros hemos votado a favor de las propuestas de resolución que consideramos que significaban un avance para rectificar, mejorar o incluso introducir elementos definitorios entorno a la política agraria. Por lo tanto esto sería una primera cuestión. Entendiendo que no ha existido una acción de Gobierno eficaz desde la Conselleria de Agricultura, Ganadería y Pesca, y por eso hemos votado la reprobación del Conseller correspondiente.

En segundo lugar, y explicada esta cuestión de voto, decir que no hemos podido votar otras propuestas. No hemos podido votar otras propuestas que son las alternativas que el Partit dels Comunistes de Catalunya presentó en esta Cámara el otro día. Y no las hemos podido votar porque no estaban recogidas en ninguna de las resoluciones y, en segundo lugar, porque nosotros no tenemos capacidad reglamentaria para presentar resoluciones en esta Cámara, en función de las limitaciones que a los Diputados no adscritos establece el artículo 120.1 del Reglamento de la Cámara. Por lo tanto no ha sido posible que elementos importantes que nosotros planteamos hayan pasado o hayan podido pasar a votación en esta Cámara. A partir de lo que han sido las votaciones, a partir de lo que ha sido la gestión de Gobierno del Consell Executiu y de las votaciones aprobadas consideramos que continúa sin existir una política agraria global que aborde nuestra realidad en toda su dimensión independientemente de las competencias establecidas, porque ante esa realidad la Generalidad ha de tener una posición y una política con el objeto de articular una acción de gobierno destinada a gestionar con eficacia las materias y competencias autonómicas y plantear al Gobierno central las soluciones oportunas y necesarias. Seguimos sin tener eso, ni siquiera sobre el papel tras lo que han significado las votaciones desarrolladas.

Pero fundamentalmente continuamos con elementos esenciales como es la cuestión del Mercado Común. Se va a continuar haciendo una política agraria en función de una integración en el Mercado Común, sin tener en cuenta si eso va a ser favorable o no para la agricultura y para el conjunto de la población española y catalana y sin plantear el debate en profundidad y la posibilidad de referéndum.

Seguimos sin tener clara la cuestión de la comercialización de los productos agrarios y por lo tanto, en este terreno, la necesidad de articular mecanismos que vayan en la dirección de eliminar que el payés cobre poco y el intermediario gane y se enriquezca a costa de los altos precios que paga el consumidor. En torno a la cuestión de infraestructura no ha aparecido tampoco ninguna resolución : un elemento infraestructural importante como el de comunicaciones para abordar los temas de subdesarrollo, los temas para potenciar el desarrollo económico de las comarcas agrarias deprimidas del norte de Cataluña y fundamentalmente lo que significa el eje transversal como elemento esencial.

Estas cosas y otras más, por ejemplo la cuestión y la necesidad de la elaboración de un plan nacional de aguas que vaya en la dirección de aprovechar los ríos del norte, pero también de dar soluciones a los problemas de escasez de aguas en varias comarcas catalanas, este tema tampoco ha aparecido en ningún tipo de resolución. Esto son temas que, junto con algunos otros, nosotros ya marcábamos y definíamos en nuestra intervención ayer. Todo esto no ha estado en ninguna resolución pero nosotros tampoco hemos tenido posibilidad de presentarlas para su votación. Por lo tanto, este sería el reverso de la moneda, esto serían cuestiones que a nosotros nos hubiera gustado votar y nos hubiese gustado que la Cámara las hubiese hecho suyas para poder avanzar en una real política agraria. Y consideramos que estos elementos son fundamentalmente diferenciados de la política que se desarrolla desde el Consell Executiu, elementos diferenciados, como muy bien decía el portavoz de Convergencia y Unión refiriéndose a su intervención, que decía : «efectivamente, el proyecto nuestro es un proyecto diferenciado, es un proyecto diferente». Evidentemente es un proyecto diferente y por lo tanto muchas veces, a pesar de la solemnidad de las discrepancias verbales, las discrepancias políticas no están tan lejanas.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Per a l'explicació de vot té la paraula el Diputat no adscrit senyor Ramon Franch.

El Sr. FRANCH : Senyor President, senyores i senyors Diputats, vam presentar una petició —en aquells moments amb el Grup de Centristes— d'un debat de política agrària, però, com he dit abans, amb l'esperit de poder solucionar problemes que de veritat tenim davant de la política agrària. Vist aquest debat jo crec que hem guanyat alguna cosa, però estic més que segur que si aquest debat hagués estat fet només amb pagesos hauria estat molt més rendible, molt més millorat per al camp i hagués fet moltes més coses. D'això, n'estic més que segur.

A mi aquest debat em preocupa perquè ha estat de política agrària i crec que, d'agrària, n'ha tingut poc, que ha estat molt de política general. Una cosa —i m'ha dolgut—, crec que els agricultors podem ser una mica més respectats. Els agricultors tenim un nom com a agricultors, no som pagesos, i això m'ha

dolgut perquè això de pagesets vol dir que som tan petits que gairebé no comptem, i això, com a agricultor, no ho puc permetre.

Diuen que al camp hi torna la gent. Hi torna gent perquè s'estimen més estar a la plaça del seu poble que no pas estar asseguts a la Plaça de Catalunya. Per això hi torna gent. No hi torna gent perquè és més rendible que abans, molt més al contrari.

Bé, aquí el tema de política agrària també s'ha fonamentat molt en sindicats, cooperatives i Cambres agràries. El Diputat que els parla ara no és el que, abans, era el seu Grup al Govern, i a mi no em fa cap por dir, com el primer dia, que al camp hi caben les cooperatives, hi caben les Cambres agràries, hi caben les associacions professionals, hi caben tots, i una no ha de distorsionar l'altra, si de veritat es vol fer una política econòmica i social per al camp. Si volem fer una política electoral no hi cabran ni les Cambres agràries i en molts moments ni les cooperatives, només hi cabran les associacions sindicals.

Però aquí, en aquest debat, s'han tret i s'han dit coses que a mi, com a agricultor i com a Diputat al Parlament de Catalunya, m'han dolgut molt. S'han dit moltes coses, però el camp les sap totes, i aquí no s'han dit totes. Haurem de fer un altre debat per a veure com es donen i a qui s'han donat aquestes subvencions; haurem de fer un altre debat per a saber qui s'ha aprofitat de les subvencions del FORPA, ics, ics, qui s'ha aprofitat d'aquelles línies elèctriques. I ho haurem de posar tot, perquè penseu bé que els pagesos no som babaus, i els pagesos ho saben tot, ho tenen molt present.

En cap moment jo aquí no he pretès fer una moció de censura, a cap Conseller, sinó resoldre problemes que de veritat tenim. N'hi ha de polítics, però els que veritablement té el camp són els excessos de producció, els baixos preus, la poca rendibilitat del camp i aquesta és la principal cosa que vol el camp i el dia que alguns senyors vulguin anar a les comarques, anirem a explicar aquestes coses davant dels pagesos i veurem quina cara fan els pagesos, perquè els pagesos de Catalunya aquí s'haurien fet un fart de riure.

Senyors Diputats, s'han mencionat presidents de cooperatives que a mi em mereixen tot l'honor, i, per tant, quan un president de cooperativa fa setze anys que és en una cooperativa crec que per alguna cosa serà. Perquè els pagesos no són tan babaus de tenir un home allí que no val. Les cooperatives, les hem de tenir com una cosa viva per a ressucitar els pagesos, no un mort per a viure quatre vius, i aquest és el veritable fonament del cooperativisme agrari. Els mateixos pagesos hem de fomentar les cooperatives, les han d'ajudar. Però compteu, no caiguem en la temptació de començar a fer cooperatives i a ajudar cooperatives, perquè no seran tals cooperatives. Les cooperatives, les han de fer els pagesos, aportant tots els productes, anant a pèrdues i guanys, i així farem un veritable cooperativisme. Greu i dolenta podria ser una reestructuració del camp, però volem una reestructuració i una infraestructura de nous regadius i nous cultius que siguin rendibles. No ens encavallem en coses de fer regadius per a ensorrar més aquests pagesos, perquè llavors les úniques víctimes no seran els Diputats que ho han aprovat, seran els mateixos pagesos, i en molts moments aquí es diuen coses que són contràries a la realitat del camp. Si us plau! Si us plau! Deixem que el camp decideixi si vol Cambres agràries o no! Deixem que el camp decideixi si

vol cooperatives o no! Deixem que el camp decideixi en quines associacions volen estar o no volen estar. No siguem egoistes, donem-los aquesta llibertat i farem un gran favor al camp, però de la manera que anem no n'hi fem cap ni un.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputat, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a explicació de vot té la paraula el Diputat no adscrit senyor Pere Rosselló.

El Sr. ROSELLÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, en primer lloc voldria dir que, malauradament, encara no hi ha format un grup mixt. El nostre Grup no ha pogut presentar resolucions sobre això i no ha pogut aportar cap iniciativa al final d'aquest debat agrari. Sembla que el debat ha anat bé en una cosa : plou ja, plou, aigua tan desitjada per tots.

Bé, nosaltres no voldríem entrar, o no hem volgut entrar, en un joc de desestabilització del Govern. Creiem que la desestabilització del Govern no ens portaria a res de bo en aquests moments. Crec que les mocions de censura o de reprovació encobertes no resoldrien el tema. Crec que desestabilitzarien, poc o molt, les institucions catalanes, i, per això, nosaltres no volem entrar en aquest joc, de cap manera, en aquests moments.

No es pot dir tampoc que no hi hagi un programa de política agrària. Jo, en la meua intervenció d'ahir, deia al senyor Conseller que, efectivament, havia exposat un programa de política agrària, i molt llarg, i molt gran i molt detallat. Hi estarem més o menys d'acord. S'haurà complert o no s'haurà complert; també deia que moltes coses no s'havien complert, i, efectivament, així ha estat. Això ha fet que votéssim moltes resolucions en la línia d'indicar que es porti a terme el compliment d'aquest programa agrari, que no s'ha complert fins ara, malauradament, durant aquests tres anys. Però bé, el tema és més complex que tot això. Encara que la Generalitat de Catalunya tingui competència exclusiva, no es pot resoldre la gran problemàtica de la política agrària. La política agrària passa per un marc econòmic, i això depèn del Govern central. La política agrària de reestructuració, en general, de l'agricultura.

El tema dels preus agraris, que ara es fa a Madrid, tard, amb molt endarreriment enguany, s'està fent a Madrid. I tot aquest plantejament fa que la Conselleria d'Agricultura, i amb això tampoc no vull dir que li faci cap alabança ni de bon tros, es veu moltes vegades coartada per a poder portar a terme moltes iniciatives. Al sector, efectivament, li fa falta molta ajuda, li fa falta una empena molt forta de reestructuració, d'adequació de les seves estructures a la Comunitat Econòmica Europea, a la qual, si volgués el Govern socialista francès, podríem entrar aviat. I per a tot això fa falta un esforç col·lectiu de tots, del Govern, de les associacions i, per descomptat, i en bona part o en la més gran part, del Govern central.

Els temes s'han plantejat —el meu company Ramon Franch abans ha fet una bona exposició de la situació—, però jo voldria entrar en un tema que, llástimosament, ja fa massa anys que volta, des que va començar el Parlament que volta per aquí : és el tema de les Cambres agràries. Mireu, senyors, aquí hi ha una majoria, que són socialistes, comunistes i Esquerra Republicana. Haig de dir que Convergència avui ha canviat, en certa manera, el vot, i vol dir que es va encarrilant, que es va posant en línia del que vol el món pagès català. Són

majoria vostès, els tres Grups parlamentaris són majoria. Hi ha mesures reglamentàries dins del Parlament de Catalunya per a fer proposicions de llei i per a fer qualsevol actuació parlamentària per a poder portar a terme el que vostès demanen des de fa tres anys. I també he vist que el Grup Socialista s'absté quan ha de demanar el traspàs de les Cambres agràries. Senyors, això és una incoherència total. El que veig és que això és una actuació, podria dir jo, i amb tot el bon sentit de la paraula, de cara a la galeria. Estem dient des d'un començament: fora Cambres agràries, i en aquests moments no sabem com sortir-nos-en, no hi ha prou amplitud de canvi que han tingut els convergents de poder canviar aquest sentit. (*Remor de veus.*) Lògicament, sí, canvi, i quan un canvi és positiu sempre és bo i és d'alabar. Les Cambres agràries, senyors, em fa l'efecte que són una qüestió de cara a la galeria, una qüestió que utilitza un determinat sindicat agrari per a endur-se més vots, i aquí només haig d'alabar també la posició comunista, que crec que sí que és correcta i honesta respecte a això. Lògicament, s'està enduent bona part d'aquest sindicat cap al seu costat. És lògic, actuen correctament, i, això, també ho dic del Grup Socialista, perquè, lògicament, la posició del seu Ministre d'Agricultura a Madrid, en les últimes declaracions, sembla que va en la línia de mantenir aquestes institucions, reformant-les, evidentment —jo també sóc partidari de reformar-les—, però sembla que vagi en aquesta línia.

Senyors, aquestes qüestions s'han de resoldre, per descomptat, arreglant-les, adequant-les, però parem ja de fer volar coloms, que es deia ahir, deixem estar el món pagès tranquil, arreglem el que puguem, però no entrem en aquestes disquisicions, que l'únic que fem és distorsionar el món pagès i desequilibrar-lo.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Continuem amb les explicacions de vot, ara dels Grups.

En nom del Grup Socialista, té la paraula per a explicació de vot el Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Perdó, senyor President, creiem que la Mesa ahir, no explícitament, sinó implícitament, en donar la paraula als no adscrits prèviament...

El Sr. PRESIDENT: No, no, no, és que el senyor Armet havia aixecat el braç i havia reclamat explicació de vot.

El Sr. ARMET: Sí, sí, perdó.

El Sr. PRESIDENT: En fer-ho primer els no adscrits és que ells ho havien sol·licitat personalment a la Presidència abans d'arribar a aquest moment, perquè, com que només poden tenir explicació de vot en debats d'especial relleu, calia que fos considerat aquest debat com d'especial relleu.

El Sr. ARMET: Perdó, l'única consideració és que, aquest tràmit el coneixem, ens pensàvem que el President l'havia admès, i el fet de donar-los la paraula directament, quan nosaltres l'havíem demanat abans, ens pensàvem que aquí anàvem a un criteri implícit de Grup de menor a major. Ens hem pensat això, i, per tant, disculpi el senyor President. Té la paraula el senyor Pere Ayguadé.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pere Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la meua explicació de vot és per clarificar aquests vots precisament. En primer lloc, cal dir que ens hem abstingut en les votacions de les resolucions del Grup parlamentari

de Centristes. Per què? Perquè el que aporten com a tals és política fraccionada, una política no global, que és el que ha estat fent el Consell Executiu de la Generalitat durant aquests tres anys, de la qual cosa ens hem estat queixant contínuament. I en algunes de les seves resolucions el que aporten a aquesta Cambra —i hi han votat per majories, una majoria, un front conservador en aquesta Cambra—..., és, per exemple, una de les resolucions, com és la número 5, que és una resolució reaccionària: «El Consell Executiu instarà del Govern central una revisió de les càrregues impositives que graven l'activitat agrària a Catalunya amb l'objecte d'aconseguir una major adequació d'aquelles i d'evitar en el seu cas discriminacions en relació amb altres territoris de l'Estat.» Les discriminacions són a casa nostra, aquí a Catalunya. La majoria dels pagesos estan pagant molt, mentre que uns altres pagesos no estan pagant el que haurien de pagar. El que ha dit i demana la Unió de Pagesos, per exemple, no és no pagar o revisar a la baixa les contribucions; el que està demanant és la reforma del cadastre, perquè va ser feta en una època reaccionària d'aquest país i la van fer per a benefici d'uns pocs. Vostès l'han votat.

Nosaltres diem que s'ha de pagar, nosaltres, els pagesos, jo, que sóc pagès, dic que haig de pagar, de la mateixa manera que el dia que vaig ser Diputat, jo i la meua família vam renunciar voluntàriament a demanar cap crèdit o cap subvenció; busquin a veure si en tinc algun, jo; per moralitat pública; de la mateixa manera dic que s'ha de pagar. Perquè sabem que per a exigir els drets també hem de demanar els deures, i més quan, per exemple, la contribució rústica i pecuària va als ajuntaments catalans. O és, potser, que el Consell Executiu de la Generalitat acabarà de cobrir amb els seus propis pressupostos els dèficits que significa per als mateixos ajuntaments rurals la diferència existent entre el que es recapta i el que s'ha de pagar? O és que no saben vostès que en tota política recaptadora el que es cobreix són unes despeses de serveis als ciutadans del país?, i que els ajuntaments rurals han de donar uns serveis a aquests ajuntaments rurals que s'estan abandonant perquè no hi ha serveis, perquè hi ha un salari social que també s'ha de donar amb serveis als ajuntaments? Vostès saben que aquesta contribució va a parar, precisament, aquí, a aquests serveis.

Les despeses dels ajuntaments estan augmentant; per això s'han d'anar augmentant també les contribucions. I els pagesos també, perquè volem exigir els drets, estem disposats a complir els deures. Que quedi molt clar. És de la mateixa manera que quan es negocien els preus. Nosaltres estem disposats a la negociació de preus, a complir unes càrregues —les que sigui—, a canvi, això sí, que se'ns doni el que nosaltres sempre hem dit: unes rendes dignes i equiparades amb els altres sectors de la societat.

Per això ens hem abstingut en les resolucions centristes. Perquè són reaccionàries. Aquells que s'hi alineen, s'alineen en aquesta política: el front conservador.

Grup parlamentari de Convergència i Unió. Les resolucions del mateix Grup de Convergència i Unió, una altra vegada, no és la primera, desautoritzen el mateix Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Consell Executiu. Per segona vegada. La primera va ser quan va fer la votació del número 13 en el debat del mes de setembre. En aquests moments el torna a desautoritzar, quan, d'alguna manera, en la primera i segona

resolucions afirma, per exemple : «El Consell Executiu presentarà al Parlament, en el termini màxim de sis mesos, un projecte de llei d'aprofitaments forestals de Catalunya.» Vostè va dir seixanta dies. Ni ells se'l creuen, senyor Conseller, ni el seu Grup parlamentari se'l creu, a vostè. Vostè va dir seixanta dies, vostè va dir que no parlaria de mesos. No tenen confiança que vostè en seixanta dies presenti aquest projecte de llei. Jo no tinc confiança ni que el presenti en sis mesos. Perquè durant tres anys vostè ens ha promès no una, sinó tretze lleis. Vostè i el President de la Generalitat. Jo ja no me'ls puc creure. Vostès ens han enganyat almenys tres vegades.

Permeti'm també que li digui, senyor Conseller d'Agricultura, que la primera de les seves resolucions és, d'alguna manera, el que vostè ens proposava en l'aplicació del seu programa. Vostè ens deia : «nosaltres farem una política forestal, nosaltres lluitarem contra l'erosió», de la mateixa manera que vostè ens deia : «farem l'aprofitament del sotabosc per a la producció d'energia». Vostè sap que en el seu mateix Grup parlamentari, en el mateix Grup parlamentari que dona suport al Govern, en el mateix Govern de la Generalitat hi ha moltes discrepàncies sobre aquest tema, perquè vostès saben que també aprofitar el sotabosc per a la producció d'energia és afavorir l'erosió, o no? Si vegés allò el President de la Xunta de Galícia, diria, «ou no?»; però és diferent. *(Rialles.)*

Permeti'm que li digui, i amb tota la claredat, senyor Conseller, que l'última de les seves resolucions, perdó, la resolució del Grup parlamentari de Convergència i Unió —no sé si l'ha escrit la mateixa Conselleria—, però li dic amb tota la claredat : «El Consell Executiu efectuarà les gestions necessàries prop del Govern de l'Estat per tal que les zones rurals desfavorides de Catalunya siguin declarades de preferent localització industrial agrària.» És que encara no ho han fet vostès, això? És que no ho han fet ja, que ho hem de demanar i aprovar en aquest Parlament? Si no ho han fet, ho lamento moltíssim, perquè durant tres anys vostè ha perdut el temps en un tema com aquest. Era la seva obligació d'haver-ho fet en aquests tres anys. El Grup de Convergència i Unió, una vegada més, el desautoritza, a vostè.

Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, passen ja tres minuts del temps establert pel Reglament, que és de cinc. De manera que li prego que en un parell de minuts, com a màxim, acabi la seva intervenció, amb la qual cosa haurà parlat el doble del temps reglamentari.

El Sr. AYGUADÉ : Moltes gràcies, senyor President, li agraeixo la seva flexibilitat, i intentaré explicar-ho en dos minuts.

Ningú no pot dubtar que el Partit Socialista vol lluitar a Catalunya per la dissolució de les Cambres agràries i per complir el seu traspàs. Nosaltres mateixos hem presentat una resolució que diu que es compleixi una resolució incompleta per vostès, no pel Grup Socialista o per Madrid. No tinguin complex, senyors de Convergència i Unió. Vostès van per la vida amb complex de vençut, de català vençut. Nosaltres lluitarem aquí a Catalunya per intentar —i li ho dic amb tota la claredat— que aquestes Cambres agràries es dissolguin. Com a bons germans és possible que ens discutim molt fort amb el grup germà. És molt possible, és molt possible, però amb coherència ho defensem aquí en aquesta Cambra, perquè nosaltres el

que diem en la resolució presentada i votada per nosaltres, més la votació afirmativa de la proposta de resolució del Grup del PSUC, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en la qual no tan sols es diu que es traspassin les Cambres agràries, sinó que, a més a més, totes les competències sobre relacions agràries, que van més enllà de les Cambres agràries, molt més enllà... I com que en tenim competències, com que tenim la seguretat que el Govern de Madrid canviarà moltes coses, una d'aquestes també és aquesta.

Quant a l'Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres ens hem abstingut per una qüestió de coherència, perquè en el debat s'ha fet palès, s'ha demostrat que no hi havia una política agrària del Consell Executiu. En les paraules del senyor Víctor Torres va quedar clar que Convergència i Unió, que el Govern de la Generalitat, en un altre cas, no va complir les dues condicions que en el debat d'investidura posava a aquesta Cambra. Una, que es reformés l'Estatut. En agricultura, ni tan sols s'han complert els traspàsos en la seva meitat. I, per un altre cantó, les Cambres agràries : tampoc no s'ha complert. Per tant, una verborrea dura a l'hora de la veritat aquí en aquesta Cambra, però que no es reflectia en les resolucions, sobretot en la primera resolució, que era la important, que no desestabilitza el Govern perquè, això, el que fa és reafirmar una vegada més que els Consellers que ho facin més malament, com que el senyor President de la Generalitat, el Molt Honorable, considera que és un atac contra Catalunya i contra el Consell Executiu, com més malament ho facin, més interessa que no es degradi, més interessa que no doni la sensació que el Consell Executiu es perdi; com més malament ho facin, més interès té el President de la Generalitat a mantenir-los, perquè, al contrari...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, han passat els minuts. *(Rialles.)*

El Sr. AYGUADÉ : Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Altres explicacions de vot? *(Pausa.)* El senyor Luna, pel Grup de Centristes.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente. Lógicamente, mi intención, en la explicación de voto que pensaba solicitar en todo caso, era justificar el voto del Grupo Centrista; no subir aquí a atacar a los demás. De todas formas, señor Presidente —y permítame esta derivación respecto del objeto de este trámite parlamentario—, el que el señor Ayguadé, con un tono que yo diría de censor moralista, o más agresivamente, si se me permite la palabra, que yo no quisiera haber utilizado, de tono electoralista, o quizá más incisivamente, de tono casi mitinero, el que nos haga estas reconvenções con esos tonos no nos impresiona nada. Y si es verdad que él habla de que la moralidad política y la moralidad pública parece que estén sólo en su Grupo, le digo, señor Ayguadé, que la moralidad pública no sólo la tienen los socialistas, si es que siempre la tienen los socialistas.

El cambio, señoras y señores Diputados, en las palabras del señor Ayguadé, parecía que consistía en el afán recaudatorio del Gobierno, parecía que significaba y solamente consistía en un afán recaudatorio del Gobierno. Se ha puesto de relieve, a lo largo del debate, que el tema de la fiscalidad en Cataluña es un tema fundamental, y nuestras proposiciones, señor Ayguadé, no eran proposiciones que tenían una finalidad

sectorial. En mi intervenció de ayer quise ponerlo de relieve —pero parece que no llegó a sintonizar con esa preocupación nuestra el señor Ayguadé—, que si eran ciertamente aspectos de carácter sectorial, tenían una incidencia absoluta en la generalidad de la agricultura catalana y, con frecuencia, desde el punto de vista social.

Y, dicho esto, Muy Honorable señor Presidente, Muy Honorables e Ilustres señores Diputados y señoras Diputadas, quisiera decir que nuestros votos han sido coherentes con votaciones en materia agraria, llevadas a cabo en esta Cámara durante la legislatura, y coherentes, absolutamente coherentes, con nuestra postura durante el debate, en el que nosotros nos presentamos con un intento fundamental, el intento de impulsar la política del Gobierno de la Generalitat de Catalunya en el aspecto concreto que se refiere a agricultura, ganadería y pesca.

Esta postura nuestra, adoptada durante todo el debate, creo que se ha reflejado y recogido perfectamente en nuestras resoluciones que, insisto, eran esencialmente políticas, a pesar de esta crítica de sectorialidad, por afectar a aspectos fundamentales de la política catalana y, en muy buena parte, en su incidencia social.

No hemos votado las resoluciones de reprobación por la actitud que quizá sea aquella que merece ahora otra reprobación porque, aunque no significasen una censura con arreglo a lo que determina la resolución de la Mesa, no queríamos entrar en el juego de la confusión, no queríamos en absoluto entrar en el juego de la confusión. Nuestro propósito era y es, hasta el final del debate, aportar críticamente nuestro grano de arena —el grano de arena que pueda dar un Grupo tan pequeño— a la política agraria catalana, y más que, fundamentalmente, y lo anunciaba en el momento de mi intervención durante el debate, un ataque frontal a la actuación del Departamento. El Parlamento debe marcar líneas, debe marcar iniciativas, no tiene sólo que montar prácticamente su debate sobre una crítica frontal que, en definitiva, hubiera derivado hacia aspectos que, por su incertidumbre, nosotros no hubiéramos querido en absoluto arrostrar.

En coherencia, lógicamente, con estas posturas hemos votado a las nuestras, hemos votado a aquellas otras propuestas de resolución que se acercaban a nuestros propios planteamientos.

Decía antes, señor Presidente, que nuestros votos han sido o han querido estar iluminados por la coherencia con nuestras votaciones a lo largo de esta legislatura en materia agraria. Y así se refleja sobre todo, y digo sobre todo porque es un tema que ha salido siempre, continuamente, a lo largo de muchos y muchos debates y muchos proyectos de ley que no han encontrado solución, en el tema de las Cámaras agrarias, de cuyo resultado, por cierto, muy significativos en las votaciones de hoy, sobre este tema, nos confirman —sin más comentarios en este momento, porque los comentarios se dan por sí solos—, nos confirman la bondad de nuestra postura continuamente sostenida, continuadamente sostenida.

Hoy hemos asistido a unas votaciones que, de alguna manera, demuestran que el tema no estará maduro nunca ni está maduro hoy porque, ni siquiera cuando parece que va a estar maduro, va a poderse realizar una actividad legislativa en el Parlamento, porque la fruta madura no cae, y no parece que

vaya a caer, como se ha puesto de relieve a lo largo de la votación y de la significativa actitud de alguno de los Grupos.

Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Víctor Torres, pel Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. TORRES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument perquè l'hora és avançada i em fa l'efecte que, en aquest debat, ja pràcticament tot està dit, o bé caldria començar a tornar a fer-ne un altre que duraria possiblement més de quaranta-vuit hores.

Nosaltres estem relativament satisfets del resultat d'aquest debat i de les resolucions que han estat adoptades. Estem satisfets perquè, en definitiva, hem aconseguit, em sembla a mi, ens sembla al nostre Grup, dues coses : la primera, que s'han constatat d'una manera evident unes insuficiències notòries, en alguns camps més que en d'altres, però hem constatat, i això és una realitat incontrovertible, que el Departament d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya ha de millorar fonamentalment la seva actuació.

Però nosaltres no ens hem limitat a fer una crítica demolidora, sinó que hem volgut, al costat de cada constància d'insuficiència o de mancança, aportar-hi una possible correcció de tir en el camp d'actuació de la Conselleria. Hem constatat uns incompliments legislatius, els hem posat de manifest, els hem enumerat i hem donat uns terminis perquè aquests projectes vinguin aquí, entre nosaltres, a ésser discutits i a millorar els plantejaments de l'agricultura a Catalunya.

Hem tingut el problema, una vegada més a debat, de les Cambres agràries, problema conflictiu, enormement conflictiu; jo crec que s'ha posat de manifest, una vegada més, la voluntat majoritària d'aquesta Cambra d'acabar amb aquest problema. Realment és un problema important, un problema que té tonalitats a la vegada professionals i polítiques, i crec que tots plegats hem de desdramatitzar el tema, però procurar posar-hi el cinc sentits, de manera que sortim d'aquesta situació difícil en la qual ens hem posat, obtenint que, en definitiva, la nostra Comunitat Autònoma tingui uns organismes de serveis que obeeixin el triple imperatiu d'organismes professionals, organismes democràtics i organismes autènticament catalans.

Sí, és una de les condicions que nosaltres havíem posat al candidat a la Presidència, Jordi Pujol, per a obtenir el nostre suport. N'hi vàrem posar una altra : era la de la reforma de l'Estatut, com ho ha recordat, molt justament, el meu company Diputat Pere Ayguadé. Però, malauradament, aquesta segona condició està una mica enlaire perquè, si la memòria no em falla, vàrem presentar no fa gaire, en un altre debat polític, un projecte de resolució instant el Consell Executiu perquè portés endavant una actuació de cara a obtenir un eixamplament del sostre autonòmic, i aquesta proposició, malauradament, no va recollir l'aprovació del Grup que el senyor Pere Ayguadé representa.

Un altre problema que nosaltres creiem que ha tingut una solució satisfactòria és el problema dels traspassos de serveis. Creiem que la Resolució aprovada servirà per a clarificar definitivament, o almenys en el moment actual, la situació confusa en què es troben els traspassos de serveis. I voldria fer un esment especial a la darrera resolució, que no ha estat aprovada

per la Cambra, que resumeix, en definitiva, tot el conjunt de la nostra actuació en aquest debat. És a dir, d'una banda, constatar que els plantejaments que vàrem fer en la resolució de l'any passat, és a dir, les notòries insuficiències que es varen constatar, que es varen posar de relleu, continuen, en gran part, en peu. Però, a la vegada, i això és el reflex de la nostra conducta constant en aquest Parlament, que demanem al Consell Executiu que defineixi amb claredat una política agrària catalana, i de portar a terme, de manera decidida, totes aquelles accions que, en el marc de les competències estatutàries, puguin resoldre o pal·liar els greus problemes que afecten encara els sectors agrícola, ramader i pesquer de Catalunya, perquè el problema és greu, el problema és dramàtic. Ahir em deia l'Honorable Conseller que els setze agricultors que marxaven cada dia és una imatge desfasada perquè, avui dia, més aviat, hi ha un moviment de retorn.

Jo voldria recordar a l'Honorable Conseller que el problema és més greu que el dels setze pagesos. Avui dia hi ha pobles sencers, en algunes contrades de Catalunya, que estan amenaçats de despoblació; hi ha pobles a la muntanya, hi ha pobles a les Garrigues, hi ha pobles a la Terra Alta, en els quals el sector rural està al límit de la resistència i està al límit de l'heroisme. O bé en aquesta Cambra enfocarem el problema agrícola amb ganes de resoldre'l, sense demagògies, amb serenitat i amb pragmatisme, o realment no haurem fet un bon servei, en aquesta legislatura, a l'agricultura catalana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Maties Vives, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari voldria començar aquesta explicació de vot, del vot de cadascuna de les resolucions, dient quelcom que ja vam dir en la nostra primera intervenció : que creiem que no ens hem equivocat de debat. El discurs de l'Honorable senyor Carol i moltes de les resolucions aprovades avui haurien estat, segurament, un programa interessant o una part d'un programa interessant i unes resolucions o una part de resolucions interessants en un debat d'investidura, però és que avui havíem vingut aquí a constatar si existia o no existia un programa general global de política agrària del Departament, i aquestes resolucions que s'han votat i que s'han aprovat, que les han votat i les han aprovat Convergència i Unió, Centristes de Catalunya, els Diputats del Centre Democràtic i Social, els Diputats d'Aliança Popular i els Diputats, en la major part de les ocasions, d'Esquerra Republicana de Catalunya, les han aprovades els mateixos Grups que van votar la investidura del President Pujol, i el seu simple vot, Honorables membres del Consell Executiu, és la constatació més fefaent que aquests Grups que li van donar suport en aquell moment, avui li recorden tot allò tres anys després de la seva gestió. Treguin vostès les conseqüències que calgui d'aquest tema.

Ens hem abstingut en les propostes de resolució de Convergència i Unió. Per què? Perquè entenem que, en qualsevol cas, s'acceptin o no s'acceptin, les propostes de resolució que acaben, que tanquen un debat de política general, han de ser, en qualsevol cas, la fixació d'un ordre de prioritats. Senyor Carol, amb la mà al cor de nou, vostè creu que les tres priori-

tats per a resoldre els problemes del camp català són la llei d'aprofitaments forestals, parlar amb Madrid sobre el tema de la localització industrial i tenir com a criteri d'especial relleu, en les partides pressupostàries, el medi natural, com l'ha tingut, al llarg de dos exercicis pressupostaris, el Partit Socialista Unificat de Catalunya?

Senyor Carol, amb la mà al cor de nou: ¿vostè creu que les tres prioritats per a resoldre els problemes del camp català són la llei d'aprofitaments forestals, parlar amb Madrid quant al tema de la localització industrial i tenir com a criteris d'especial relleu les partides pressupostàries del medi natural, com ha tingut al llarg de dos exercicis pressupostaris el Partit? Vostè creu, de veritat, amb la mà al cor, que aquestes són les tres prioritats que avui té Catalunya en aquesta matèria? ¿Vostè creu que això, o, millor dit, no creu vostè que això invalida el seu programa electoral, el seu programa d'investidura, tot, les resolucions d'aquest Parlament i el mateix debat d'ahir? Ens n'alegrem. Hi ha Diputats en aquesta Cambra que ajuden a clarificar les coses: Aliança Popular, Centre Democràtic i Social, vostès ara van pel bon camí, vostès ara van realment per la línia recta. Moltes felicitats, Honorables membres del Consell Executiu.

Ens hem abstingut en les propostes de Centristes de Catalunya perquè enteníem que eren propostes que podien ser discutides o no, discutides o no en un debat d'investidura però gens ni mica a tres anys de gestió. I ens hem abstingut en la majoria de propostes d'Esquerra Republicana de Catalunya, totes menys una, perquè entenem que és tornar a plantejar davant la Cambra un reguitzell d'incompliments que vénen de l'any 1980, que vénen de l'any 1981, 1982, coses incomplertes. La darrera, la darrera proposta de resolució d'Esquerra Republicana de Catalunya rebaixava el nostre criteri, fins i tot la resolució que ja aquest Parlament va votar el dia 23 de setembre de l'any 1982. No es tractava de definir amb claredat la política; es tractava de constatar si hi havia o no hi havia aquesta política, i, en funció d'això, quin era el posicionament de cada Grup.

Nosaltres entenem que aquest reguitzell de resolucions incomplertes és un dels mecanismes —segurament no l'únic—, però un dels mecanismes per a degradar aquesta Cambra, i no hem volgut entrar en aquest joc, no hem volgut entrar en aquesta política.

No serveix de res venir aquí amb radicalismes verbals per tal de proposar després, d'una forma aigualida, propostes de resolucions que no serveixin per a modificar res. Quan no s'està d'acord amb unes coses, cal dir quines modificacions cal fer, i, si no s'està d'acord, millor dit, si es ratifica, si es constata que el Consell Executiu no ha complert una sèrie de coses, no serveix de res dir que ens les compleixi ara, d'aquí fins al desembre, perquè la propera legislatura les pugui discutir a partir del mes de març de l'any 1984.

I hem votat, efectivament, afirmativament, la proposta de resolució de recuperació, en certa manera, de la resolució de l'octubre de l'any 1980, perquè hi ha coincidència de criteris en aquest tema en relació amb el Grup que ho proposava, i, per un tracte de cortesia parlamentària, ateses les votacions mútues que en tal tema s'han produït.

Nosaltres entenem, a diferència d'altres Grups, que, si el tema de Cambres agràries surt tants cops en aquesta Cambra

és perquè és el melic, el desllorigador de la relació entre l'Administració i els pagesos a Catalunya, i fins que això no estigui liquidat, o fins que això no estigui consolidat —i la decisió és de vostès, Honorables membres del Consell Executiu de la Generalitat— aquesta relació clara i diàfana no es produirà.

En definitiva, senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup, sense cap mena de voluntat profètica —que no la tenim—, no voldríem venir aquí dintre de tres o quatre mesos —i anunciem ja que ho farem en cada nou incompliment de les resolucions que avui s'han acordat en aquesta Cambra— a constatar més incompliments, i tampoc no voldríem, i ho lamentaríem moltíssim, que hi hagi Grups en aquesta Cambra que hagin presentat tot aquest reguitzell de resolucions, estiguin donant suport al Govern o no hi estiguin, per convertir-ho més en un instrument electoral —i, segurament, aquest és un tema que ha d'afectar més aquells que, d'una manera sistemàtica, han vingut donant suport al Govern, potser per cobrir-se una mica les espatlles a partir de la propera campanya electoral, no voldríem —ho repeteixo— que aquesta constatació d'incompliments es convertís en una arma electoral.

Per a nosaltres, en qualsevol cas, serà haver deixat a l'armari possibilitats d'institucionalitzar, de ficar fonaments a la Catalunya autogovernada.

Més enllà de les paraules quedaran els vots, senyores i senyors Diputats. Segurament hi haurà algú que, dintre d'uns anys, haurà de jutjar aquestes votacions; en qualsevol cas, entenc que la feina dels partits polítics a partir d'avui és interpretar-los d'acord amb el que aquí ha succeït.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per a explicació de vot, el Diputat senyor Fonolleda.

El Sr. FONOLLEDA: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, m'adono que sóc l'últim a fer l'explicació de vot i que ja estem probablement una mica cansats de tot aquest debat, i, aleshores, procuraré ser breu i definir al més clarament possible la nostra posició.

Bé, nosaltres hem votat «no» a totes les propostes del Grup Socialista i del Grup Comunista per una raó molt clara: en primer lloc, entenem que han estat unes propostes que no aportaven res de nou. És a dir, en aquestes propostes que ens ha proposat el Partit Socialista Unificat de Catalunya i el Partit Socialista, no hi ha cap element de millora tècnica, no hi ha cap element de millora econòmica, ni hi ha cap element de millora social. Només hi ha elements que tendeixen, com si diguéssim, a una cosa en què nosaltres mai no estarem d'acord, que és tendir a una excessiva burocratització de la nostra agricultura. Si no és així, repassin vostès les resolucions; només són «corsés», cotilles que es volen posar a la nostra agricultura, i sembla que el resultat o la competitivitat de la nostra agricultura hagi de dependre de totes aquestes qüestions quan del que ha de dependre és d'una política econòmica agrària realment decidida, i aquesta és la que l'altre dia va defensar l'Honorable Conseller, i aquesta és la que s'està fent.

S'ha plantejat aquí el problema dels preus. S'ha dit moltes vegades una cosa que ja tots sabem; que els preus no són de la nostra competència, que els preus formen part de la política de l'Estat, i, probablement, quan s'aconsegueixi l'ingrés a la

Comunitat Econòmica Europea tots sabem que els preus regulats per a l'agricultura ja no seran ni tan sols de competència de l'Estat.

Però jo voldria recordar aquí, sobretot al Partit Socialista, que, en aquests preus l'agricultura catalana hi ha de tenir una incidència. Voldria recordar el que he sentit moltes vegades en els programes electorals i en altres discursos: s'ha parlat moltes vegades de la democratització de certs òrgans com és el FORPA. Espero que ara, que són al poder, aquesta democratització es pugui portar a cap, i la presència de l'agricultura catalana hi sigui en el rang que es mereix. Perquè no crec que calgui recordar-los que l'agricultura catalana és una agricultura que, amb el 5% de la superfície cultivable de tot l'Estat, produeix el 9,3 del producte brut total de tota l'agricultura. I que la seva productivitat mitja és un 40% superior a la resta de la productivitat agrària de l'Estat. I em sembla que una agricultura com aquesta té dret a figurar a l'hora d'una discussió de preus agraris.

Em voldria referir també a l'abstenció socialista que s'ha fet en el punt cinquè de la resolució dels Centristes. Se'ns ha dit aquí que s'ha de pagar. Hi estem d'acord, i tant que s'ha de pagar, però em sembla a mi que el que no és vàlid és fer el que ha fet el Partit Socialista, de dir que s'està aplicant un decret de l'Administració anterior. Perquè aquí no hi ha la clau del problema. La clau del problema rau en el fet que aquests criteris que s'apliquen en virtut d'un decret parteixen d'uns líquids imposables que estan mal calculats, mal valorats. Aquest és un problema greu que hi ha a l'agricultura de tot l'Estat; la diferència, com si diguéssim, entre els líquids imposables d'unes zones diferents de l'Estat és un problema discriminatori greu, i aquest és el problema que nosaltres esperem que el Partit Socialista ataquí. A partir d'aquí, aleshores es podrà estar més o menys conforme amb els tant per cents a aplicar sobre aquest, però primer ha de corregir l'origen.

Jo voldria recordar al senyor Ayguadé una qüestió del pacte de la Moncloa. Quan vam discutir el pacte de la Moncloa, un Diputat actualment del partit germà —com diu ell—, PSOE, va proposar una modificació de la seguretat social agrària sobre la base del líquid imposable, i allò va merèixer un rebuig total perquè aquell Diputat no podia ignorar que, precisament, la gran diferència que hi ha en tot l'Estat és que la meitat nord de la península té uns líquids imposables molt agreujats respecte a la meitat sud, i, quan es volia carregar com ho proposava el Partit Socialista, la seguretat social agrària sobre els líquids imposables, el que s'estava fent era discriminar l'agricultura d'explotacions familiars agràries del nord de l'Estat, que és la que té les explotacions familiars, en comptes de l'agricultura del sud, que és la que empra mà d'obra.

També voldria recordar aquí que em sembla que les explicacions de vot no són els llocs per a donar lliçons de conducta. Un altre Diputat il·lustre s'ha referit abans a aquest aspecte i jo no hi vull insistir. Aquí venim, en aquestes explicacions de vot, únicament a parlar de l'explicació de vot.

Aleshores, vull referir-me també al tema dels traspassos. Em sembla, senyores i senyors Diputats, i ho hem explicat abans en una intervenció d'un Diputat del nostre Grup, que els traspassos estan sofrint un greu retrocés. Tot ho indica així, i això ha de canviar, perquè nosaltres sempre hem tingut molt clara una qüestió: la missió del Govern central no és la de retal-

lar les autonomies —aquí hi ha un greu error—; la missió del Govern central, havent-hi com hi ha una planificació econòmica a l'Estat és convidar aquestes autonomies als grans problemes que té l'agricultura a nivell d'Estat, no la de retallar competències que són d'organismes que han d'estar totalment dependents del Govern de la Generalitat, com són l'ICONA, l'IRYDA, etc. No és aquesta la missió del Govern central. La missió del Govern central és adreçada a les grans fites de la política agrària estatal, no a retallar les autonomies.

En fi, respecte al problema tan alludit i respecte a la votació que ha fet el Partit Socialista en el tema de la resolució d'Esquerra Republicana, realment, em sembla que la votació ha estat per si sola prou eloquent. És a dir, jo no entenc, després de totes les explicacions, com resulta que el Partit Socialista s'absté que es demani al Consell Executiu que doni les oportunes instruccions a les Comissions Mixtes per tal que reclamin urgentment el traspàs a la Generalitat de les Cambres agràries que operen en territori català en les corresponents valoracions...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, també passa ja alguns minuts del temps de les explicacions de vot.

El Sr. FONOLLEDA: Gràcies, senyor President. Vull dir-li, doncs, únicament que respecte a aquest tema, no entenc com es pot votar en contra d'aquesta proposició després del que s'ha estat sostenint moltes vegades.

Finalment, també voldria dir, senyor President, que nosaltres estem molt satisfets d'aquest debat perquè, en definitiva, el que ha quedat palès a través de les votacions és que hi ha una política agrària del Consell Executiu i que aquesta es porta amb la fermesa que cal. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Amb aquestes explicacions de vot, hem acabat el debat sobre política agrària. Continuarem amb la resta de l'ordre del dia aquesta tarda, a partir de tres quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió a un quart i dotze minuts de tres i es reprèn a les cinc i un minut de la tarda).

Projecte de Llei sobre Residus Industrials

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Continuem la sessió amb el segon punt de l'ordre del dia, Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, del Projecte de Llei sobre Residus Industrials. Té la paraula el senyor Conseller d'Indústria i Energia per a la presentació de la iniciativa. Perdó, el senyor Conseller de Política Territorial té la paraula per a la presentació de la iniciativa.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sabent el volum i la diversitat d'activitats industrials a Catalunya es pot deduir, sense res més, que el volum dels residus industrials produïts ha de ser gran i divers. Quan vàrem començar a ocupar-nos d'aquest tema, en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, no sabíem res més, donat que no hi havia dades concretes. Avui disposem de les xifres calculades pels serveis tècnics del Departament responsables d'aquest tema. El total de residus industrials produïts a Catalunya és d'1.880.000 tones/any; d'aquest total, un 31% són inerts, un 13% són assimilables als urbans, i la resta,

un 56%, són residus especials amb graus diferents de perillositat. La xifra anterior cal confrontar-la amb el fet que en tota Catalunya hi ha una infraestructura per a la recuperació o l'eliminació dels residus industrials clarament insuficient. En aquest moment no hi ha cap abocador controlat, en tot el territori, per a aquests residus. D'altra banda, la legislació bàsica existent sobre residus industrials és imprecisa, confusa i no s'aplica.

Era clara, per tant, la necessitat de posar a punt una política adequada, en aquest àmbit, entès com un sector del medi ambient i també com un afer econòmic. Des del primer punt de vista es tracta d'evitar els perills potencials que hi ha en l'àmbit de la salubritat i en el de la degradació del territori. Des del segon, cal fer possible el reaprofitament de residus que actualment es malbaraten. Experiències desgraciades a altres països ens mostren clarament problemes i perills amb què, amb un alt grau de probabilitat, haurem d'enfrontar-nos en un futur, en cas que no s'escometi correctament i en uns termes de temps adequats aquesta problemàtica dels residus industrials.

Pròpiament hauríem de considerar els abocadors salvatges de residus industrials com a bombes retardades que esperen esclatar d'un moment a l'altre. Un altre aspecte important a considerar és que alguns residus industrials especials són susceptibles d'ésser utilitzats com a combustibles secundaris, resolent-se d'un cop un problema ambiental i un problema energètic. En aquest sentit, hi ha a diferents països, per exemple, fàbriques de ciment en les quals el 20% del consum energètic és subministrat per combustibles secundaris d'origen residual.

De tot el que hem dit fins ara es veu clarament la necessitat d'aplicar una política sobre residus industrials, englobada dins el marc de la problemàtica dels residus en general, la qual s'haurà de basar sobre tres vessants: una vessant normativa, una de gestió administrativa i una d'impulsió i de promoció d'infraestructures de serveis. Aquesta Llei serà la primera anella de la vessant normativa, i és basada en diversos principis dels quals es dedueix la seva estructura concreta.

El primer principi que hem aplicat és el de la responsabilitat de qui genera el residu. A la indústria que genera el residu li pertoca, en efecte, la responsabilitat d'adoptar les mesures necessàries a fi de reduir-ne al màxim la generació i assegurar-se que l'aprofitament o l'eliminació es fa correctament, de forma que no suposi un perill ni deteriorament del medi. Això comporta l'obligació d'assumir el cost que suposi la manipulació del residu.

El segon principi que vertebrava la Llei és el de la llibertat quant al subjecte que tracta els residus. Això vol dir que l'industrial ha de tenir la possibilitat de fer ell mateix la manipulació pertinent dels residus que produeixi, però que també ha d'existir la llibertat per a la creació d'empreses dedicades a la manipulació de residus industrials, o bé per al desenvolupament d'aquest tipus d'activitat, dintre de les empreses, amb altres finalitats.

El tercer principi fa referència al condicionament tècnic mínim. Al desplegament reglamentari li pertocarà definir les condicions tècniques, que en qualsevol cas han de ser complides en el tractament dels residus, independentment del subjecte que porti a terme el tractament.

El quart és el principi de registre i control.. La gran majoria de residus industrials comporta un potencial destructiu, que fa necessari d'establir sistemes i mitjans per al control del compliment de les normes de tractament. Per això serà necessari d'establir l'obligatorietat de registre i declaració a un triple nivell : producció, transport i tractament.

Concretament, és imprescindible, en primer lloc, un registre dels industrials productors de residus. Per a establir-lo, cal l'obligació de l'industrial de declarar la seva producció de residus. Aquesta obligació, establerta legalment, comportarà, a més del control, una font d'informació sobre la producció de residus. En segon lloc, cal crear el full de seguiment per al control del transport de residus especials, des del seu punt de generació fins al seu punt de destinació final. En tercer lloc, cal un registre i una declaració dels industrials específicament dedicats al tractament de residus, així com la creació d'una autorització expressa per a desenvolupar aquesta tasca. El cinquè principi és de la planificació. L'Administració es pot limitar, de vegades, a establir condicionaments a l'activitat del sector privat; això, però, no és suficient en els moments actuals. Cal establir indicacions i estímuls per a crear, sota l'àmbit de la iniciativa privada, empreses de tractament. És necessari, també, que l'Administració orienti com s'ha de fer aquesta creació, recomanant un plantejament, per exemple, de nombre i de localització d'abocadors i de plantes de tractament per a residus especials.

Per a això, estem elaborant un pla de gestió de residus industrials, que es troba en una fase avançada de realització, per a portar-lo a terme de forma concertada amb la iniciativa privada i amb els ajuntaments, per tal que, eventualment, en qual-sevol cas la Generalitat pugui participar en algunes d'aquestes iniciatives.

El sisè principi és el de la col·laboració, consulta i gradualitat. Aquest desplegament legislatiu sobre residus industrials ha de ser concebut com un instrument coercitiu, en última instància, i per això cal incloure sancions importants. En primera instància, però, cal obtenir la convicció i la conformitat de la indústria a través d'organismes que la representin, de forma que la Llei i el seu desplegament reglamentari siguin la definició d'una pauta de comportament admesa.

Aquesta Llei haurà d'anar acompanyada d'una sèrie de disposicions complementàries mínimes : condicions tècniques per als abocadors controlats de residus industrials, així com de les plantes de tractament, tipificació dels residus industrials especials, reglamentació aplicable als productors, transportistes i eliminadors de residus industrials especials.

Tot aquest desenvolupament normatiu fóra estèril sense una vessant de gestió administrativa unificada, sense un organisme responsable, tal com s'indica a les directrius de la Comunitat Econòmica Europea, i s'aplica a altres països, com, per exemple, a França, a través de l'«Agència Nacional per a la recuperació i eliminació de residus» o, com per exemple, a Gran Bretanya, amb l'«Autoritat per a la disposició de residus». Per la qual cosa, en aquest avantprojecte es crea la Junta de Residus, a la qual correspon la planificació, la informació, la promoció, l'autorització, l'organització i la supervisió de les actuacions concernents als residus industrials per a assolir els objectius d'aquesta Llei, és a dir, establir els canals perquè sigui socialment, econòmicament i administrativament viable

la gestió dels residus industrials.

Aquesta acció haurà de tenir, com he dit abans, una gradualitat d'aplicació en el temps. A més, tindrà la virtut d'engegar i d'impulsar l'economia de gestió de residus industrials, molt inexistent actualment a Catalunya, que provocarà un augment del reciclatge i la reutilització de materials i de combustibles secundaris, que tenen una incidència econòmica directa, amb una aplicació molt important per a la protecció del medi ambient.

Crec que si, com espero, aquest avantprojecte de llei, preparat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques en col·laboració amb la Conselleria d'Indústria, arriba avui a ser llei, haurem donat una nova passa —d'aquestes passes petites, si vostès volen, però importants, crec jo— en la nostra recuperació del medi ambient, per tal que, a través d'aquest conjunt de lleis puntuals, precises i concretes, hi hagi un dia que aquesta Cambra pugui fer un text refós de totes aquestes lleis que sigui una llei conjunta del medi natural.

És per tot això, agraint a tots els Grups d'aquesta Cambra que amb el seu treball en Comissió i en Ponència han fet possible que aquesta llei arribi aquí avui amb molt poques esmenes, agraint molt sincerament el treball desplegat per totes les senyores i senyors Diputats, és per tot això que jo demano el vot afirmatiu per a aquesta llei.

Res més i moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : És que la Comissió ha designat algun dels seus membres per a presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No. Molt bé, com que no hi ha esmenes a la totalitat, podem passar directament al debat i votació de l'articulat.

A l'article primer, apartat 1, hi ha una esmena del Grup parlamentari de Centristes. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Pérez Guerra.

El Sr. PÉREZ GUERRA : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, nosotros presentamos esta enmienda al primer artículo, en donde pretendemos o hemos pretendido siempre introducir, dentro de la finalidad de protección del medio ambiente, también la finalidad de protección de la salud. Evidentemente, la ley, tal como está redactada, y tal como ha expuesto el Honorable señor Conseller, plantea dos vertientes fundamentales en cuanto a lo que sería la prevención de los efectos nefastos, en general, tanto para el ser humano como para su entorno. Y así, plantea dos vías de actuación que son, por una parte, los residuos industriales normales y, por otra parte, los residuos industriales tóxicos y peligrosos. O sea, que hay, por una parte, dentro de la ley una concreción de actividades donde la ley casi determina o casi asigna el 80% de los artículos a los tóxicos y peligrosos. Entonces, dentro de lo que son las finalidades, evidentemente, la finalidad de protección de la salud coincide perfectamente con la actividad de la toxicidad o la peligrosidad de los residuos industriales. En este sentido, la toxicidad no es percibida por el ambiente estético, ni siquiera por los parámetros del ambiente molesto. La toxicidad o peligrosidad establecida en la ley obliga a que reconsideremos criterios de corrosividad —destrucción irreversible de los tejidos—, criterios de irritación o irritabilidad —puramente médicos—, criterios de toxicidad subcrónica —que son ya de higiene ambiental—, y, sobre todo, criterios de carcinogénesis, mutagénesis y teratogénesis. En-

tonces, resulta que la toxicología y peligrosidad de los residuos industriales sólo puede ser tratada con la finalidad de la salud, porque evidentemente en ellos hay también protozoos, hay ácaros y hay una serie de productos que por fermentación o por otro desarrollo no se pueden percibir dentro de lo que es el producto originario.

Si planteamos otro razonamiento, en el sentido de que los residuos industriales contaminan, por una parte, tenemos que considerar una contaminación dura, que es la que hace daño a la vida humana; en este caso es la que suele medirse dentro de la práctica mediante los TLV, o los niveles máximos admisibles, que son partes por billón en m³, o por otros sistemas dentro de lo que son los sistemas de los higienistas. Por otra parte, tenemos la contaminación blanda, que es la de aquellos productos cuyo daño para el ser humano se desconoce y, sin embargo, puede ser nociva para la flora o la fauna y para el medio ambiente físico. Hay también la contaminación degradante del entorno, y, finalmente, tenemos la contaminación psicológica o apreciación estética de desagrado. Y lo que es también cierto es que estas contaminaciones se pueden producir todas a la vez.

Lo cierto es, pues, que dentro de ellas hay unos niveles fundamentales y dentro de estos niveles está que, por una parte, la salud ha de ser considerada como prioritaria frente al medio ambiente que es entorno; por otra parte, podríamos hablar también de una patología del medioambiente, pero lo cierto es que toda patología del medioambiente se inicia en una patología humana.

Es muy posible que nosotros querramos afrontar el tema entrando únicamente en el aspecto de la contaminación psicológica o de la contaminación estética. Esto se está practicando en estos momentos, y así hay acuerdos, como, por ejemplo, el de la empresa ENHER, que ha acordado pintar de verde sus torres de alta tensión. Esto, evidentemente, no está en la protección de la salud. Pero lo que sí es peligroso es que por el hecho de considerar solamente como finalidad la protección del medio ambiente sin establecer la finalidad de la salud y planteándola dentro después del articulado con una prioridad fundamentalmente a título de toxicidad, lo cierto es que no se ve la correlación entre uno y otro. Y da la impresión de que el hecho de que no se introduzca el concepto de salud es que se plantee ante el ciudadano un concepto de salud ideal, en donde se puede considerar que la salud, tal como la define la Organización Mundial de la Salud y profesionales de primera categoría nuestros, como el doctor Moragas, dice que : «Salud es el estado de bienestar físico, mental y social completo y no meramente la ausencia de enfermedad.» Evidentemente, esta definición es utópica y es útil como guía, precisamente, para llegar a una práctica de la protección de la salud ambiental. Pero lo cierto es que esta concepción ideal de la salud nos puede llevar a una consideración del medio ambiente en el sentido puramente estético, en una concepción ideal que nos puede hacer regresar a soluciones primitivas de la vida humana. Sin embargo, tenemos que afrontar lo que es la salud en sí.

Hay como definiciones de la salud, una salud que es definición de salud política : es el derecho que tienen todos los ciudadanos a que en toda actividad sea considerada la salud. Tenemos, por una parte, una salud somático-fisiológica, que

es esta salud primaria basada en la enfermedad, que es lo que parece que considera la ley en sí al no introducir este aspecto de la finalidad de la salud. Sin embargo, lo que sí que tenemos que considerar es que hemos de plantear lo que se llama una salud social, una salud pública en donde no sea la salud individual basada en la enfermedad, sino que sea la salud colectiva basada en la salud total general. De aquí que entonces nos tenemos que pasar no solamente a una patología del medio ambiente, sino que tenemos que pasar a una patología común ambiental y patología industrial general. Con ello, por lo tanto, para corregir este olvido o esta deficiencia de la consideración de lo que es la salud social, la salud política y la salud en su totalidad de la sociedad, pedimos que se introduzca en la finalidad de este primer artículo que además de constar el medio ambiente conste la finalidad de la salud.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? El Diputat senyor Pibernat té la paraula per al torn en contra.

El Sr. PIBERNAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc voldria fer notar que l'esmena centrista té una certa dificultat de redacció, en cas que fos aprovada, d'alguna manera s'hauria de corregir, perquè introdueix dues vegades la paraula «aprofitament de recursos» a la mateixa frase; d'alguna manera s'hauria d'esmenar.

L'esmena, però, a part de la forma, en el seu sentit de fons ve a defensar tres conceptes. Un la protecció del medi, l'altre l'aprofitament de recursos, que ja són en el text del Dictamen, i un tercer que és nou, o almenys pretén ser nou, que és el concepte de protecció de la salut. Jo diria al senyor Pérez Guerra que aquest concepte ja està introduït al text, i hi està introduït perquè en el concepte de protecció del medi ambient, ja hi és inclòs com una de les coses més importants, com a integrat precisament en la protecció de la salut, no solament de la salut estricta, sinó també el benestar de les persones, la protecció de la fauna, de la flora, de la pesca, de la caça, dels rius, dels llacs, dels boscos. S'ha cregut, doncs, que aquesta esmena no aporta absolutament res, i el nostre Grup parlamentari està més conforme amb la redacció del Dictamen.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En aquest mateix article primer s'ha presentat a la Mesa una esmena tècnica que a l'apartat 2 proposa suprimir la paraula «general». De manera que quedaria redactat : «L'actuació establerta en la present Llei s'ha de desenvolupar en el marc de la planificació de protecció del medi feta per la Generalitat.» Aquesta esmena tècnica està signada pels Diputats que van ser ponents d'aquest Projecte de Llei i que, per tant, representen tots els Grups parlamentaris.

La Presidència considera que és pertinent, que pot ser acceptada a tràmit si ningú no s'hi oposa, i, per tant, doncs, passarem a votació ara ja, —suposo que no cal cap defensa—, passarem a votació primerament l'esmena del Grup de Centristes, que ha defensat el senyor Pérez Guerra, i seguidament aquesta esmena tècnica. S'entén, em penso, en l'esmena del senyor Pérez Guerra, que l'error està en el *Butlletí*, que s'hauria de dir : «Amb la finalitat de protegir la salut, el medi ambient i d'aprofitar els recursos continguts en les deixalles industrials», de manera que no hi hagués cap repetició com indicava el senyor Pibernat. Senyor Pérez Guerra és això, oi?

(Pausa.) Bé, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena del Grup de Centristes, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per e vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'esmena tècnica a la qual em referia anteriorment, de supressió de la paraula : «general» a l'apartat 2.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena tècnica, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena tècnica ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Bé, ara passem a votació el text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per l'article primer, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 2, apartat primer, hi ha també una esmena, la número 2 en la numeració del *Butlletí*, del Grup parlamentari de Centristes, que proposa també una modificació. El senyor Pérez Guerra té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. PÉREZ GUERRA : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, esta enmienda viene a ser un poco la continuación de la enmienda anterior, porque introduce también, casi como finalidad, que las actividades se han de hacer de forma : «de proteger la salud, el medi ambient», que es la anterior i en esta se dice : «adequades de protecció a la salut, la higiene i el medi ambient». En realidad, esta enmienda tiene como finalidad el considerar toda una serie de realidades. Por una parte, tenemos realidades en nuestra industria, como son aspectos negativos de la pérdida de salud, y consideremos que los residuos industriales no son más que una parte de los ciclos de producción o de realización industrial, y en esta pérdida de salud se verifican de forma ya sea directa, ya incluso sea a través de lo que es la pérdida de la higiene, no en el sentido de la higiene directa personal-corporal, sino a través de la higiene ambiental. Así, por ejemplo, si consideramos este aspecto negativo dentro de nuestros ambientes interinternos a las empresas, observamos que la Seguridad Social nos ha indemnizado numerosas enfermedades profesionales por exposiciones durante años, exposiciones superiores a las que realmente el ser humano podría soportar. Tenemos, por lo tanto, indemnizaciones de la Seguridad Social para enfermedades profesionales del tipo del plomo, o del cromo, óxido de carbono, brucelosis, silicosis, etcétera, pero, además, incluso algunas tan concretas como son dermatosis profesionales, por tocar productos que llegan a mil y pico solamente en las indemnizadas en Cataluña.

Por lo tanto, el intentar introducir aquí el concepto de higiene no es solamente ya por este aspecto de tipo negativo. Es que si analizamos un poco la historia de Cataluña, vemos que la lucha por el medio ambiente —y si aquí lo dice la Ley vamos a conservarlo— y al mismo tiempo la lucha por conser-

var la salud y la higiene es mas antigua de lo que nosotros podemos imaginar. Así, por ejemplo, ya en la época de Roma, Lucano y Sílio Itálico se refieren a la palidez de los mineros de los Pirineos, dice : «que era del mismo color del oro que recogía». Estrabón describe, al montar las minas de plata en los Pirineos, que : «aquí se da en general una gran altura a los hornos de plata para que el humo que se desprende del mineral se disipe con mayor facilidad». En la época de Jaume I el Conqueridor se ordenó montar cloacas y acequias al mismo tiempo creando una autoridad para hacer cumplir sus fueros —no me refiero ahora a la Junta de Sanejament. En la época de Felipe II aparecieron en Cataluña los primeros médicos de empresa, precisamente para cuidar del ambiente interno a las empresas. En 1855, Felipe Molau publica una memoria premiada por la Academia de Barcelona sobre higiene ambiental e industrial, sobre medidas higiénicas que pueda adoptar el Gobierno. En 1877, sale a la luz pública *La higiene pública o arte de conservar la salud de los pueblos*, y afirma en uno de los textos que : «el arte de Gobernar no es más que conservar los hombres y el arte de conservar los hombres es una rama esencial del arte de gobernarlos». En rigor, el gobernar no es más que higienizar. Siguen después publicaciones; por ejemplo, en 1888, de higiene pública y privada, personajes como, por ejemplo, Antoni Civat, Salcedo Ginestà y, ya no digamos, los doctores de la época moderna, como Moragas.

En este sentido tenemos nosotros una gran tradición y un gran esfuerzo realizado a través de la historia en el sentido de la conservación del medio ambiente, la salud a partir de la higiene industrial, y casi podemos decir, como afirmava *El Eclesiastés*, que : «no hay nada nuevo bajo el sol». O, como también decía Trotsky : «La revolución debe ser permanente». (*Remor de veus.*) Lo cierto es que si en el siglo pasado teníamos una vida media de cuarenta años, estamos en este momento con una previsión de vida de los setenta y uno. Y todo esto debido a una implantación de tipo de sanidad y de tipo de salud pública. (*Continúa la remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats, silenci.

El Sr. PÉREZ GUERRA : Por esto es por lo que nosotros consideramos que la conservación del medio ambiente tiene que realizarse a través de una integración de la salud, la higiene medioambiental y la industria.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra?

El Diputat senyor Pibernat té la paraula per al torn en contra.

El Sr. PIBERNAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula té una gran preocupació per la higiene, però nosaltres creiem que no hi ha necessitat ni justificació d'introduir aquest concepte dintre d'aquesta llei. No és que el nostre Grup consideri que no és important la protecció de la higiene, però, realment, ens remetem a altres lleis que han de regular això.

Nosaltres creiem que la producció, el transport, l'eliminació, l'emmagatzematge de residus s'han de fer en unes condicions d'higiene que han de ser regulades en les lleis que tracten d'higiene dins de la indústria o les lleis de tipus laboral. Creiem que introduir el concepte d'higiene en aquesta llei en certa manera seria enganyar qui ha llegit la llei, perquè després no hi ha absolutament cap article que reguli la higiene.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : No havent-hi cap més esmena a aquest article, podem passar directament a votació l'esmena del Grup de Centristes, que ha defensat el Diputat senyor Pérez Guerra.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció.

Aleshores, si els Diputats del Grup de Centristes no hi tenen inconvenient, podríem votar la totalitat del text del Dictamen per a l'article 2? Aleshores, passem a votar la totalitat del text del Dictamen per a l'article 2.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 2, text del Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article tercer hi ha dues esmenes, millor dit, una esmena i una proposta d'addició d'un nou apartat. L'esmena és l'esmena número 3 del *Butlletí*, també del Grup de Centristes.

El senyor Pérez Guerra té la paraula per a defensar-la.

El Sr. PÉREZ GUERRA (*de l'escó estant*) : Senyor President, retirem les esmenes següents.

El Sr. PRESIDENT : La següent també, la número 4 també? Totes. Senyor Pérez Guerra, també les dels altres articles o només les d'aquest article?

El Sr. PÉREZ GUERRA : També als altres articles.

El Sr. PRESIDENT : També als altres. Gràcies.

Bé, en aquestes condicions, no hi ha cap esmena, havent-se retirat aquestes, als articles 3 i 4. Aleshores, passem a votació el text del Dictamen per als articles 3 i 4.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 3 i 4, text del Dictamen, han estat aprovats per unanimitat dels presents.

A continuació hi ha una esmena d'addició del Grup Socialista, l'esmena número 5, que proposa afegir un nou article, a continuació de l'article 4, que en el *Butlletí* portava la numeració 4 bis.

Per a defensar aquesta esmena té la paraula el Diputat senyor Carlos Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, esta enmienda, la enmienda número 5 del *Boletín*, es una enmienda que a juicio del Grupo Socialista es fundamental en el conjunto de este Proyecto de Ley que estamos intentando aprobar.

Si las señoras y señores Diputados siguen la discusión de la ley que estamos aprobando, tenemos que en la exposición de motivos, que todavía no se ha votado, pero que como Dictamen de la Comisión está aprobada en principio en Comisión, se hace una constatación de que en la actualidad, si no se toman las medidas que esta ley propone, se está degradando el medio ambiente, de que la situación actual es de una suma de-

gradación del medio ambiente, producida precisamente por estos residuos especiales. El propio Conseller de Política Territorial, al explicar el Proyecto de Ley, ha hecho algunas afirmaciones, como que «no hi ha cap abocador controlat», ha hecho referencia incluso a «abocadors salvatges». Quiere ello decir que uno de los problemas que se tratan de evitar en esta ley es que sigan existiendo estos «abocadors salvatges», que se pueda dar un tratamiento a los residuos industriales, fundamentalmente a los residuos industriales especiales, que permita evitar esa degradación del medio ambiente que se está produciendo en la actualidad.

En el artículo 2, apartados 3 b) y 3 c), se ha aprobado ya y ha aprobado este Parlamento el que uno de los objetivos de la ley es «promoure el desenvolupament d'infraestructures físiques i de gestió necessàries, bé directament, mitjançant la cooperació amb altres organismes públics o privats», aunque el señor Conseller ha hecho más referencia a los públicos. En el c) fomentar el reciclaje de residuos para obtener primeras materias o energía o bien para conseguir cualquier otra utilización.

Y en el artículo 10, que todavía no hemos aprobado, pero según el Dictamen de la Comisión, en el 10, punto 4, se dice que para las instalaciones de eliminación, estas instalaciones de eliminación que ha de fomentar desde la Junta de Residuos el propio Consell Executiu, han de disponer de una autorización municipal, y que, en caso de ser denegada, se remite al Consell Executiu que, previo informe de la Junta de Residuos, ha de dictaminar dónde se ubica esta instalación, en virtud de la planificación general territorial de Cataluña y del Plan de Residuos Industriales.

Y es en virtud de esas tres cuestiones por lo que nosotros planteamos la enmienda que me toca defender. La enmienda dice que para facilitar precisamente los objetivos de la ley, que es el proceso de eliminación de residuos industriales, en los presupuestos de la Generalidad han de figurar, en el Departamento de Política Territorial i Obres Públiques, las consignaciones correspondientes, destinadas precisamente a estos tres objetivos : uno, a eliminar los puntos negros existentes, que son esas zonas de vertederos salvajes, de almacenes incontrolados, de zonas de vertidos incontrolados; otra, a dar una ayuda financiera para promover infraestructuras de eliminación de residuos y la otra —que va aquí situada en el primer punto— a poder dar una ayuda a aquellos ayuntamientos que en su término municipal acepten una instalación de residuos industriales.

Si un ayuntamiento, o varios ayuntamientos en que se intenta instalar una industria no dan autorización —tenemos ejemplos en algunos casos, como pasa con el tema de las cárceles—, la negativa por parte de los ayuntamientos a que se instalen determinadas cuestiones que son de necesidad pública para Cataluña, y el Consell Executiu se ve obligado a tomar una determinación de en qué zonas tiene que instalar estas instalaciones, lo lógico es que ese ayuntamiento tenga alguna compensación, bien directa o bien indirecta, para compensar esa dificultad que tienen de aceptar en su término municipal esta instalación de residuos industriales.

Es por ello por lo que nosotros pensamos que esta enmienda, en los tres puntos, en el punto de ayuda a los ayuntamientos, bien directas o bien indirectas, en el tema de ayudas financieras para la promoción de infraestructura y eliminación

y aprovechamiento de residuos industriales, es imprescindible que los presupuestos de la Generalidad tengan en estas dos cuestiones unas consignaciones presupuestarias que vayan destinadas a este fin. Es cierto que la ley no cita en ninguno de sus artículos nada relacionado con la eliminación de los puntos negros existentes, pero también es verdad que, aunque no lo cite la ley, la obligación del Consell Executiu es, además de promover estas infraestructuras necesarias para evitar que estos vertederos salvajes sigan existiendo, también de preveer un programa o unas consignaciones destinadas a poder sanear esos puntos negros, a poder salvar esas situaciones, que se ven afectadas precisamente por esta manera incontrolada y salvaje —en palabras del propio Conseller— de dejar, de abandonar los residuos industriales especiales, con el consiguiente perjuicio para la protección del medio ambiente.

Es por ello por lo que pedimos a las señoras y señores Diputados el apoyo a nuestra enmienda.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra?

El Diputat senyor Pibernat té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. PIBERNAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes de les coses que ha dit el senyor Cigarrán són totalment certes i les compartim. Creiem que en alguns moments aquestes ajudes seran necessàries, però, en canvi, creiem que posar-les en aquest lloc i amb aquesta inconcreció no és totalment oportú.

De moment, voldríem dir que a l'article 4, apartat 2 —nosaltres ja l'hem aprovat abans—, hem dit que totes les activitats que siguin per a la recuperació o l'emmagatzematge de residus ja estarien classificades com a «molestes, insalubres, nocives i perilloses», segons el Reglament del 30 de novembre de l'any 61. Llavors, hem d'esborrar una mica la imatge, tots nosaltres, que aquestes activitats tenen una particularitat nociva tòxico-perillosa tan gran que tinguin un risc per als municipis que, de cap de les maneres, les vulguin instal·lar, perquè moltes vegades aquests tipus d'activitats tenen un mateix grau de nocivitat, de perillositat, de classificació més baix encara que altres indústries del Reglament que hem esmentat. Llavors, creiem que si ho aprovéssim exactament com ho ha defensat el senyor Cigarrán faltariem a un principi d'igualtat entre els municipis, no solament ja de cara a les indústries, sinó que resultaria que hi hauria municipis que en aquest moment estan suportant sense cap compensació activitats molestes, insalubres i perilloses, i, en canvi, en aquest cas particular, per llei —no mirant una sèrie de circumstàncies que s'hauran de contemplar al seu moment—, per llei, ja tindrien una subvenció.

Per altre cantó, la figura d'ajuda als ajuntaments, de la manera que l'ha presentat el Grup Socialista és una figura extraordinàriament vaga. Es tracta d'una subvenció?, és periòdica?, és anual?, es tracta d'una exempció? Nosaltres creiem que, jurídicament, aquest terme d'«ajuda» és insuficient.

Quant al punt 2 de l'esmena socialista, creiem que és purament instrumental i està ja absolutament recollit en els objectius marcats en l'article 2 de la llei.

I quant al punt 3, nosaltres creiem que molta part també és recollida a l'article 2, paràgraf tercer, punt b), però així i tot no

ens sembla malament i, per tant, demanarem votació separada i el votarem amb els socialistes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, hem de passar a votació aquesta esmena número 5 del Grup Socialista, proposant la introducció d'un nou article, i el senyor Pibernat demana la votació separada del punt 3. Això no obstant, sembla que, independentment... *(El senyor Pibernat demana per parlar.)* Sí?

El Sr. PIBERNAT *(de l'escó estant)* : Senyor President, nosaltres demanem votació separada dels punts 1 i 2 de la resta del text de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Aleshores, de tota manera, jo voldria que el senyor Pibernat m'aclarís si el preàmbul, és a dir, les quatre línies introductòries van al punt 3, o bé és el punt 3 solament, que, aleshores, sembla que no tindria sentit.

El Sr. PIBERNAT *(de l'escó estant)* : Van amb el punt 3, si no, el punt 3 no tindria significat.

El Sr. PRESIDENT : És a dir, aleshores, en realitat, el que hauríem de votar serien les línies introductòries separatament i després els punts 1, 2 i 3, d'acord amb el que demanen el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana, oi? *(Pausa.)* Ah, 1 i 2 conjuntament.

El Sr. PIBERNAT *(de l'escó estant)* : 1 i 2 separatament de la resta del text de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT : Bé, però no poden anar tampoc els punts 1 i 2 sense les quatre ratlles inicials.

El Sr. PIBERNAT : Naturalment. És que les altres ratlles formen part del text de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Aleshores, el que demanen coincideix amb el que ha demanat el senyor Pibernat.

El Sr. PIBERNAT : Relativament.

El Sr. PRESIDENT : Perquè és el mateix demanar el punt 3 separat o demanar els punts 1 i 2 separats. *(Rialles.)* És exactament el mateix.

Bé, aleshores, comencem per votar les ratlles introductòries i els punts 1 i 2, entenent que, si això és rebutjat, no significa... És a dir, si volen, votem separatament les ratlles introductòries, però, si després es perden la votació de tota la resta, aleshores aquestes ratlles no tenen sentit. *(Pausa.)* És clar, aquestes ratlles no tindrien sentit. *(El senyor Cigarrán demana per parlar.)* Sí? El senyor Cigarrán proposa una...

El Sr. CIGARRÁN *(de l'escó estant)* : No. Senyor President, si hi ha una votació separada, la qual cosa sembla que la introducció és comuna, és a dir que hi ha una voluntat de vot en relació amb la introducció, la qual cosa vol dir que aquesta introducció es podria votar aïlladament, pel que sembla que és l'opinió dels Grups.

El Sr. PRESIDENT : Bé, però hauríem de considerar que, si després es perd la votació dels punts 1, 2 i 3, la introducció decau.

El Sr. CIGARRÁN : Evidentment. Es volatitzaria. Exacte.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, d'acord. *(Pausa.)* Anem a votar, doncs, les ratlles introductòries i, després, els apartats 1 i 2. Queda clar, eh?

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets. *(Pausa.)* Apartats 1 i 2. *(Remor de veus.)* Ah! *(Rialles.)*

El Sr. PIBERNAT (*de l'escó estant*) : Senyor President, a veure : no fóra possible...

El Sr. PRESIDENT : Estem votant, estem votant, estem votant les ratlles introductòries i els apartats 1 i 2. Si aquesta votació és perduda —si és guanyada, ja no hi ha res a dir—, tornarem a votar les ratlles introductòries i l'apartat 3.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, els apartats 1 i 2 han quedat rebutjats per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

I ara votem, doncs, les ratlles introductòries i l'apartat 3.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'apartat 3, amb les ratlles introductòries, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Bé, als articles 5, 6, 7, 8, 9 i 10, després de la retirada de les esmenes centristes, no hi ha cap esmena. De manera que proposo de votar-los tots conjuntament, de votar el text del Dictamen per a aquests sis articles conjuntament : de l'article 5 fins al 10 inclòs.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 5 al 10 han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 11 hi ha el vot particular que porta el número d'ordre 9, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i, després, l'esmena número 10 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Comencem, doncs, pel vot particular. És a l'apartat 4 de l'article 11.

El senyor Casanovas té la paraula per a la defensa. Potser, senyor Casanovas, podria defensar les dues alhora.

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, el fet de sortir a defensar el vot particular, mantenint el punt 4 de l'article 11 del Projecte de Llei perquè sigui afegit com un nou punt al text transaccional, que es votarà posteriorment, a l'article número 11, ho fem perquè, d'aquesta manera, podem donar cabuda a la nostra esmena número 70 en la qual defensem la consulta prèvia a la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient, la CIMA, sempre que la localització de les futures instal·lacions d'eliminació i aprofitament de residus pugui afectar terres d'ús agrícola.

Abans, però, de passar a l'esmena voldria remarcar que si s'aprova la nostra proposta, caldrà fer-hi una petita esmena tècnica, i canviar, allà on diu l'article 4.3, posar-hi l'article 4.2, perquè l'article 4 a què feia referència aquesta esmena, ha estat votat d'acord amb el que va aprovar la Comissió, en què hi havia lleugeres variacions.

Bé, tal com he dit, nosaltres, amb la nostra esmena, defensem el manteniment de l'informe previ sobre les conseqüències que poden tenir aquest tipus d'instal·lacions en un medi pròxim a terres de conreu; informe que, al nostre entendre, ha d'ésser elaborat per la CIMA, i ho diem perquè creiem que la CIMA va ser creada pel Consell Executiu amb la finalitat de ser utilitzada per a alguna cosa, i no solament

perquè servís com un organisme allegòric de la bona disposició que té el nostre Executiu per a tot allò que tracta de la important problemàtica de la preservació i la defensa del medi on vivim.

Se'ns han fet objeccions, de si aquest és o no l'organisme adient per a elaborar aquest tipus de documents. El fet és que no se'ns n'ha pogut indicar cap altre de més idoni, que sigui, alhora, competent i oficial. I, per tant, malgrat aquestes objeccions, nosaltres continuem creient que sí que és l'organisme adient.

Els voldria remarcar que no és aquesta la primera vegada que la CIMA ha d'ésser escoltada per a una cosa així. Per exemple, a la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, aprovada per aquest Parlament ara fa tretze mesos, diu, en el punt 2 de l'article 3 : «Abans de ser aprovats definitivament els plans generals i les normes subsidiàries d'ordenació que afectin l'àmbit del paratge natural, així com l'adaptació i la revisió dels plans actualment vigents, hauran d'ésser objecte de l'informe de la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient, CIMA, i la Generalitat», etcètera. Els estalvio la lectura de la resta.

Creiem, doncs, que és congruent sostenir que, si la CIMA té la facultat d'informar per a la revisió dels plans d'urbanisme que puguin afectar una zona protegida, i —això, ho vam votar per unanimitat en aquest hemicicle—, també pot ser escoltada quan certes futures instal·lacions poden afectar greument les terres de conreu adjacents.

És per aquesta raó, senyories, que, en nom del meu Grup, l'Esquerra Republicana, els demano que siguin conseqüents amb el que, al seu moment, votaren de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica, i votin també favorablement la nostra esmena, cosa que no farà res més que reforçar unes garanties de protecció del medi contra la seva degradació; protecció que s'anuncia com a objectiu principal d'aquesta llei, segons veiem al principi de l'exposició de motius que dintre de poc votarem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Casanovas, un aclariment : és que realment aquest vot particular substitueix l'apartat 4 de l'article, o s'afegiria com un nou apartat? Perquè sembla que l'apartat 4 conserva..., no hi té res a veure. (*Pausa.*) S'afegiria com un nou apartat.

El Sr. CASANOVAS : Sí, com un nou apartat.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Pibernat té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. PIBERNAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la introducció d'aquesta esmena sembla més una interpellació i una pregunta que no pas realment una esmena perquè ve a qüestionar les activitats de la CIMA.

En primer lloc, vostès ja saben que la CIMA fou creada el 31 d'octubre de 1980, i val la pena que llegim exactament per què va ser creada. Ja ho ha fet en part el Diputat senyor Marçal Casanovas; jo ho faré també breument perquè ens adonem de quina és la missió de la CIMA i fins a quin punt és lògic o no que la introduïm, en aquest moment, en aquesta llei.

L'article segon diu : «Correspon a la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient» —o sigui, la CIMA— «establir les directrius generals de política del medi ambient.» Després, diu : «coordinar les diverses activitats i projectes dels Departaments de la Generalitat; proposar la distribució

dels recursos destinats a les dites comeses», etcètera. «Li correspon tenir la iniciativa en aquelles qüestions relacionades amb el medi ambient». És a dir, fixem-nos que són qüestions de tipus general.

També és interessant llegir l'article tercer, en el qual diu que «la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient serà constituïda pel President de la Generalitat, pel Conseller Adjunt a la Presidència i, després, sis vocals com a representants de diversos Departaments.» Llavors, aquí ens trobem amb dues coses : primer, que la missió de la CIMA nosaltres creiem que és molt més àmplia —és d'impuls general del medi ambient— i, després, que, en certa manera, la seva composició seria quasi paral·lela a la composició de la Junta de Residus, que és precisament l'òrgan de gestió que nosaltres creiem que ha de tenir cura de la responsabilitat, de l'execució, de la llei.

D'un altre cantó, m'agradaria dir que la CIMA, la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient, ha complert l'objecte per al qual va ser creada, i l'està complint contínuament. I, per això, voldria llegir breument algunes de les activitats de la CIMA : una reunió del 21 de l'1 del 81 va ser sobre directrius generals i va estudiar l'esquema del Pla Territorial de Catalunya; el 6 del 5 del 81, va tractar d'assumptes varis; el 17 del 7 del 81, el Projecte de Llei d'Activitats Extractives; el 9 del 9 del 81, va tractar d'assumptes varis; l'1 del 3 del 82, va tractar precisament de la llei que estem en aquest moment debatent, del Projecte de Llei de Residus Industrials; el 5 del 5 del 82, va tractar de protecció del delta de l'Ebre; l'1 del 2 del 83 —que jo sàpiga— l'última reunió, de contaminació atmosfèrica i de política territorial, de la llei que ja ha entrat en el Parlament i que, d'un moment a l'altre, ja començarem a tractar en Comissió.

Seria estrany, doncs, que intervingués, de cop, dintre la gestió dels residus, i per un tema tan puntual com és el de les terres agrícoles i, en canvi, no intervingués en moltes altres actuacions, també importants, que es contemplen en aquesta Llei.

Nosaltres, per tant, demanem el vot contrari a l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè creiem que, en certa manera, l'aprovació d'aquesta esmena donaria una certa falta de simetria a la Llei; introduiria un organisme la missió del qual és totalment diferent de la que se li vol designar.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a votació el vot particular i l'esmena, que significarien la introducció d'un nou apartat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular i l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular i l'esmena han estat rebutjats per 10 vots a favor, 46 en contra i 33 abstencions.

A partir d'aquí, senyores i senyors Diputats, ja no queda cap altra esmena pendent. Per tant, jo els proposaria de votar, si no hi ha inconvenient —ja que es tractava d'una esmena d'addició— de votar conjuntament el text del Dictamen als articles 11, 12, 13, 14, 15 i 16; de votar la Disposició Transitòria, les Disposicions Finals Primera i Segona, l'Exposició de motius i el títol de la llei. No hi ha inconvenient? (Pausa.) Molt bé,

doncs, anem a votar —ho repeteixo— els articles 11, 12, 13, 14, 15 i 16, la Disposició Transitòria, les dues Disposicions Finals, l'Exposició de motius i el títol de la llei.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles que ens faltaven votar del Dictamen, la Disposició Transitòria, les Disposicions Finals, l'Exposició de motius i el títol de la llei han estat aprovats per unanimitat dels presents. Amb això queda aprovada la Llei sobre Residus Industrials.

Els Grups parlamentaris desitgen explicar el vot? (Pausa.) El senyor Casanovas, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, no podem fer altra cosa que congratular-nos de les àmplies majories, estic per dir la unanimitat, que hi ha hagut en l'aprovació d'aquesta llei. Això ens demostra dues coses : per una banda, l'enorme sensibilitat que tenim tots els que formem aquesta Cambra per tot allò que afecta la conservació del medi on vivim; per altra banda, la tasca parlamentària positiva que ha desenvolupat la Comissió d'Indústria i Energia aconseguint aquest ampli consentiment en un projecte amb més de cent esmenes presentades. L'assumpció de moltes d'aquestes esmenes en forma literal o per mitjà de transaccions —nosaltres en teníem setze, i pràcticament totes han estat incorporades— ha contribuït a millorar força el text original, concretant-lo i definint-lo, i en altres casos introduint-hi millores com, per exemple, el control del transport de les deixalles, amb la creació també del full de seguiment i el registre de transportistes de residus industrials, així com la responsabilitat subsidiària de qui genera les deixalles des que surten de la fàbrica fins que són degudament deposades, aprofitades o eliminades.

Amb aquesta responsabilitat i amb el control creat en el full de seguiment, s'intenta posar fre als abocaments incontrolats de veritables muntanyes de deixalles que, a poc a poc, contaminen la natura ambiental del nostre país. Estem convençuts que aquesta Llei dona unes vies vàlides per a poder actuar positivament en aquest sector. Ara només ens falta desitjar que un servei eficaç de vigilància i repressió —si cal— les faci efectives. Hi ha gent que considera aquests tipus de lleis molt sectorials i d'escassa transcendència. És evident que només amb aquesta llei no canviarem la cara de Catalunya, però sí que aquesta, juntament amb d'altres que ja hem creat i que, a més, tindrem ocasió de dictaminar en un futur proper, poden, un dia, fer millorar les condicions del nostre entorn, i arribar a graus de civilitat que mai no s'havien aconseguit.

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor Cigarrán en nom del Grup Socialista.

El Sr. CIGARRÁN : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, esta Ley que acabamos de aprobar es una de estas leyes que nosotros entendemos que tienen gran importancia para el futuro de la actividad de la Generalitat de Cataluña para mejorar la situación del medio ambiente de nuestra población, de nuestro territorio.

Es una ley que, a simple vista, puede parecer, por el hecho

de que no ha habido grandes contradicciones en su debate en Pleno, que es una ley bastante consensuada, una ley que no ha tenido grandes diferencias de criterio entre los distintos Grupos, y por ello puede dar la impresión de que no tiene mayor importancia porque si la derecha y la izquierda de este Parlament están de acuerdo en la aprobación de una ley, puede tener poca trascendencia. Nosotros creemos que no, y, desde luego, nos congratulamos de que la inmensa mayoría de los Grupos tuviesen un criterio similar que ayudase a la consecución final de esta ley. Es cierto que en principio el Proyecto de Ley tenía algunas deficiencias que posteriormente en el transcurso de la Ponencia y de la Comisión se han ido mejorando.

Uno de los temas fundamentales que nosotros hemos aportado con una enmienda ha sido el tema de la creación de la Junta de Residuos; vuelvo a recordarle al Conseller que ha hecho la introducción de la Ley, al Conseller de Política Territorial, lo mismo que en otra Ley anterior otro Conseller hace siempre referencia a la votación y a la defensa del anteproyecto, y ha hecho referencia precisamente a este organismo cuando en el anteproyecto no venía. Nosotros creímos conveniente aportar la creación de la Junta de Residuos, porque, tal como venía el artículo 11 de la Ley, creíamos que era duplicar funciones, hacer trabajos desde distintas Consellerías y, además, podría entorpecer la ejecución posterior de lo que es la finalidad de la Ley.

También es cierto que ha habido algún Grupo, fundamentalmente el Grupo de Centristas, que ha formulado sus enmiendas con una visión totalmente, o quizás bastante diferenciada, bastante apartada de lo que era la visión de los demás Grupos, y por ello algunas enmiendas que todavía han mantenido en el Pleno nosotros las hemos votado en contra. Las hemos votado en contra porque esta Ley no es una ley de protección de la salud y del medio ambiente, es una Ley que no trata de que existan unos «abocadors», de que existan unos almacenes en los ayuntamientos, que los productores tengan que entregar los residuos a los ayuntamientos, y que los ayuntamientos hayan de admitirlos necesariamente; que la Generalitat..., había una filosofía en el fondo de las enmiendas del Grupo Centrista, quizás en los artículos introductorios, de unas cosas muy bonitas, la protección de la higiene y del medio ambiente y de la salud es importante, pero la finalidad de la ley era otra. Entonces, el hecho de que se diga que se va a proteger la higiene y la salud si después el contenido de la Ley en la práctica no va destinado a ello, no conduce a nada.

Por lo tanto, el conjunto de la Ley nosotros creemos que es importante, que es una herramienta que está a disposición del Consell Executiu, que tendrá que hacer su desarrollo reglamentario porque hay algunas partes que dependen del propio desarrollo reglamentario para que sean verdaderamente válidas posteriormente, pero creemos que es una ley que, esté gobernando en Cataluña quien esté gobernando, es una herramienta que puede permitir poner las bases para poder crear una infraestructura que no sea sólo de persecución del industrial que produce residuos especiales, sino de facilitarle a este industrial como puede utilizar esos residuos industriales, quien le puede dar un servicio de aprovechamiento de esos residuos industriales, aconsejarle como los puede reaprovechar en su propia industria, y crear esa infraestructura necesaria

ria que, posteriormente, una vez tenga esos servicios hechos por unas industrias de transformación, no pueda negarse, no pueda ocultarlos, o no pueda destinarlos al abandono en zonas donde no estén controladas.

Es por ello por lo que nosotros nos congratulamos de haber coincidido con otra serie de Grupos parlamentarios, con muchas enmiendas del PSUC, d'Esquerra Republicana y con una parte importante del texto inicial del Grupo que apoya al Consell Executiu, y por eso creemos que esta herramienta ha de utilizarla el Consell Executiu, tanto en su desarrollo reglamentario como en la ejecución práctica después de las tareas que esta Ley le encomienda, para el bien de Cataluña y para mejorar el medio ambiente.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? (Pausa.) El senyor López i Tortosa, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. LÓPEZ : Señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, la postura favorable del Grupo parlamentario del Partit Socialista Unificat de Catalunya al texto de Ley que acabamos de aprobar es una consecuencia del talante y del método de trabajo que se ha llevado desde la Ponencia hasta la Comisión, puesto que tenemos que resaltar aquí la postura de casi todos los Grupos, una postura abierta, abierta sinceramente a la reflexión sobre el problema que teníamos entre manos, y dispuesta a aceptar todo aquello que pudiese mejorar el proyecto de ley que había entrado en la Comisión de Industria y Energía. Esto hace que las enmiendas presentadas por el PSU, la mayor parte de ellas, hayan sido recogidas ya en el texto que se ha presentado y que hemos aprobado y —por qué no decirlo— algunas de las que habían quedado, unas pocas, en algunas estamos convencidos después de este debate de que no teníamos razón, y por consiguiente no las traemos al Pleno, nosotros hemos considerado que eran de menor importancia, que no merecía la pena que molestásemos a sus señorías esta tarde con la discusión de estos temas; por consiguiente han sido retiradas y no ha llegado ninguna enmienda aquí al Plenario.

Ese trabajo positivo hoy creo que ha quedado reflejado aquí con la forma en que se han dado las votaciones sobre el Proyecto de Ley. Hubiese querido incluso más, que el texto hubiera sido aprobado en una sola votación por el conjunto de la Cámara. ¿Por qué? Pues porque se tiene la impresión de que esta Ley —ya lo ha dicho algún Ilustre señor Diputado anteriormente— es una Ley menor, pero es una Ley de acuerdo con las características de la sociedad actual, de la sociedad moderna, es una ley que intentará —habrá que intentar— que se abra brecha en la sociedad por convencimiento y por exigencia, y que necesita el apoyo y el respaldo moral de todos los representantes del pueblo de Cataluña. Me alegro de los resultados porque se ha llegado casi a ese cien por cien que era muy necesario.

Si tengo que explicar los motivos más concretos del porque estamos de acuerdo con el articulado, yo los voy a resumir muy brevemente : Porque me ha extrañado un poco la intervención del señor Conseller de Política Territorial en su exposición inicial, que me ha parecido que el señor Conseller había estado siguiendo, y presente, todo el debate que ha

habido en la Comisión, porque tengo la impresión de que ha hecho más la presentación del texto definitivo que ha sido presentado al Plenario que no del texto inicial que entró en la Comisión y que fue llevado a la Ponencia, porque, efectivamente, se han hecho rectificaciones, aportaciones, enmiendas importantes al primer texto. Por ejemplo, un aspecto que yo resaltaría es el de separar los papeles que corresponden a los diferentes grados de la Administración de Cataluña, es decir, qué papel va a desempeñar la Administración de la Generalitat, qué papel tienen que desempeñar los ayuntamientos en toda la cuestión de residuos industriales. Esto que inicialmente era, desde nuestro punto de vista, algo confuso ha quedado más clarificado en el texto definitivo, y se ha establecido definitivamente una ordenación de las actuaciones de las diferentes Administraciones más clara y creo que más eficaz.

Creo que habría que resaltar también que la planificación de la gestión de residuos industriales corresponde, evidentemente, a la Administración de la Generalitat en coordinación y en colaboración con los ayuntamientos. Esto es importante porque esta planificación de la gestión, que tiene que partir de un conocimiento inicial de la situación, el señor Conseller ha aportado hoy unos datos, pero unos datos que requieren más detalle, yo sé que se está trabajando en ese sentido y que habrá que impulsar mucho más ese trabajo. A partir de esos datos habrá que planificar, contando con la aportación fundamental de los municipios en este sentido.

Yo diría también que esta Ley contiene dos instrumentos fundamentales que serán de suma utilidad. Por una parte, el que permitirá una vigilancia continuada de todo el proceso de extracción de residuos y de su tratamiento, el destino que se les da, y, sobre todo, instrumentos para incentivar a la iniciativa privada y a las entidades públicas también a que se preocupen de estos temas, a que actúen sobre estos temas, con ayuda de tipo técnico o con ayuda de tipo económico. En último caso —como se ha dicho anteriormente— siempre queda el procedimiento sancionador que creo que en esta Ley es contundente, es bien claro y, por consiguiente, la responsabilidad, en definitiva, de su utilización va a estar en manos de la Administración de la Generalitat. Creo que sería importante que se haga un esfuerzo decisivo en utilizarlo; yo diría que por una parte las sugerencias y, cuando no se atiende a razones, de alguna manera utilizar con todo rigor, con toda contundencia, los medios que pone a su disposición esta Ley para conseguir entre todos el reaprovechamiento de materias que hoy, en esta sociedad, se desechan, se malbaratan, y que, por otro lado, están destrozando la calidad de vida de Cataluña.

Tendría que explicar también que nuestra posición ha sido favorable a la enmienda presentada por los socialistas, de adición de un nuevo artículo 4, en el sentido también de que se proponen en esta Ley ayudas para potenciar las instalaciones de reutilización y de eliminación de residuos, pero no basta con ponerlo, creemos que tiene que haber un gesto por parte de la Administración, un gesto claro de que se va a disponer de medios económicos para que esto tire adelante. Me alegra que se haya aprobado, por lo menos, uno de esos puntos que se proponía en el artículo porque, de alguna forma, ya es una señal de que se tiene la voluntad de tirarlo adelante.

Por consiguiente, esta Ley es una Ley que nosotros intentaremos, desde la postura de la oposición, por supuesto, defen-

der, también, porque creemos que redundará en beneficio de todo el pueblo de Cataluña.

Muchas gracias, señoras y señores Diputados; muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El señor Pérez Guerra en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PÉREZ GUERRA : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, nosotros también creemos que esta Ley es una ley importante, primero porque responde a un reto a lo que estábamos hablando de la civilización del desperdicio. Hemos de luchar, por tanto, contra el desperdicio. Segundo, que es una ley que, en Ponencia, realmente casi podemos decir que hemos disfrutado elaborando esta Ley, porque prácticamente la hemos reprojectado, hemos proyectado, aplicando la goma de borrar y, finalmente, volver a escribir, sin perder, precisamente, el origen o trayectoria primera. En tercer lugar, esta Ley brinda soluciones o caminos de soluciones, pero evidentemente esperamos que surja el reglamento y que especifique muchas cuestiones, como, por ejemplo, si es una ley que es preventiva, que ha de basarse en las causas y las causas se basan en los productos que producen las causas. Hay aspectos, muchos más, que el reglamento tendrá que determinar.

Pero hay algunas cosas que no nos gustan del todo; así, por ejemplo, que en el artículo 2.2, que es el que sigue a esta enmienda de que nosotros hemos hablado, de la sanidad, o de la salud y la higiene, dice que «les disposicions que es dictaran s'han d'adequar a la legislació vigent en matèria de contaminació de l'atmosfera, en matèria de les aigües, en matèria del sòl, en matèria de flora i fauna i de la defensa dels espais naturals». La verdad, no encontramos al ser humano en ningún sitio. En el único punto que podríamos encontrarlo en toda la Ley es en la fauna, y yo no sé si nuestros ciudadanos y señores Diputados se sentirán integrados en la fauna, pero confiemos en que las leyes no solamente se soportan por su independencia, sino que las leyes se soportan por un conjunto de leyes. Así, por ejemplo, cuando construimos un edificio tenemos una ley fundamental, que es la ley de la gravedad de Newton, y luego resulta que la Torre de Pisa, sin cumplirla, también se aguanta.

Gracias, señor Presidente; gracias, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Pibernat, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. PIBERNAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan el meu Grup parlamentari va encarregar-me de la Ponència d'aquest Projecte de Llei vaig voler aprofundir el tema dels residus industrials i, per això, vaig efectuar una sèrie de visites a diversos llocs de Catalunya, especialment a l'entorn de les ciutats de Barcelona i de Tarragona. I, d'aquesta forma, he tingut el trist privilegi de veure com estem degradant la natura a la nostra terra, permetent l'abocament incontrolat dels residus procedents de molts processos industrials. He vist com s'abocaven en extensions d'àrids, o en funcionament, situades entre camps de conreu i sota el nivell freàtic. He vist com s'omplien de residus les capçaleres de les nostres rieres o bé el mateix llot d'aquestes; allí s'hi aboquen ferralla, pneumàtics, bidons, fangs procedents de destil·lacions, hidrocarburs procedents de les neteges de tancs, llots procedents de

depuracions, compostos de crom, etcètera. En fi, tota mena de substàncies de color i textures indefinides, de difícil identificació un cop ja abocades. I tot això dintre la més completa impunitat, amb cisternes i camions que tenen ja el topant preparat per a fer còmode la descàrrega i sense que ningú ho impedeixi.

És absolutament necessari que s'interrompin aquestes actuacions pertorbadores i, per això, s'ha d'actuar coordinadament i amb eficàcia, legislant, creant òrgans de gestió responsables i creant una infraestructura que permeti encaminar adequadament la recuperació, l'emmagatzematge, la utilització d'aquests residus sense que això, d'altre cantó, paralitzi la nostra indústria.

Quant a legislar, creiem que aquesta Llei —que s'ha de complementar després, reglamentàriament, com ja n'ha parlat l'Honorable senyor Conseller— és una bona llei. Aquesta Llei es basa en una filosofia profunda, que és la mateixa de la Comunitat Econòmica Europea i que diu que qui contamina ho ha de pagar; és a dir, no hem caigut en l'extrem de gravar econòmicament el que produeix residus si és que és capaç —i ho fa— d'eliminar-los correctament, ni en l'altre extrem de fer caure sobre la societat el cost de la contaminació. La Llei diu que el productor de residus ha d'incloure el seu emmagatzematge correcte o la seva destrucció o el seu reciclatge dintre dels costos de fabricació.

En segon lloc, el problema de la gestió. Crec que hem creat òrgans i hem articulat les responsabilitats dels productors, dels transportistes i dels eliminadors de residus amb les competències dels ajuntaments i de la Generalitat, de tal manera que es poden gestionar i controlar les tres fases dels residus industrials, la producció, el transport i l'eliminació o emmagatzematge.

En tercer lloc, creiem que, a partir d'aquestes possibilitats de gestió, es crearà una infraestructura que farà interessant per als productors de residus produir-ne menys, usant noves matèries primeres o tecnologies més netes, i, a la vegada, serà interessant la creació d'empreses capaces de fer-se càrrec correctament d'aquests residus.

Les xifres d'aquesta estructura poden ser molt importants. Amb una primera estimació que s'ha fet a la Conselleria es pot dir que a Catalunya hi ha, anualment, un milió de tones de residus industrials i que el cost de la seva eliminació o del seu emmagatzematge correcte pot arribar a costar cinc mil milions de pessetes. D'aquí, doncs, poden sortir noves, importants i imaginatives empreses que contribuïran a netejar el país, crearan noves activitats i estalviaran energia i estalviaran matèries primeres, perquè no oblidem que el que és el residu per a una indústria, a la millor és la matèria primera per a una altra, i solament és necessari posar-les en comunicació i donar-los informació perquè això s'arribi a produir.

No ens dol dir que la Llei ha estat perfeccionada durant el seu tràmit. De 113 esmenes, n'han quedat molt poques en el Ple, perquè al llarg de la discussió en la Comissió s'han afinat i perfeccionat els instruments que crea la Llei sense, però, canviar la seva filosofia inicial, que ja he explicat.

I, finalment, voldria recordar l'explicació de vot que jo mateix vaig fer al final d'un debat tan diferent del de la sessió d'avui, amb una crispació i amb una atmosfera totalment distinta, com va ser el de les nuclears d'Ascó. Llavors, literal-

ment, vaig dir que «al nostre Grup parlamentari, el de Convergència i Unió, creiem que la tècnica ha d'estar al servei de l'home, i valorem en gran manera l'ecologia, en tant que vetlla perquè la naturalesa no sigui destruïda per l'home, ja que la tècnica no és un fi en ella mateixa sinó un mitjà perquè l'home pugui viure millor». En aquesta mateixa línia, el nostre Grup està content de l'aprovació d'aquesta Llei, i esperançat que la seva aplicació sigui un pas endavant perquè aquesta Catalunya sigui realment un país per a viure-hi.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el nomenclàtor oficial dels municipis de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Amb les explicacions de vot hem acabat el segon punt de l'ordre del dia, i passem al punt següent, que comença la tanda d'interpel·lacions. La primera és la que adreça al Consell Executiu el Diputat no adscrit senyor Josep Mesegué, sobre el nomenclàtor oficial dels municipis de Catalunya. Per al torn d'exposició té la paraula el senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en fer aquesta interpel·lació no em mou cap altre interès que vetllar per la democràcia, el respecte i el prestigi de les seves institucions, així com pels drets de tots els ciutadans. No crec que sigui per al bon funcionament i consolidació d'una democràcia que les institucions que la regeixen i la fan possible no disfrutin del màxim respecte i confiança dels ciutadans. No és bo, ni per descomptat correcte, que en els diferents Departaments de la Generalitat s'editin publicacions on amb massa freqüència es troben toponímics mal escrits i, fins i tot, repetits més d'un cop utilitzant diferents versions, totes elles errònies. Tot això comporta confusions i perjudicis, tant per a la dignitat de les institucions com per a la població en general i la dels pobles afectats, en particular. Aquests pobles, que freqüentment són petits i pertanyen a àrees més o menys deprimides, veuen en aquestes errades, tan fàcils d'evitar, d'altra banda, la prova impresa i determinant de l'oblit i menyspreu de què són objecte per part de la Generalitat, que ni tan solament és capaç de molestar-se a mirar quin és, realment, el vertader nom del seu municipi abans d'escriure'l : desagradable i indignant situació.

Resulta també preocupant pensar quin tipus d'informació donarem a les diverses entitats o organismes de fora de casa nostra, que a l'hora de confeccionar mapes de carreteres, publicacions geogràfiques, enciclopèdies, etcètera, poden arribar a suscitar l'existència simultània de més d'una població en el mateix punt geogràfic.

El dia 5 d'octubre de 1982 aquest Parlament va aprovar una Llei que penso que ens va deixar satisfets a quasi tots. Vaig creure que aquests problemes que em preocupaven havien quedat resolts. He pogut comprovar, però, al llarg d'aquest temps, que no ha estat així : diferents irregularitats se segueixen donant encara. Ha arribat, doncs, el moment de plantejar-se tot això i de cercar solucions, esperem que definitives. Voldria fer palesa la necessitat de respectar les tradicions d'una població quan el seu toponímic es pugui escriure de més d'una manera correcta. Idòniament parlant, cal respectar, en cas de

disparitats d'opinió, la voluntat del municipi, legítim representant de la població local, coneixedor dels seus sentiments i de les seves arrels històriques.

Per totes aquestes raons, penso que s'evidencia l'oportunitat d'una explicació feta pel Consell Executiu, a fi d'aclarir quina pauta segueix quant al nomenclàtor oficial dels municipis de Catalunya. I voldria saber quins motius allega respecte a l'incompliment de la Llei per la qual es regula el canvi dels noms dels municipis de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn de resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, responc a la interpellació del Diputat senyor Mesegué donant la informació al més completa possible sobre, precisament, el compliment de la Llei 12/1982, del 8 d'octubre, a la qual ell feia referència i en virtut de la qual es regula el procediment per al canvi de nom dels municipis de Catalunya, que és un dels temes que es va plantejar en aquest Parlament, d'adequar tots un noms que ja venien viciats des de feia temps i que s'havien d'adequar a la nova situació de normalització del català, tenint en compte les tradicions històriques i de llengua del nostre país.

Un cop aprovada la Llei pel Parlament de Catalunya i publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 20 d'octubre, els serveis tècnics de la Direcció General d'Administració Local, als quals pertocava l'aplicació estricta de la Llei, van procedir a la confecció del nomenclàtor al qual feia referència el senyor Mesegué —nomenclàtor que la Llei indica que s'ha de fer cada any—, dels municipis de Catalunya, d'acord amb els principis següents.

En primer lloc, es va partir del nomenclàtor que havien emprat els Serveis d'Estadística de l'Estat i s'hi introduïren totes les modificacions aprovades pel Consell de Ministres de l'Administració central, en primer lloc, i, després, pel Consell Executiu de la Generalitat quan aquest assumí la competència a la qual fa referència aquesta interpellació.

Es va procedir, posteriorment, i com a segona etapa, a una comparació de la llista anterior amb la proposada per l'Institut d'Estudis Catalans, que tots plegats considerem com la institució màxima o de la màxima autoritat en aquest tema de toponímia, per tal de determinar aquells noms de municipis que presentaven variacions de tipus ortogràfic o, simplement, de traducció, i en aquest aspecte es va aplicar, referint-se a la Llei de canvi de nom dels municipis, la Disposició Transitòria d'aquesta Llei, que permet al Consell Executiu de fer una adaptació de caire ortogràfic, en virtut del que diu la llista de l'Institut d'Estudis Catalans.

Aquests noms catalanitzats, o adequadament escrits en català, foren comunicats als respectius municipis en dates compreses entre el 29 d'octubre i el 10 de novembre de 1982, i se'ls manifestava que, d'acord amb el que disposa la Disposició Transitòria de la Llei de canvi de nom de municipis, el nom proposat per l'Institut s'escribia de tal manera i que d'ara endavant, adoptant les correccions ortogràfiques proposades per l'Institut d'Estudis Catalans, el nom del seu municipi era el següent, el que se'ls comunicava.

Es va deixar transcórrer un temps prudencial, i per això es

va trigar a fer el nomenclàtor, per si es presentava alguna reclamació o el municipi feia sentir la seva opinió sobre aquest tema, i, aleshores, es va confeccionar, d'acord amb el que indica la Llei, el nomenclàtor, anava a dir definitiu, però no definitiu, perquè aquest és un període gradual de canvi de noms dels municipis, sinó el nomenclàtor que fixa la situació actual de noms de municipis, i aquest va ser publicat, a través d'una resolució del Conseller de Governació que els parla, al *Diari Oficial de la Generalitat*, número 303, d'11 de febrer d'enguany.

Aquest és el procediment que s'ha seguit, que em sembla que és un estrictament compliment de la Llei de canvi de nom dels municipis, i, per tant, jo volia contestar en aquest aspecte al senyor Mesegué, que, oblit i menyspreu al nom dels municipis, absolutament cap; que errors que ell indicava, però que no ens n'ha assenyalat cap, però que potser existeixen, és possible; i que qualsevol error, evidentment, estem disposats a modificar-lo i a adaptar-lo, però s'ha fet un compliment estrictament de la Llei de canvi de nom dels municipis. Evidentment, aquest és un procés que està en mans dels ajuntaments, com sap molt bé el senyor Mesegué, en virtut del respecte de l'autonomia municipal i de la Llei que va aprovar el Parlament de Catalunya, i el Consell Executiu ha actuat en les modificacions ortogràfiques d'acord amb l'Institut d'Estudis Catalans.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat interpellant desitja replicar?

El Sr. MESEGUÉ (*de l'escó estant.*) : Sí, senyor President. En primer lloc, agraeixo al senyor Macià la bona voluntat de donar la màxima autonomia als municipis en aquest sentit, tal com diu la Llei, però no estic pas d'acord en el fet que, a partir d'aquesta data, tots els noms surtin correctes. En primer lloc, tinc aquí un fullet, si bé és d'abans d'aquesta data, on el nom d'un municipi figura de tres maneres diferents, el mateix nom del municipi. Vol dir que jo no sé en qui es van basar, amb tots els meus respectes, si en l'Institut d'Estudis Catalans, amb tots els meus respectes, no sé si es van basar en aquest nom oficial dels municipis o no. Llavors jo voldria saber altres noms dels municipis, i no sé en què s'ha basat la *Gran Enciclopèdia Catalana*, en què en aquest moment figuren noms de municipis que no són tals. Tot això són uns perjudicis greus per a aquests pobles i per a aquests municipis. D'aquí neix la meua interpellació, sense ànim de voler portar polèmiques, sinó només per a denunciar aquí els greus problemes que això comporta als nostres municipis, i, únicament, el meu interès és que aquest tema se solucioni d'una vegada per sempre, en bé de Catalunya, en bé de les institucions i en bé de tots els seus municipis. Per tant, nosaltres tenim preparada una Moció en aquest sentit, a fi i efecte que aquests errors i aquests problemes no hagin de tornar a succeir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Per dir al senyor Mesegué que el nomenclàtor que hem publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* és en compliment de la Llei, i que, per tant, és una relació de l'estat actual de noms dels municipis en els quals figuren els noms oficials i s'hi introdueixen els municipis que han canviat el seu nom, en virtut d'una decisió del mateix

municipi, posteriorment aprovada pel Consell Executiu, i hi figuren aquells municipis en els quals s'ha fet únicament i exclusivament la correcció ortogràfica, en virtut de la llista de l'Institut d'Estudis Catalans. I, aleshores, en el nomenclàtor de l'any que ve, es publicaran aquells noms que durant aquest any hagin canviat també el seu municipi i la correcció ortogràfica de l'Institut d'Estudis Catalans no, perquè ja ha estat feta. Això és un procés gradual, que no és que el faci el Consell Executiu perquè considera que s'ha de fer així; el fa perquè hi ha una Llei del Parlament de Catalunya, que, a més a més, em sembla que va ser votada unànimement, que diu que s'ha de fer així. Aleshores, hi ha municipis que encara no han procedit a canviar el nom i hi ha noms que es veuen afectats, únicament i exclusivament, per una correcció ortogràfica en virtut de la llista de l'Institut d'Estudis Catalans.

El senyor Mesegué em cita un fullet, no em diu de quin Departament és, però és igual, en el qual hi ha errors. Jo ja he dit que, d'errors, n'hi pot haver, sobretot en un fullet publicat. No ho sé. Jo li estic parlant del nomenclàtor del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya publicat l'11 de febrer. Em cita l'*Enciclopèdia Catalana*; jo no haig de contestar aquí per l'*Enciclopèdia Catalana*, jo controto només pel que fa el Consell Executiu de la Generalitat, però sí que em sembla que els criteris de l'*Enciclopèdia Catalana*, pel que hem pogut comprovar, són enormement coincidents amb els criteris de l'Institut d'Estudis Catalans, i, per tant, enormement coincidents també amb els criteris del Consell Executiu pel que fa a la correcció de l'ortografia de la toponímia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : La interpellació següent és la que formula al Consell Executiu... (*El senyor Mesegué demana per parlar.*)

El Sr. MESEGUÉ (*de l'escó estant.*) : Si m'ho permet, és que me n'he oblidat. En primer lloc, aclarir al senyor Macià que el fullet aquest, el va editar el Departament de Comerç i Turisme de la Generalitat, el fullet que li he dit. Ara, també ha dit ell que havien adreçat als ajuntaments un escrit dient si trobaven o no correcte el nom, i m'he oblidat de contestar-li que almenys en un ajuntament que jo conec, aquest escrit no s'ha rebut, i potser una de les causes perquè no s'ha rebut és per la mala adreça o per la mala nomenclatura del nom, podria ser això. En aquest ajuntament, únic que conec en aquest cas, no s'ha rebut aquesta carta; per tant, m'agrada aclarir aquest tema. Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem al següent punt de l'ordre del dia, la Interpellació al Consell Executiu sobre unes negociacions entre aquest i el Govern central perquè sigui retirat el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, interpellació que formularà el senyor Albert Alay, del Grup d'Esquerra Republicana. El senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el 5 d'octubre del 82 aquest Parlament va aprovar la Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, Llei que,

naturalment, era molt important. Però el Govern de l'Estat va presentar un recurs d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional el dia 20 de gener, pel que fa, concretament, a un article, el 3.1.a, de la referida Llei. El Parlament de Catalunya va estar elaborant les alegacions corresponents, que van ésser estudiades per la Mesa del Parlament i la Junta de Portaveus. Però el dia 11 de febrer, al diari *Avui* es varen publicar unes declaracions, segons les quals el senyor Albert Vilalta, Secretari General del Departament de Política Territorial, afirmava que representants de la Generalitat i del Govern central havien arribat a un principi d'acord per a desbloquejar el conflicte de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Segons aquestes declaracions, el Consell Executiu presentaria al Parlament una proposició de llei que modifiqués l'article qüestionat amb un afegitó que digués : «sempre que així es convingui amb l'Administració de l'Estat i la cartografia derivada, complementària i temàtica, en tot cas». Es deia que caldria també l'aprovació del Parlament. Naturalment, només faltaria que no calgués l'aprovació d'aquest Parlament. Però, a nosaltres, això ens sembla molt greu, perquè suposava anticipar unes decisions futures del Parlament i constitueix una intolerable interferència en la potestat legislativa reconeguda per l'Estatut d'Autonomia i per la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu. El Govern de la Generalitat només podia prendre aquesta iniciativa per mandat del mateix Parlament, això sembla prou clar; no hi va haver ni tan sols un acord previ d'intencions del Parlament, com ho demostra el fet que els Serveis Jurídics d'aquesta Cambra varen elaborar les corresponents alegacions, que foren estudiades, per la Junta de Portaveus. Amb aquesta negociació s'acceptava una reducció de la capacitat legislativa de la Generalitat i, en definitiva, de la nostra autonomia, i que l'Estat té dret, també, a l'exercici, al monopoli en matèria de cartografia bàsica, que de cap manera no es podia admetre perquè seria en detriment de les llibertats dels ciutadans.

Senyores i senyors Diputats, nosaltres creiem, i no sense fonament, que això és un atemptat al principi de separació de poders i una manca de respecte a la primacia legal del Parlament, que és el representant del poble de Catalunya i del qual deriven tots els altres; que el Govern abans de prendre aquesta iniciativa, havia d'haver-ne informat el Parlament com fos. Per aquest motiu, interpellem el Govern perquè expliciti quina concepció té del principi de separació de poders en les institucions catalanes, si és cert que han existit aquestes negociacions, per quin motiu ha considerat el Govern que era convenient d'entaular-les i quins propòsits té el Govern en la defensa de les competències autonòmiques, en general, i en aquest cas, en particular.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, per a la resposta té la paraula el senyor Conseller de Política Territorial i Urbanisme.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Diputats interpellant fa referència a la informació apareguda en algun diari, concretament, del dia 10 de febrer. Jo li podria ensenyar, de la mateixa data, altres periòdics apareguts a Barcelona, en els quals la informació era

més exacta i on es recollien, entre cometes, les declaracions exactes del Secretari General, senyor Vilalta. Això, després li ho puc passar.

De fet, jo vull aclarir que ningú no ha negociat en nom del Govern de la Generalitat, i per descomptat encara menys en nom de la Generalitat, la retirada del recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern central contra la Llei 11/82, del 8 d'octubre, de Creació de l'Institut Cartogràfic.

És cert que el dia 9 de febrer es va celebrar a Madrid, a la seu del Ministeri d'Administració Territorial i sota la Presidència d'un Director General d'aquest Departament, una reunió informativa. Aquesta reunió informativa va ser suggerida, o va ser demanada, per la senyora María Izquierdo Rojo, Secretaria de Estado para las Comunidades Autónomas, amb carta dirigida al Diputat que els parla.

D'altra banda, nosaltres, el Govern creu que no és bo que sistemàticament les dues Administracions portin els problemes que tinguin al Tribunal Constitucional.

Per tant, davant de la petició de la Secretària d'Estat per a les Comunitats Autònomes de parlar per veure si es podia trobar una solució satisfactòria «para todos, sin necesidad de mantener el recurso», a nosaltres ens va semblar, i concretament al Diputat que li parla que no es perdia res de tenir aquesta informació. I, d'altra banda, li haig de dir també, senyor Alay, que tampoc no vaig poder resistir la curiositat. Hi hagué un problema de curiositat intel·lectual, si vostè vol, de per què s'havia posat aquest recurs d'inconstitucionalitat, per què al Govern de la Generalitat i a la Generalitat no se li deixava fer una cartografia que es deixava fer a l'Editorial Alpina, que es deixava fer a les Mancomunitats dels anys 20 i que es deixava fer a les Diputacions. Per què això no ho podia fer el Govern de la Generalitat? Hi havia aquesta curiositat, senyor Alay, potser malsana, però hi era, aquesta curiositat. Per què no era constitucional l'article 3.1.a), quan resulta que el Servicio Geográfico Español havia firmat un conveni la mateixa setmana amb el Govern de la Generalitat per fer cartografia de base? Hi havia també aquesta curiositat. I en aquest sentit, i per això, i per a poder resoldre els problemes sense voler degradar les institucions, és evident que el Departament de Política Territorial, no el Govern de la Generalitat, menys encara la institució de la Generalitat, va enviar un representant per saber quin era l'estat de la qüestió.

En aquesta reunió, presidida —ho repeteixo— per un Director General del Departament d'Administració Territorial, es va posar de relleu les dificultats que trobava, a judici de l'Administració central, la interpretació del concepte tècnic de cartografia de base, dificultats que l'havien mogut a interposar el recurs d'inconstitucionalitat. La representació de l'Administració de la Generalitat en tot moment va mantenir que la modificació de la Llei que es pretenia en el recurs estava reservada al Parlament, que l'havia aprovada, sense arribar, per tant, a cap acord vàlid, tal com també han recollit, ho repeteixo, alguns altres mitjans de comunicació —no el que vostè ha esmentat— el mateix dia 10 de febrer de 1983.

En cap moment no s'ha considerat que la Llei 11/82 continguéssin una delegació legislativa de les previstes en l'article 33 de l'Estatut d'Autonomia —no s'ha previst això—, ni s'ha acceptat cap reducció de la potestat legislativa de la Generalitat. El Consell Executiu, en data 10 de febrer del 83, va acordar

comparèixer en el procediment d'inconstitucionalitat contra la Llei 11/82. Per tant, no només el Parlament, sinó el mateix Consell Executiu ha preparat i ha presentat les seves alegacions sobre el recurs d'inconstitucionalitat de què es tracta, cosa que prova la inexistència de l'acord que se li imputa en la interpellació.

En conseqüència, i en resposta a la interpellació formulada, manifestem el que segueix : primer, la concepció que té el Consell Executiu del principi de la separació de poders en les institucions catalanes és —i no en pot ser d'altra— el que es desprèn de l'article 30 i següents de l'Estatut d'Autonomia, «el Parlament representa el poble de Catalunya i exerceix la potestat legislativa».

Segon : no és cert que el Consell Executiu hagi mantingut una negociació amb el Govern de l'Estat sobre la qüestió esmentada. La reunió tinguda entre els representants de les dues Administracions, de l'Estat i de la Generalitat, no ha passat del terreny purament informatiu, dirigit a conèixer les dificultats observades per l'Administració de l'Estat sobre la interpretació del que s'havia d'incloure dins del concepte tècnic de «cartografia de base». Haig d'afegir-li, senyor Alay, que reunions informatives i d'aclariment com aquestes han servit perquè el Govern central retirés, per exemple, el recurs de competències que també havia interposat contra un Decret sobre el pagament fraccionat en els taxis d'alta muntanya. Aquesta reunió informativa que hi va haver va servir per explicar a l'Administració central que aquest pagament fraccionat en els taxis d'alta muntanya no tenia res a veure ni significava immiscir-se en el Reglamento Nacional del Taxi. Per tant, haig de dir que ens sembla, i continuo sustentant, que reunions informatives d'aquestes són bones per a les dues bandes.

I, en tercer lloc, el Consell Executiu es proposa, tinguin l'absoluta seguretat, defensar les competències autonòmiques tal com ha anat fent fins ara, compareixent davant del Tribunal Constitucional i, en el cas particular considerat, així ho ha fet, formulant les alegacions corresponents al recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 3.1.a) de la Llei 11/82. Una altra cosa és que des de determinades instàncies de l'Administració es vulgui fer, o es vulgui demostrar, que hi ha hagut aquest acord. L'acord no hi és, els recursos tiren endavant, el del Parlament, però també el del Consell Executiu, i aquesta és la prova més clara, més palesa que no hi ha acord entre el Consell Executiu i l'Administració central respecte a la retirada del recurs d'inconstitucionalitat.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alay té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller. No ho sé, miri, comencem per una petita cosa, el diari *Avui* no era del dia 10, era del dia 11. Val, no té importància.

Nosaltres estem totalment d'acord que es facin reunions informatives, només faltaria que el Govern de la Generalitat no pogués tenir reunions informatives per estar al corrent del que passa, del que es pot fer i del que no es pot fer, naturalment. També sabem que no és bo que l'Estat i la Generalitat vagin permanentment davant el Tribunal Constitucional, com vostè molt bé ha dit. Creiem que és una situació que s'ha d'arreglar,

i esperem que ara, amb el nou Govern socialista, aquesta qüestió quedi molt millorada. Així ho desitgem fervorosament.

També nosaltres tenim curiositat, i per això ens va sorprendre molt que es fes una diferenciació del que era cartografia bàsica i del que era l'altra cartografia, i que la Generalitat —i això ens indignava— no pogués fer, precisament, el que vostè ha dit, la cartografia que fa qualsevol particular, perquè això és intolerable.

Però m'ha semblat que vostè feia una diferenciació de les negociacions com si fossin unes diferenciacions a nivell tècnic, i d'això també alguna cosa va sortir als diaris, per diferenciar-ho de negociacions a nivell polític, i aleshores, en aquest aspecte, nosaltres ja no hi volem entrar, perquè ens sembla que és bastant difícil de saber on acaba la cosa tècnica i on comença la política. Quan es busquen línies divisòries entre dos conceptes que estan tan implicats, em sembla a mi que és bastant difícil. Però és que, a més a més, hi ha declaracions oficials dient que aquestes negociacions van existir, i en aquest sentit vull recordar-li que el dia 15 de febrer, al Senat, a la Comissió d'Autonomies i Organització i Administració Territorial, el senyor Ministre va dir el següent: «Con posterioridad a la formulación del conflicto ante el Tribunal Constitucional, quiero señalar que también respecto a la Ley 11/82 del Parlamento de Cataluña, sobre creación del Instituto Cartográfico de Cataluña, después de plantear recurso por parte del Gobierno de la nación y como consecuencia de la perentoriedad de los plazos, se presentó el recurso, pero se han seguido nuevas negociaciones, que han conducido a que se llegue a un acuerdo de base por parte del Gobierno de Cataluña y el Gobierno de la nación en cuanto a retirada del recurso de inconstitucionalidad y rectificación de algún párrafo de la Ley de Creación del Instituto Cartográfico de Cataluña.» Bé, això va ser el dia 15 de febrer, és a dir, aquestes negociacions sembla ser que han existit, i si no han existit aleshores algú va mentir. Va mentir, en aquest cas, si fos així, el senyor Ministre d'Administració Territorial, cosa que ens semblaria veritablement intolerable.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja replicar?

El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : President, jo no vull fer judicis d'intencions sobre les declaracions del senyor Ministre en el si del Senat. Hi ha moments que potser hi ha reserves mentals que es fan en algunes declaracions. Jo, el que sí que li puc llegir —és veritat, és del dia 11—, però el mateix dia 11, en un altre diari de Barcelona, el Secretari General de Política Territorial, que és un càrrec polític, diu: «No se puede hablar de acuerdo.» Per tant, hi ha també un altre diari que el mateix dia diu que no hi ha acord, i no hi ha acord perquè, realment, aquest acord no podia ser-hi, perquè significava bàsicament la modificació de la Llei, i és per això que el dia 10 el Consell Executiu va interposar, ho repeteixo, el recurs contra la portada al Tribunal Constitucional de la Llei sobre l'Institut Cartogràfic.

Però jo crec —per això em sembla molt bé aquesta distinció que vostè fa entre la cosa política i la tècnica—, però jo crec

que sí, que en molts casos és bo saber els motius que han impulsat a portar aquesta Llei, concretament, al Tribunal Constitucional. Jo, si vol, li ho puc explicar, no tinc cap inconvenient de fer-ho a la Cambra. Bàsicament va ser el Ministre de Defensa qui, en el Consell de Ministres, d'alguna manera, va presentar les dificultats que tenia la Llei de l'Institut Cartogràfic per tal com en alguns aspectes, en el que se'n diuen punts geodèsics de Catalunya, podia afectar el que en podríem dir l'estructura de defensa, l'anomenada estructura de defensa. En aquest sentit, aquesta és la interpretació que va ser recollida pel Secretari General i que va ser transmesa al Consell Executiu. El Consell Executiu ha interposat el recurs de defensa de la constitucionalitat de la Llei, el qual pensa mantenir.

Res més, senyors, senyores. Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'existència de projectils a conseqüència de la batalla de l'Ebre

El Sr. PRESIDENT : El punt següent de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'existència de projectils que van quedar sense explotar a conseqüència de la batalla de l'Ebre, interpel·lació formulada pel Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El senyor Alay té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, ara parlarem de bombes.

Des de fa molts anys sentim a dir que hi ha hagut accidents greus, i moltes vegades mortals, a les zones de les comarques de Tarragona, on va tenir lloc la batalla de l'Ebre. Concretament, jo recordo haver sentit explicar, ja fa uns quants anys, que a poblacions com Riba-roja hi havia una mitjana d'un mort cada any, i durant quaranta anys. En moltes altres poblacions havia succeït el mateix, i nens i nenes, jugant amb projectils que trobaven, n'eren les víctimes, amb pèrdua de la visió, d'extremitats, en fi, tot el que es vulgui. Potser les xifres seran una mica difícils de comprovar, les xifres de les víctimes que hagi pogut causar, per raons que segurament ens explicarà el senyor Conseller. Puc afirmar que això no solament va passar a l'Ebre, sinó també a l'escenari de la batalla del Segre i en molts altres indrets de Catalunya. Però bé, el problema ara el circumscriu a l'Ebre, perquè ens sembla bastant important.

Naturalment que molts d'aquells projectils que van quedar del temps de la guerra resten inofensius o han restat a certa profunditat del subsòl i no ofereixen perill, però n'hi ha d'altres que no és així. Si immediatament després de la guerra, o en els primers anys de la postguerra, l'Exèrcit hagués procedit a la detecció dels explosius que no havien esclatat, el perill seria molt menor i avui gairebé no se'n sentiria parlar. Però no és així: avui continuen esclatant projectils arreu d'aquella zona. Van fer la guerra a casa nostra i ens els van deixar com a regal, i això no ho podem consentir.

Bé, he afirmat que continuen esclatant els projectils, i ho he afirmat perquè la Comissió que entén dels incendis forestals, i que està elaborant el corresponent Dictamen, ha convocat nombrosos alcaldes de Catalunya i altres autoritats per rebre informació de com havia anat la qüestió dels incendis, i puc

dir-li, senyor Conseller, que el senyor alcalde de Vil·la Baixa va manifestar, gairebé textualment, que no hi havia manera d'apropar-se al foc perquè esclataren bombes per totes bandes. Preguntat sobre què volia dir, va confirmar que es tractava de bombes de la guerra civil. Preguntat sobre si ell recordava haver vist mai l'Exèrcit operar localitzant explosius o si, quan ell era molt jove, ho havia sentit explicar als seus pares o a la gent gran del seu poble, va respondre que no, però posant una cara de sorpresa. Bé, aquesta va ser la gota d'aigua que va fer vessar el got de la nostra inquietud respecte a això, i aleshores, entre això i el que recordàvem, ens va induir a presentar aquesta interpellació per veure què és el que pensava el Consell Executiu, què és el que havia fet, què és el que feia, què és el que volia fer en el futur.

Creiem que era una qüestió important, i és per això que, com que no considerem que la Generalitat sigui un simple òrgan gestor i volem que vetlli per tot el que afecti la gent del nostre poble, la gent del nostre país, volem que exerceixi també tota la seva acció política prop de les autoritats de l'Estat que correspongui, perquè aquestes coses no puguin succeir i es pugui circular amb certa tranquil·litat per tot el territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta, té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo també he llegit amb tota atenció les declaracions del senyor Alcalde de Vil·la Baixa a la Comissió Investigadora dels Incendis, del mes de juny i juliol a Catalunya, que estan reproduïdes literalment en el *Diari de Sessions* i, efectivament, confirmo les paraules que ha dit el senyor Alay.

Nosaltres, en el Departament de Governació, hem tingut contactes amb la Capitania General de Catalunya, que és de qui depèn la detecció i, en tot cas, fer explotar en condicions de seguretat les bales, els projectils o les granades que es puguin trobar en el territori català com a conseqüència de la guerra civil.

Se'ns assegura a Capitania General que, en els darrers cinc anys, tot el que hi ha hagut d'explosions —en aquest cas, de bales i de projectils—, ha estat per la manipulació, com deia també el senyor Diputat, de projectils que han pogut aflorar, per un motiu o altre, a la superfície, per mitjans naturals, com poden ser, per exemple, les últimes inundacions o per mitjans artificials d'alguna obra que s'hagi pogut fer, i que les explosions fortuïtes d'aquestes bales o d'aquests projectils, realment, no es produeixen, sinó en cas de manipulació, i, aleshores, és molt important —i aquesta és una de les tasques que podem fer a través dels ajuntaments— de donar una informació als ciutadans que qualsevol bala o qualsevol projectil no sigui manipulat, perquè, aleshores, sí que hi ha un perill greu.

No se'ns ha donat, que és un dels temes que plantejava el senyor Alay en la seva interpellació, una estadística del nombre de víctimes que han pogut causar els esmentats projectils. El senyor Alay feia referència al municipi de Riba-roja, però a Capitania General no se'ns ha donat cap estadística de víctimes; se'ns ha assegurat —això sí— que, en els últims cinc

anys, no hi ha hagut absolutament cap víctima mortal a Catalunya. I nosaltres hem intentat obtenir aquesta estadística a través de molts mitjans —Protecció Civil, per exemple—, a través dels Governaments civils de Catalunya, però em sembla que els incidents que han pogut ocórrer han estat comunicats o bé a la policia local, o bé a la Policia Nacional, o bé a la Guàrdia Civil, o bé a l'Exèrcit, i no hi ha, en aquests moments, una estadística d'aquest tema.

Però el tema que planteja el senyor Alay té una certa actualitat, no únicament pel tema dels incendis, que és el que, a ell, com ens ha comunicat, el va induir a fer aquesta interpellació, després d'escoltar les declaracions de l'Alcalde de Vil·la Baixa, sinó que també té una actualitat —i per això la interpellació del senyor Alay és oportuna— a causa dels moviments de terra ocasionats per les inundacions, i, en aquest cas, l'Exèrcit ha procedit a actuar i a enviar el seu servei d'artificiers a molts llocs de Catalunya. Per exemple, l'any 82 —i és, evidentment, conseqüència fonamental de les inundacions— han actuat en 41 llocs de la província de Barcelona, en 14 de la província de Tarragona, en 55 de la província de Lleida i en 8 de la província de Girona. És a dir, els artificiers de l'Exèrcit, a Catalunya, han tingut un total de 118 intervencions, la qual cosa demostra que la interpellació del senyor Alay és oportuna i que aquest és un tema realment d'una certa importància.

A Lleida, per què 55? Evidentment, perquè és allà on les inundacions han ocasionat més moviments de terra, i també perquè va ser una de les zones més castigades durant la guerra civil, no únicament les terres de l'Ebre, sinó, com sap molt bé el senyor Alay i, a més a més, ho ha dit, em sembla, en la seva defensa de la interpellació, en altres zones de Catalunya, i Lleida una de les principals.

La segona part de la interpellació fa referència a la prevenció de les explosions i la detecció dels explosius. Per a emmarcar aquesta competència caldria parlar de protecció civil; també, una altra vegada, un tema al qual el Diputat interpellant ha fet referència més d'una vegada i sobre el qual em sembla que, per cert, hi ha una interpellació pendent que jo la contesti en aquest Parlament.

L'Exèrcit, després de la guerra civil, i sobre la base de la normativa i de les instruccions d'allò que, en aquella època, es va dir «defensa passiva» —que podria ser considerat un dels antecedents de la protecció civil—, va procedir, segons se'ns informa, a la detecció de les zones més castigades pels projectils. Això no obstant, jo coincideixo amb el Diputat interpellant que, si, l'any 82, en aquest tema, hi ha hagut a Catalunya 118 intervencions puntuals, vol dir que la detecció que es va fer després de la guerra civil va deixar, efectivament, molts projectils i moltes granades encara en el nostre territori.

Actualment, l'Exèrcit actua quan és requerit per qualsevol ciutadà o autoritat a retirar bales, projectils o granades trobats. Jo diria que hi ha un bon servei —el d'artificiers— que, a més a més, funciona vint-i-quatre hores al dia, per a qualsevol eventualitat. Quan un ciutadà troba un d'aquests artefactes, abans de tocar-lo o de manipular-lo, que és quan realment hi ha perill d'accident, ha de comunicar-se o bé amb la Guàrdia Civil o bé amb el Govern civil, els quals immediatament es posen en contacte amb el Govern militar, que dona instruccions als artificiers per fer explotar el projectil, o bé en el mateix lloc en el qual ha estat detectat o en una caserna espe-

cial, establerta per a aquests efectes.

Per donar una informació al més completa possible al senyor Diputat interpellant, vull dir que l'equip d'artificiers està compost per membres de l'Exèrcit de Terra i de l'Aire, per si el projectil o la granada fos dels llançats des de la terra o des de l'aire, és a dir, aquí hi ha uns especialistes que actuen, en aquest cas. Els caps responsables de l'Exèrcit, amb els quals he mantingut converses, creuen que, en el cas que no hi hagi manipulació, en aquests moments, a causa dels anys transcorreguts, realment no hi ha perill, i que és una acció, probablement, a empendre; i el que podria ser conseqüència de la interpellació del Diputat senyor Alay, seria realment una gran campanya o una campanya d'informació als ciutadans perquè qualsevol bala, projectil o granada que trobessin no fos manipulada, sinó que es pogués avisar al servei d'artificiers, a través de qualsevol de les autoritats que actuen a Catalunya.

La detecció dels projectils és una feina difícil perquè normalment estan enterrats i, com deia, només surten a la superfície en casos de circumstàncies extraordinàries. Encara no fa un any, la Generalitat va demanar al servei d'artificiers de desplaçar-se a Vilanova i la Geltrú per fer la detecció d'una zona bombardejada durant la guerra civil. Aquesta va ser una actuació ja de la Generalitat, els artificiers s'hi van desplaçar, i la quantitat de metall enterrat —i enterrat a una gran profunditat— va fer molt difícil la detecció, i jo diria que aquesta detecció va ser bastant infructuosa per la dificultat de delimitar la zona i per l'enterrament dels projectils o de les granades.

Jo diria que, segons ens diu la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, en cas de foc, que és el que ha motivat la interpellació del senyor Alay, els riscos d'accidents són menors; primer, perquè l'explosió es produeix a causa dels graus de foc, i, per tant, no hi ha persona que s'acosti en aquells moments, i, per tant, les víctimes que hi hagi pogut haver en cas d'incendi són realment inexistents. Més perillós, en canvi, és realment el tema de les inundacions, que hagi pogut fer aflorar algun d'aquests projectils o algunes d'aquestes granades.

Li haig de manifestar, finalment, que es realitzen pràctiques de tir en determinades zones del territori de Catalunya amb projectils o granades, actualment. Aquestes zones utilitzades per l'Exèrcit, com sap el senyor Diputat, estan degudament senyalitzades i tancades; es troben, concretament, a Castillejos, a Sant Climent de Sescebes i Tragó de Noguera, i, després de cada pràctica de tir, el servei d'artificiers de l'Exèrcit inspecciona la zona per assegurar que tots els projectils han explotat i que no en queda absolutament cap. Tot això, com li dic, és informació obtinguda dels nostres contactes amb Capitania General, contactes que no vénen d'ara perquè, com li recordava, ja fa un any es va fer una acció conjunta. Jo, per tant, de les conseqüències d'aquesta interpellació, crec que, presenti o no moció el senyor Diputat —aquesta és una decisió que ha de prendre ell, en tot cas—, crec que seria bo que això que es va fer a Vilanova i la Geltrú, per l'Exèrcit, a petició de la Generalitat, es fes a la zona de l'Ebre i, d'altra banda, que es poguessin donar unes instruccions, a través dels ajuntaments, a tots els ciutadans de Catalunya perquè no es procedís, en cap cas, sense avisar els artificiers, a la manipulació de projectils o de granades.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alay té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per a aquest torn de rèplica; però, en fi, jo voldria dir que, encara, de tant en tant, es llegeix el diari, i, si no ho recordo malament, si la memòria no em falla, fa cosa d'un any, encara va sortir en un diari una notícia que una mainada, en un poblet, havien fet esclatar una bomba —ho suposo— de la guerra civil. És evident que n'hi ha moltes, d'enterrades. La mostra és el nombre d'intervencions, les 118 intervencions que ha esmentat el senyor Conseller, dels artificiers. Respecte a les estadístiques, li voldria dir que, naturalment, són a mans de la policia i de la Guàrdia Civil —potser l'Exèrcit no se n'assabenta, sinó només en els llocs que hi ha guarnició; normalment és la Guàrdia Civil— però vull dir-li que és una qüestió que, en fi, em sorprèn que no hagi preocupat una mica més el Govern de la Generalitat recollir aquestes dades; penso que la Guàrdia Civil les hauria subministrades. De tota manera, prego que es facin les gestions oportunes.

I, després, hi ha una qüestió, que és que ha parlat de defensa passiva, i d'això, sí que jo no en vull ni sentir parlar, perquè males llengües... No, no, no en té pas cap culpa el senyor Conseller, però males llengües afirmen que la defensa passiva que es va organitzar després de la guerra, i que és aquest precedent de la protecció civil actual, resulta que com a artificiers es feien servir, precisament, presos polítics; a totes les tasques més difícils es feien servir, doncs... En fi, per això no vull sentir-ne parlar. I, després, hi ha una qüestió de la qual sí que en voldria sentir parlar, i això potser sí que serà objecte de moció, i potser alguna cosa més, però és pel que fa a la senyalització. A nosaltres, ens sembla que hi ha zones que han estat extraordinàriament castigades, com són tota la zona de Ribarroja i altres indrets de la vall de l'Ebre, en les quals seria molt convenient que, en els llocs d'accés —i no demano pas que cada deu metres es posi un cartell— de carreteres, de camins veïnals..., als llocs més fàcils de trànsit, hi haguessin un rètol indicant que són zones presumptament perilloses. Almenys donaria una mica la tranquil·litat als que hi van, que saben quan entren en una zona de perill o quan no. Ens sembla que és una manera més de fer que la Generalitat sigui arreu del país i, si més no, perquè, quan un vagi a fer una costellada a aquelles serralades, s'adoni que la Generalitat també és allí, pensant per ells.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President ha abandonat momentàniament el seu lloc i el substitueix l'I. Sr. Vice-president Segon.)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El senyor Conseller de Governació, per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: No, senyor President, senyores i senyors Diputats, només per a recollir el que ha dit el senyor Alay en el sentit d'insistir sobre el tema de les estadístiques, que evidentment es pot fer, però a mi em sembla que havia informat que, efectivament, els contactes amb Protecció Civil, Direcció General de Protecció Civil i els Governos civils de qui depèn per a aquests tipus d'actuacions la Guàrdia Civil han tingut lloc. Això no vol dir que no s'hi pugui insistir i que no es puguin recollir les estadístiques a les quals feia referència el senyor Alay i que també ens interessen

molt. Per a la defensa passiva, jo tampoc no en sóc un defensor, però simplement era contestar una interpellació del senyor Diputat, en la qual em demanava què havia fet l'Exèrcit després de la Guerra Civil en aquest tema, i crec que la cortesia parlamentària m'obligava a donar tota la informació, encara que sigui una informació que el senyor Diputat no vol sentir.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció pública d'habitatges

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció pública d'habitatges, que formularà el Diputat senyor Alfred Albiol. Té la paraula el senyor Albiol.

El Sr. ALBIOL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, s'ha publicat en diversos mitjans informatius que la xifra d'inversió en promoció pública d'habitatges assignada a Catalunya l'any 1983 per l'Administració central serà de 4 800 milions de pessetes, és a dir, menys del 6% de la inversió prevista per a tot l'Estat.

Encara que les competències i serveis de l'Estat en aquesta matèria foren transferits a la Generalitat per Reial Decret 2626/1982, de l'1 d'octubre, i entraren en vigor el passat primer de desembre, difícilment es podran recuperar els dèficits acumulats en matèria de promoció pública d'habitatges que es deriven de la baixa inversió a Catalunya en el passat, palès en les mateixes xifres publicades a la premsa. El nombre d'habitatges de promoció pública iniciats en el període 1978-1981 ha estat només el 5,3% del total estatal.

Així mateix, d'altres informacions es dedueix una forta concentració especial de la inversió pública en habitatge a la província de Madrid, la qual va arribar a representar l'any 1980, el 25,2%, i el 1981 el 23,7% del total estatal, sempre, evidentment, segons les xifres publicades. D'ésser certes aquestes xifres resultaria una gran desproporció en la inversió pública per càpita en habitatge. Desproporció que em resulta difícil d'explicar sobre la base dels criteris normalment acceptats per a establir una programació racional en matèria d'habitatge : dèficits existents, creixement demogràfic, estat de conservació i dotacions del parc existent, nivell de renda, etcètera.

El tema és més greu perquè la promoció pública d'habitatges té com a finalitat atendre les necessitats d'allotjament dels sectors més febles econòmicament i, a més a més, frenar i esmorir la caiguda de la inversió pública amb nous habitatges, i, en conseqüència, frenar l'increment del nivell d'atur.

D'altra banda, no puc deixar de referir-me a la greu situació per la qual travessen nombroses famílies, especialment en l'àmbit de les comarques del Barcelonès, la comarca del Baix Llobregat —especialment coneguda per aquest Diputat que els parla—, Vallès Occidental i Vallès Oriental on, com a conseqüència de la situació de crisi perllongada, no poden pagar els lloguers estipulats i han estat desnonades o estan en procés de ser-ho.

No hem d'oblidar tampoc els nombrosos contingents de joves que com a conseqüència de la situació del mercat de treball només poden esperar resoldre les seves necessitats d'habitatge mitjançant l'actuació pública. És, doncs, aquesta preocupació, juntament amb les informacions publicades a què m'he

referit anteriorment, que m'han portat a interpellar el Consell Executiu, fent ús d'allò que preveuen els articles 123 i següents del Reglament de la Cambra, en els següents termes : Quin ha estat el compliment dels programes d'inversió en matèria de promoció pública d'habitatges a Catalunya abans de les transferències? Es coneix la distribució especial de la inversió realitzada en aquesta matèria en els últims anys?

És cert que la inversió assignada per al 1983 a Catalunya no permetrà de recuperar els dèficits acumulats en el passat, i suposa la continuació d'una situació d'autèntic greuge comparatiu amb d'altres zones de l'Estat? Quins propòsits d'actuació té el Consell Executiu en relació amb la promoció pública d'habitatges?

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Per a respondre en nom del Consell Executiu, té la paraula el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President en funcions, senyores i senyors Diputats, bé, aquest tema que a vostè el preocupa, senyor Diputat, és un tema que preocupa a molta gent, és un tema que preocupa, i que així consta, per exemple, en el conveni firmat entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i l'Associació de Municipis els dies 28 i 29 de desembre del 82, que pel que fa a la promoció pública de nous habitatges, en el seu punt quart, les dues parts assumeixen que l'actual programació de l'Estat en règim de venda no dona resposta a les necessitats d'habitatge dels sectors més marginats de la nostra societat.

És evident, per tant, que els municipis de Catalunya i també el Departament de Política Territorial estàvem preocupats el desembre del 82 que la programació feta per l'anterior Govern era una programació insatisfactòria, era una programació que no donava resposta a les necessitats d'habitatge dels sectors més marginats de la nostra societat.

Contestant les seves preguntes, el grau de compliment de la inversió pressupostada per a la promoció pública d'habitatges ha estat insuficient i escàs a Catalunya en els exercicis anteriors a la data de transferència —1 de desembre del 82. Segons el pla triennal d'habitatges 81/83, el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, d'acord amb el que va indicar l'Institut per a la Promoció Pública de l'Habitatge, va programar per a aquests tres anys l'inici de construcció a Catalunya del nombre d'habitatges següent: 4 499, l'any 81; 4 372, l'any 82, i 5 286, l'any 83.

La realitat ha estat una altra, i així l'any 81 se'n van iniciar 2 973, és a dir, un 66% de les programades; l'any 82 el grau de compliment va ser encara més petit, només se'n van iniciar 908, la qual cosa representa un 20,8% del que s'havia previst. I d'aquest incompliment progressiu del pla triennal a Catalunya, que té com a conseqüència immediata l'augment del dèficit d'habitatge públic, aquests desfasaments del 81 i el 82 van acumulant-se al nombre d'iniciacions programades per al 1983, es dedueix que per a complir els objectius del pla triennal a Catalunya en aquest 1983 caldria iniciar 10 276 habitatges de promoció pública. Un dèficit a cobrir al qual s'ha d'afegir l'escassa participació que des de l'inici de la crisi econòmica ha tingut i té Catalunya en la inversió pública destinada a

habitatges. En efecte, en el quinquenni 76/80, va correspondre a Catalunya el 3,8% dels habitatges públics iniciats a tot l'Estat, participació que varia molt poc en els primers anys d'aquesta dècada, que se situa aproximadament en un 6% per als dos primers anys. Evidentment, aquestes xifres queden lluny del 16% que representa la població de Catalunya en relació amb el total estatal.

Tots dos factors, incompliment, per una banda, i insuficiència de la inversió pública en habitatge, per una altra, fan evident la conclusió que el dèficit acumulat a Catalunya està actualment per sobre dels 10 000 habitatges que s'havien de començar l'any 83, segons el pla triennal vigent.

Pel que fa referència a la seva interpellació sobre quina és la distribució especial de la inversió pública realitzada en habitatge, adquireix aquesta un major interès en els últims cinc anys —78/82—, ja que en aquest període es produeix una forta polarització en detriment de la resta de les Comunitats Autònomes.

Jo, ara, tindria la por d'ésser acusat, o de caure en el vici..., aquest matí un senyor Diputat, des dels bancs de l'oposició ens deia de tenir complexos de persecució, o potser d'altres acusacions com la d'un article que ens deia que som «quejicas». Però un article sortit justament ahir, a *La Vanguardia*, un article escrit des d'una ideologia que no és la del partit que ens dóna suport, sinó de l'oposició, em fa pensar que no, que realment la meua obligació és dir aquí, davant dels representants del poble de Catalunya xifres, dades i percentatges per tal que se sàpiga quina és i com succeeixen les coses en aquest nou Estat de les autonomies.

Entre 1978 i 1981, la inversió en habitatge públic a Madrid-província va ser d'un 21%, amb una població respecte a l'Estat espanyol del 12,4%. La mitjana en aquest període a Catalunya va ser la meitat, amb una població del 15,8%. És evident que aquest repartiment no pot ser justificat, per exemple amb índexs correctius, no demogràfics sinó correctius, com pot ser el nivell de renda, com pot ser, per exemple, el nivell d'atur, ja que el nivell d'atur a Catalunya és superior al nivell d'atur a la província de Madrid.

Per tant, és evident que les necessitats d'habitatge, crec que tampoc aquest no és un altre correctiu, de fet, cara al que en podríem dir la inversió que s'ha realitzat fins ara. Crec que amb aquests resultats —i des de la nostra perspectiva— s'ha de qualificar d'arbitrari aquest repartiment i mancat de criteris solidaris interregionals.

En el Fons de Compensació Interterritorial —establert en el Reial Decret 24/82, del 31 de desembre, de Mesures Urgents en matèria pressupostària—, s'estableix que la inversió assignada a Catalunya en promoció pública d'habitatges per a l'any 83, és a dir quan comença el canvi, serà de 4 854,5 milions de pessetes i el mateix IPPV ha manifestat repetidament al Departament de Política Territorial i Obres Públiques que no hi ha prevista cap transferència addicional.

Succeeix, tanmateix, que, d'acord amb el llistat de projectes que figuren en el Fons de Compensació Interterritorial, la xifra de 4 854,7 milions és integrada per a l'annualitat de 1983 d'una sèrie d'obres en construcció, que van ser transferides en virtut del Reial Decret 2626/82, però que no inclou la totalitat de les obres i dels compromisos que la Generalitat de Catalunya té l'obligació de subrogar-se, en virtut d'aquest Reial

Decret de transferència. En efecte, les obligacions que se'n deriven ascendeixen a 7 013 milions de pessetes, xifra que potser es pot reduir en 592 milions, si es considera que alguns projectes que apareixen en el llistat del Fons de Compensació Interterritorial no compten amb obres adjudicades.

Així, doncs, sense iniciar un sol habitatge nou en el 1983, la xifra imprescindible per a l'any 1983 per a afrontar la construcció i els compromisos derivats del Reial Decret de transferències s'eleva ja a 6 421 milions de pessetes.

Quan el Delegat del Govern va comunicar al Departament que la xifra assenyalada pel Fons de Compensació Interterritorial, establert en el Reial Decret 24/82, era de 4 854, el Departament es va posar en contacte immediatament amb el Delegat del Govern, senyor Francesc Martí, per tal d'explicar-li, potser més extensament, potser amb més quadres annexos, la realitat d'aquestes xifres que els estic donant. En aquests moments, l'assignació —que en resum és aquesta—, l'assignació que el Fons de Compensació Interterritorial dóna per a IPPV, per a construcció d'habitatge públic a Catalunya vol dir que a Catalunya, 1983, no es pot començar ni un sol habitatge nou, habitatge públic, em refereixo.

Jo espero que la preocupació que el Departament va expressar, i sé que va ser compartida pel Delegat del Govern, en tant que va arribar un segon comunicat, també, del Delegat del Govern, comunicat que incloïa una espècie de qüestionari, repartit per l'IPPV a tots els ajuntaments espanyols, però —i així també vaig fer-li-ho notar al senyor Delegat del Govern, amb carta del 21 de març—, és evident que la programació de l'habitatge a Catalunya correspon, dintre les línies del marc general de la planificació econòmica, correspon com a competència exclusiva a la Generalitat de Catalunya.

El Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a través de l'Institut Català del Sòl, és evident que pot paliar els efectes nocius d'aquest no haver canviat res en la programació d'habitatge públic a Catalunya; és evident que el Departament, a través de l'Institut Català del Sòl, compta en aquests moments amb sòl per a 4 200 habitatges de promoció pública noves, xifra a la qual cal afegir la de 1 275 habitatges susceptibles d'edificar amb sòl propi de l'Ajuntament de Barcelona, i la de 900, també de sòl propi de l'Ajuntament de Sabadell a més de comptar amb ofertes de solars aptes per a la promoció pública en diversos municipis dispersos a tot Catalunya. Disposa, així mateix, de projectes d'edificació per a una part important d'aquest sòl. En aquest sentit, i en funció també dels pressupostos que aquesta Cambra aprovi, és possible que es pugui paliar el dèficit i el tracte discriminatori que nosaltres sentim pel que fa referència a aquesta partida.

És evident que es podria o es pot pensar que hi ha un intent, per part de l'IPPV —però és que aleshores no han entès el que és l'autonomia, els que en aquests moments portessin l'IPPV—, d'una ajuda directa IPPV/municipis, prescindint de qualsevol programació que crec que està assumida i que es contempla en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i que correspon a la Generalitat fer-la. I és així també que, a través del Director General d'Arquitectura i Habitatge, senyor Ràfols, ens hem dirigit al Director General de l'Institut de Promoció Pública de l'Habitatge perquè sàpiga quina és la nostra posició i que, per tant, si es vol corregir per aquí, sàpiga que també ha de realitzar-se a través de la programació que ha de fer la Gene-

ralitat. Programació que en el conveni firmat amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis no es vol fer d'esquena als municipis sinó que es fa amb els municipis, comptant amb els municipis, per tal que Administració autonòmica i Administració local facin i sàpiguen exactament durant el 83, 84 i 85 —no diem quadrianual per no entrar en contradiccions ni entrar en terminologies que puguin semblar que volem ocupar el que és la planificació general, en direm un altre nom, en direm programació, en direm el nom que sigui, que no sigui qüestió de suscitar algun tipus d'aquestes preocupacions que a vegades algun funcionari pot sentir, en direm programació entre municipis i Administració autonòmica, i farem aquesta programació que és competència exclusiva, segons l'Estatut, de la Generalitat.

Cal manifestar, a més a més, que una part substancial de les actuacions que pot fer l'Institut Català del Sòl, subsidiàriament de l'IPPV, es faci també mitjançant un conveni amb els ajuntaments, en consonància, com he dit abans, amb l'acord firmat amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació de Municipis, el passat desembre.

Per tant, senyor Albiol, què pensa fer el Govern de la Generalitat? Miri, escriure tantes vegades com sigui convenient al Delegat del Govern, entrevistar-se tantes vegades com sigui convenient amb el Delegat del Govern, dirigir-se a Madrid, al Director de l'IPPV tantes vegades com sigui necessari, fer això que diuen a vegades els de l'oposició : el «quejica», tantes vegades com sigui necessari, amb números a la mà, i dir que aquí falten habitatges públics, perquè estem marginant uns sectors importants de la població que no tenen accés a un tipus d'habitatge que, en aquests moments, per més que es facin esforços per subvencionar per la Generalitat, no s'hi pot arribar, a causa dels costos financers, a causa del cost del sòl, etcètera, i, per tant, a través d'aquesta pressió, a través d'aquesta força moral del Govern de la Generalitat i a través de l'acció subsidiària —subsidiària, per això, no ens fem il·lusions— de l'Institut Català del Sòl i, per tant, dels pressupostos que pugui aprovar aquesta Cambra, fer que aquesta xifra, absolutament insuficient que avui dia es pensa fer de l'habitatge públic a Catalunya sigui corregida a través de l'acció de govern.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El senyor Albiol té la paraula per al torn de rèplica, si ho vol.

El Sr. ALBIOL : Senyor President, davant aquesta exhaustiva explicació que ens ha fet l'Honorable Conseller de Política Territorial, aquest Diputat no utilitzarà el dret de rèplica.

Gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament del pressupost per al 1982

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Gràcies. Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament del Pressupost per al 1982, que ha anunciat que formularia el Diputat senyor Antoni Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Senyor Vice-president, senyores i senyors Diputats, seré molt breu en la presentació d'aquesta interpel·lació perquè, desgraciadament, els fets que la motiven

són molt més eloqüents que les paraules. Per altre cantó penso que en aquest terreny cal que tota l'atenció de la Cambra se centri en la resposta que el Consell Executiu doni per explicar a aquesta Cambra què ha hagut de fer per a respondre a la situació plantejada i evitar el col·lapse que una manca de finançament podria provocar en un moment determinat.

Faré memòria un moment a les senyores i senyors Diputats de l'estructura de finançament del Pressupost de la Generalitat per al 1982, tal com va ser aprovat per aquest Parlament. Hi havia les següents grans partides : a) Transferències del sistema de la Seguretat Social, 109 000 milions de pessetes; b) Recursos provinents de l'Estat per serveis traspassats fins al 30 de juny de 1981, incloent en aquesta partida, també, el rendiment dels tributs cedits, 126 000 milions de pessetes; c) Recursos provinents de l'Estat per serveis traspassats amb efectivitat posterior al 30 de juny de 1981, 1 000 milions de pessetes, i endeutament, 10 000 milions de pessetes. La xifra de 126 000 milions que he esmentat ara fa un moment corresponia a l'acord signat per la Comissió Mixta de Valoracions amb data 26 de febrer de 1982. Per tot això que els he exposat, per aquest breu recordatori que els he fet, es pot dir que aquest Parlament va aprovar un pressupost equilibrat, tal com mana l'ordenament jurídic vigent.

Des de fa una sèrie de mesos, però, ens trobem amb informacions en el sentit que l'acord assolit per la Comissió Mixta de Valoracions és discutit i que, com a conseqüència d'això, les trameses de recursos de l'Estat a la Generalitat estan quedant curtes, en relació amb les que correspondria per a arribar a aquells 126 000 milions de pessetes a què m'he referit abans.

No vull dramatitzar innecessàriament la situació, perquè les xifres que s'han conegut són prou greus. Què passarà si les transferències de recursos de l'Estat a la Generalitat queden curtes de 20 000 milions de pessetes, tal com s'ha dit?

És per això —i acabo— que formulo la interpellació següent al Consell Executiu : Quina política pensa dur a terme en el futur el Consell Executiu sobre aquest tema, i quines són les mesures que ha pres el Govern de la Generalitat per a fer front a les diferències pressupostàries que es produeixen per la limitació dels ingressos?

Moltes gràcies, senyor Vice-president; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Per a respondre, en nom del Consell Executiu, el senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com ens deia el Diputat que ha formulat la interpellació, aquesta Cambra va aprovar un pressupost fonamentat en els acords de la Comissió de Valoracions del 22 de febrer del 82, però que, a més, va ser elevat a projecte de llei i està publicat en el *Butlletí Oficial del Congrés* número 269, del 20 d'abril, amb una quantificació que en el preàmbul ens diu que efectivament ascendeix a 126 627 milions de pessetes. No obstant això, sobre la base d'unes informacions rebudes del Ministeri d'Economia, la proposta que va formular el Consell Executiu quant al Pressupost de 1982 ascendia, inicialment, a una xifra de l'ordre dels 120 milions de pessetes. La raó estava que un acord del Consell de Ministres del dia 29 de desembre de 1981 establia que en tant que la Llei proposada no fos aprovada, en tant que no

fos aprovat el projecte de llei, Catalunya rebria, per a poder complir amb els seus pressupostos, amb les obligacions de la Comunitat Autònoma, rebria de l'Estat, a través dels crèdits consignats, que estaven consignats ja a la Secció 32 del Pressupost de l'Estat, una quantitat total de 65 456 milions de pessetes. A més, hi havia una valoració dels impostos cedits de l'ordre dels 53 902 milions de pessetes, que, incrementats amb les taxes a percebre per la mateixa Generalitat, donava aquesta xifra de 120 758 milions de pessetes.

És a dir, la previsió que es podia fer del Pressupost excloent la Seguretat Social, ja que són uns comptes que es troben totalment separats, dintre del Pressupost de la Generalitat, partia d'aquesta previsió d'ingressos de 120 758 milions de pessetes, unes transferències per a serveis traspassats després del 30 de juny de 1 000 milions de pessetes, altres ingressos de 51 milions de pessetes i un endeutament de 10 000 milions de pessetes. En total, l'expectativa de disposició de recursos ascendia a 131 809 milions de pessetes, que en el supòsit que fos aprovat amb temps el projecte de llei que donava estat legal als acords de la Comissió de Valoracions, podia ascendir fins a 336 825 milions de pessetes, que va ser la xifra estimada en definitiva per aquest Parlament, amb la facultat que es pogués arribar a un endeutament superior als 10 000 milions de pessetes, en el cas que no s'assolís l'acord o no fos aprovat en el nivell proposat l'acord de la Comissió de Valoracions. S'estimava que hi podia haver una diferència dels 6 000 i escaig, pròxima als 7 000 milions de pessetes.

D'una manera totalment inexplicable, en el mes de juliol, exactament el dia 23 de juliol de 1982, es va rebre una comunicació de la Direcció General de Coordinació, en la qual donava informació que un nou acord del Consell de Ministres, tingut el dia 29 de gener de 1982, revocava o retornava l'acord del dia 29 de desembre, i ens deia que, fins a l'entrada en vigor de la Llei que fixi el percentatge de participació de la Generalitat en els interessos de l'Estat, es realitzarien transferències mensuals de fons a la Generalitat a través de la secció 32, i fins aquí era igual a l'acord del dia 29 de desembre. Però després, a continuació, deia que aquestes transferències deixarien d'efectuar-se en el moment que la recaptació obtinguda per la Generalitat pels tributs cedits fos igual als pagaments pendents a realitzar fins a final d'any. Això vol dir, i aquesta era la interpretació que donaven a continuació, que en el moment que consideressin que les quantitats pendents a recaptar per la mateixa Generalitat fossin iguals al que quedés pendent de transferir per l'Estat deixarien de fer-nos aquelles transferències, sobre les quals hi havia un acord per a fer-les trimestralment, bé que després es va arribar a un nou acord perquè fossin fetes mensualment.

D'aquí la comunicació del dia 13 de juliol en què diuen que: «Donat que han transferit 32 831 milions de pessetes i que la Generalitat ha recaptat, segons la informació que tenen, cap als 19 000 milions de pessetes, estimen que el que resta per recaptar d'impostos cedits és igual a les xifres que queden pendents de transferència a la secció 32. No obstant això, diuen també que queden pendents de transferència, no es que diguin que anul·len aquella partida, sinó que es queda en l'espera de l'aprovació de la Llei. Vostès deuen recordar els fets que van fer que aquesta Llei no arribés a ésser discutida pel Congrés i, per tant, que el Projecte de Llei no pogués arribar a

agafar la categoria de Llei.

A partir del coneixement d'aquesta informació, l'expectativa que tenia la Generalitat de realització del pressupost aprovat per aquest Parlament era una xifra de transferències de 32 831 milions de pessetes, igualment sense variació l'expectativa d'ingressos per impostos cedits, igualment sense variació l'expectativa de taxes. Per tant, la xifra total que es podia arribar a assolir l'any 1982 era de 88 133 milions de pessetes. Evidentment, el Consell Executiu no va quedar sense fer res, es van realitzar gestions i es van dur a terme pressions sobre l'Administració central, i es va aconseguir com a únic resultat positiu a dins del període que el mes de setembre s'enviés una nova mensualitat per una quantia de 5 352 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que, sumats a l'expectativa de 88 133, aquesta expectativa es convertís en una expectativa total de pressupost de 93 485 milions de pessetes.

Resulta, doncs, que sobre les previsions del pressupost aprovat a final de setembre hi havia una expectativa de menors ingressos —si tenim en compte que eren 126 627 milions de pessetes el pressupost i l'estimació d'ingressos 93 485—, hi havia una expectativa de menors ingressos que estaven en litigi amb l'Administració central per import de 33 142 milions de pessetes, que estaven condicionats a l'aprovació del Projecte de Llei. I si estimàvem, en relació amb l'acord del Consell de Ministres del 29 de desembre, la diferència, l'expectativa de diferència per a la Generalitat que finalment va ser o ha estat fins avui, tindríem com a base la consignació a la secció 32 dels Pressupostos de l'Estat de 65 456 milions de pessetes, dels quals se n'havien rebut 38 183. Per tant, quedaven retingudes unes quantitats per a fer transferències del voltant dels 27 273 milions de pessetes. Aquestes quantitats fins avui no han arribat.

El que ha fet la Generalitat durant aquest temps per poder tirar endavant la seva gestió, a part que s'han realitzat diferents accions enfront de l'Administració de l'Estat..., aquestes accions han estat un recurs de reposició davant el Consell de Ministres efectuat el dia 30 de setembre de 1982, no hi ha hagut resposta; un recurs d'alçada davant el Ministeri de Finances en contra de l'aplicació pel Consell de Ministres, en contra de l'aplicació de l'acord del Consell de Ministres, pel Director General de Coordinació amb les Finances Territorials, el dia 30 de setembre de 1982, per entendre que havia estat una interpretació que no era la mateixa que tenia el Consell Executiu de la Generalitat. I es va fer també un requeriment d'incompetència davant del Consell quant a la possibilitat d'haver retornat del seu mateix acord, el 20 de setembre, i és l'única cosa que ha estat contestada fins avui.

Les accions que va emprendre la Generalitat van ser: procurar un estalvi pressupostari, passant, en primer lloc, per la reducció de la despesa, la limitació de la contractació, contractació de personal, em refereixo, i, després, ajornar la realització del Pla d'Equipaments Socials mentre no hi hagués la certesa que es podien obtenir recursos. D'altra banda, varen demorar els pagaments a l'Estat en matèria de retencions, sobretot en matèria de retencions de l'ITE i d'impost sobre la renda de les persones físiques, i d'aquesta manera, amb aquest conjunt de recursos i amb la part no disposada encara de l'emissió de deute, es va poder arribar a final d'any sense que es produís el col·lapse que ens havien dit.

Què està fent actualment? Actualment el Consell Executiu s'ha negat totalment a acceptar una revisió dels acords, considerant que els que s'havien tingut en l'àmbit de la Comissió Mixta de Valoracions eren acords institucionals, i s'ha negat a acceptar la revisió d'aquests acords que ha proposat reiteradament l'actual Govern. Les últimes informacions o notes aparegudes, sense que oficialment hi hagi una resposta, és que el criteri que havia motivat aquesta retenció, perquè s'estimava que les valoracions eren del voltant dels 27 000 milions de pessetes, o entre 18 i 27 000 milions de pessetes, superiors al valor efectiu de les transferències rebudes..., la informació que hi ha actualment és que estimen que són al voltant dels 7 000 milions de pessetes; per tant, és una xifra molt inferior al que se'ns havia anat anunciant des de principis de l'any 1982. No obstant, no hi ha acords, és d'esperar que el tema tindrà una prompta solució, i mentrestant estem administrant amb la màxima discreció els recursos disponibles i, segurament, haurem de proposar a aquest Parlament l'eventualitat que es pugui recórrer a un mitjà que ja està previst dins la Llei de Finances a Catalunya, que és al deute de tresoreria com una bestreta dels ingressos que s'hauran de produir quan aquestes transferències siguin efectives. Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'ha reincorporat al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat interpellant desitja replicar? *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de traspassos

Passem doncs a la interpellació següent, que és la que formula al Consell Executiu sobre la política de traspassos el Grup parlamentari de Convergència i Unió. En nom d'aquest Grup formularà la interpellació el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, un cop produïda la presa de possessió del nou Govern de l'Estat, la Comissió Mixta de Traspassos, de la qual el Diputat que els parla forma part, va tenir, va fer, una reflexió que ens va portar a una conclusió d'expectativa que potser, per a ser més precisos, la podríem anomenar de preocupació, per una banda, i d'esperança, per l'altra. De preocupació, per determinats tics centralistes, i d'esperança, perquè se'ns havia anunciat un canvi. Efectivament, a la reunió tingué el mes de gener del 1982, el plenari de la Comissió Mixta de Traspassos va ratificar —va ratificar, insisteixo— l'acord pres el mes de juny del 1981 en el sentit que els traspassos estarien acabats, finalitzats l'1 de juliol de 1983, i la ratificació d'aquest acord va ser un motiu de decantar-nos més cap al cantó de l'esperança que cap al cantó de la preocupació.

Però immediatament ens vam trobar a la Comissió Mixta de Traspassos amb dos fets nous. Per una banda, un intent d'homogeneïtzar en el temps els traspassos que s'haurien d'anar produint a la Comunitat Autònoma catalana en relació amb les altres Comunitats Autònomes. I, d'una altra banda, un intent de sectorialització. Què vol dir això? Vol dir que se'ns demanava que els traspassos nous es discutissin sectorialment amb les altres comunitats. Donat el retard que hi ha en altres Comunitats en el tema de traspassos, totes dues coses, al que porten, al que portaven, era a una conclusió, que és que aquell

ratificar l'acord que els traspassos estarien acabats l'1 de juliol eren meres paraules, perquè tant l'homogeneïtzació en el temps, com la sectorialització en els temes, al que portaven era a una impossibilitat quasi evident de complir la data compromesa de primer de juliol.

I a mi m'agradaria repassar ara amb vostès, senyors Diputats i senyores Diputades, uns quants temes en els quals la Comissió de Traspassos s'està encallant, i s'està encallant d'una manera tal, que ens fa decantar molt més cap a la banda de la preocupació que cap al cantó de l'esperança que jo els esmentava en començar. I em va bé parlar-ne perquè avui se n'ha parlat molt en el debat d'agricultura, del tema de traspassos. I, precisament, el primer Departament que tinc aquí apuntat amb unes quantes referències específiques sobre dificultats en els traspassos és el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Deixant de banda el tema de les Cambres Agràries, amb un acord de 2 d'octubre de 1980, encara no publicat, i que l'Administració actual de l'Estat ens diu que no es podrà tornar a tocar fins que hi hagi una regulació específica i nova sobre el tema, podríem parlar de, per exemple, l'intent ferm de la delegació catalana de la Comissió de Traspassos de l'ampliació en el traspàs d'IRYDA, en el qual se'ns contesta que hi ha dictàmens pendents sobre el tema d'obres d'interès general i que, mentre aquests dictàmens no siguin fets, no se'n pot parlar.

Se'ns posa sobre la taula, se'ns posa sobre la taula, senyores i senyors Diputats, retrocedir en el traspàs d'ICONA. En aquest Parlament s'ha dit avui que el traspàs d'ICONA era insuficient. Doncs bé, senyors Diputats i senyores Diputades, l'Administració actual de l'Estat opina que el traspàs d'ICONA és excessiu i que s'ha de renegociar a la baixa, tirant-lo endarrera. La posició de la delegació catalana de la Comissió Mixta de Traspassos ha estat ben clara; aquesta és una Comissió de Traspassos, senyors, i no una comissió de destraspassos, i, per tant, d'això, no en volem ni parlar.

Però passem a un altre Departament que és molt important. D'aquí a uns quants dies tindrem un debat sobre política econòmica i lluita contra l'atur. Parlem, doncs, del Departament de Treball. Quant a l'Institut de Seguretat i Higiene en el Treball, se'ns diu que, pel que fa a l'Institut regional, anomenat regional, que falta traspasar, no hi ha cap possibilitat, no hi ha voluntat de traspàs quant a aquest Institut.

Quant als expedients de regulació de l'ocupació, se'ns diu que per a aquelles empreses de menys de 500 treballadors se'n podrà parlar, però que per a les de més de 500 treballadors no hi ha res a parlar, i, recordin, senyores i senyors Diputats, que aquesta és una competència que l'Estatut ens reconeix en la seva totalitat.

Quant a la formació professional ocupacional, que és un tema important per a pal·liar els efectes de l'atur i per a reconvertir sectors laborals cap a altres activitats on sigui més fàcil la seva col·locació, no se'n vol tampoc parlar.

Quant a les oficines de l'INEM i al tema d'estadística laboral, tampoc no hi ha cap possibilitat de progressar.

Quant al Fons de Garantia Salarial, se'ns diu que se'ns demana temps, com si es tractés d'un partit de basquetbol, per a reestructurar-lo i llavors es podrà potser parlar d'alguns traspassos, però, sobretot, referits a serveis, no a cap cosa de tipus substancial.

Quant, per exemple, a un altre tema molt important, com és la inspecció de treball, se'ns diu que l'OIT té unes resolucions que ho impedeixen. En canvi, l'Estatut i la Constitució ens diuen que podem obtenir aquests traspassos, que hem d'obtenir aquests traspassos perquè tenim la competència.

Passem, amb una repassada ràpida, a altres Departaments.

Obres públiques i urbanisme. El tema dels aprofitaments hidràulics i dels recursos hidràulics continua exactament en la mateixa situació que amb l'Administració anterior. No hi ha hagut el més mínim canvi.

Quant a transports, turisme i comunicacions hi ha qüestions que són realment, jo diria, folklòriques. Concretament en el tema de paradors de turisme —i els recordo que el turisme és una competència exclusiva, article 9 de l'Estatut de Catalunya—, se'ns envia un document signat pel Secretari General Tècnic del Departament de Transports, Turisme i Comunicacions del Ministeri, en què se'ns dona com a argument que no es pot parlar del traspàs de paradors de turisme que en el programa electoral del PSOE es deia que els paradors de turisme s'han de transformar en una empresa pública i que, per tant, com que aquest és el seu programa, no es pot parlar d'aquest traspàs, quan l'Estatut d'Autonomia diu que el turisme és una competència exclusiva.

Els estalvio la repassada que podríem donar encara a tota una sèrie d'altres temes.

Per totes aquestes qüestions és pel que nosaltres vam plantejar aquesta interpellació, però, senyor President, senyores i senyors Diputats, en la sessió anterior hi va haver una interpellació en el mateix sentit de com estava el tema de traspassos, que, a més a més, ha donat lloc a una moció en la sessió que tenim en aquests moments, que segurament es veurà demà, i, per tant, i donada la resposta ampla i completa que en aquest sentit, i en nom del Consell Executiu, va donar l'Honorable Conseller Josep Maria Culler, jo, en aquests moments, retiro, senyor President, la interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aquest en relació amb la defensa dels drets de l'infant

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. La interpellació següent en l'ordre del dia és la que formula el Diputat senyor Lluís Armet, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre la política del Consell en relació amb la defensa dels drets de l'infant. És la senyora Barenys qui té la paraula per al torn d'exposició.

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, a nosaltres, coneixedors que el Departament de Justícia, en resposta a una moció que es va aprovar en aquest Parlament, la moció 27/I, sobre el desinternament d'infants i joves dels centres de la protecció de menors, i que aquesta moció, que ens ha arribat recentment a les mans a través dels companys que estan a la Comissió de Justícia, estableix que des d'aquest Departament es portarà a terme un pla més ampli d'actuació permanent amb la problemàtica de la infància en una línia de prevenció social per a la inadaptació, que, d'alguna manera, aquest pla global, respondria, si es portés a terme, a l'esperit amb el qual nosaltres plantejàvem aquesta interpellació, és a dir, la resposta que s'hauria de donar al compliment

de l'aprovació dels drets de l'infant que es va aprovar a la Comissió corresponent, ara fa un any; a la vegada, tenint en compte que s'han iniciat converses amb els ajuntaments i amb els ens locals per buscar —i posar-s'hi d'acord— un pla conjunt i que el mateix senyor Conseller de Justícia ha de donar compliment a aquesta moció i informar-ne la Comissió corresponent, creiem que val més esperar una miqueta més, amb l'esperança que aquests drets de l'infant... aquesta resolució aprovada al Parlament de Catalunya realment respondrà a mesures objectives i concretes.

Per tant, senyor President, retirem la interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre els capítols VI i VII dels Pressupostos de la Generalitat per al 1982

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Passem, doncs, a la interpellació següent, que és la que ha formulat al Consell Executiu el Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En lloc del senyor Rafael Ribó, el Grup ha designat, en aquest cas, el senyor Lucchetti, i la interpellació és sobre els capítols VI i VII dels Pressupostos de la Generalitat per a l'any 1982.

El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, segurament pel que se'ns ha dit fa una estona —el Conseller que fa una estona era aquí, senyor Planasdemunt— que calia que administréssim, que administress el Consell Executiu, ha dit, amb la màxima discreció els recursos disponibles —jo no sé exactament què vol dir això d'administrar amb la màxima discreció els recursos disponibles, no crec que la discreció tingui l'entitat de l'eficàcia o de l'efectivitat; no sé exactament què vol dir la màxima discreció—, segurament per això ens trobem que en un resum de l'estat de compliment dels Pressupostos de la Generalitat, que s'envia a tots els Grups parlamentaris amb bastant de retard, trimestralment, l'últim que hem rebut és el tancament —ja fa temps que l'hem rebut— de l'estat de compliment dels Pressupostos de l'any 1982, amb data 30 de setembre de 1982. Amb data 30 de setembre de 1982 —ho repeteixo, perquè ara arriba el senyor Planasdemunt, li agraeixo la seva presència aquí— hem rebut —l'hem rebut amb posterioritat— aquest estat del tancament del compliment dels Pressupostos del 1982. I nosaltres hem observat que especialment pel que fa als capítols per a nosaltres més importants, que són els que signifiquen realment acció de govern, i realment acció de govern dirigida a allò que per a nosaltres és essencial, que des d'aquí, des d'aquesta Cambra, no nosaltres en exclusiva, sinó juntament amb el Grup Socialista, hem repetit una i mil vegades que les inversions reals, que les transferències de capital, és el que condueix a la creació de llocs de treball, és el que condueix, a través dels seus efectes multiplicadors, en aquest cas amb un factor molt més elevat que un altre tipus de despeses que pugui fer la Generalitat, a impulsar l'economia catalana, en definitiva, a fer que el sector públic jugui el paper que nosaltres creiem que ha de jugar.

I aleshores ens trobem, i per això hem fet aquesta interpellació, que amb tancament a 30 de setembre de 1982, el capítol VI, que són les inversions reals del Pressupost, i el capítol VII,

que són les transferències de capital, tenen uns compliments que jo vaig a dir ara simplement, perquè les xifres són prou eloqüents com perquè jo m'hi estengui. L'autoritzat respecte al 100% del Pressupost, a 30 de setembre de 1982, era d'un 29,7%. L'autoritzat i el pagat, l'obligat a pagar i pagat, representa un 16%. Això quant al capítol VI.

I quant al capítol VII, les transferències de capital, l'autoritzat és un 16,9% i l'obligat pagat és un 15,2%, si les nostres matemàtiques no ens han fallat.

Aquest és un primer interrogant que nosaltres ens hem plantejat, perquè ens sembla que quan estem des d'aquí reiterant que la lluita contra l'atur és un tema prioritari, després ens sembla, almenys per les dades que tenim —i ara suposo que se'ns aclarirà— que la lluita contra l'atur és una cosa que s'ha deixat a l'hora de predicar, però no a l'hora de donar blat, ens sembla que no és —i perdó per la translació del refrany castellà— la millor manera de portar el tema de la lluita contra l'atur.

Però aquesta no és l'única preocupació, perquè en analitzar aquestes xifres hem vist també que les xifres que aquí consten com les que són pressupostades són xifres, en realitat, en molts casos, molt superiors a les que figuren en els Pressupostos de la Generalitat del 1982. Se'ns ha donat alguna explicació, però voldríem que aquesta explicació se'ns aclarís aquí, perquè en alguns casos aquestes xifres són tan grans, que si l'explicació que se'ns ha donat és la correcta tècnicament ens sembla que és políticament molt insatisfactòria. Jo posaré alguns exemples. A Ensenyament, en el capítol VI, de 6 810 milions de pessetes previstos, pressupostats l'any 1982, ara, en aquest resum se'ns diu que el Pressupost és de 7 747 milions, o sigui, aproximadament 900 milions de pessetes més. Ens sembla un salt considerable. Suposem que són coses que vénen de Pressupostos anteriors, la qual cosa, ja dic, avançant-me al que diré després en la meva intervenció posterior, que ens sembla molt més greu, perquè llavors ja no és el compliment dels pressupostos del 1982, sinó que és l'incompliment dels Pressupostos del 1981.

Jo no m'hi vull estendre, volem sentir l'explicació del perquè d'aquests incompliments en la despesa, especialment en els capítols VI i VII dels Pressupostos de la Generalitat, i fruit de l'explicació que se'ns doni estudiarem la presentació de la moció corresponent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, els seus números no fallen, senyor Lucchetti, els percentatges són bons.

Jo potser començaré per contestar-li l'aspecte final, confirmant que, efectivament, les diferències que hi ha a les xifres pressupostades... hi ha tres columnes, una que és el crèdit inicial, una segona columna que ens diu que són modificacions. Aquestes modificacions tenen dos components diferents, que en uns casos són la incorporació de pressupost de la part pendent d'execució de pressupostos anteriors, temes que estan previstos reglamentàriament, és a dir, que és legal. Hi ha unes partides que poden integrar-se en el pressupost següent d'una manera automàtica, i això fa que aquest pressupost següent

quedi incrementat. D'aquí vénen aquestes diferències que es donen entre el que és el crèdit inicial, que sí que és correcte, amb els pressupostos aprovats per aquest Parlament, i després el crèdit actual, que és el que incorpora aquestes variacions que hi ha hagut. És a dir, la primera columna s'ajusta als pressupostos aprovats pel Parlament, i la tercera columna és la que incorpora les xifres corresponents a la segona, que són aquestes variacions per incorporacions pressupostàries anteriors, o fins i tot hi poden haver variacions motivades per noves transferències que hi hagi hagut en l'últim període, que comporta unes ampliacions pressupostàries.

Quant al nivell d'execució del pressupost, jo voldria recordar-li que el Pressupost, un pressupost, és per a desenvolupar al llarg d'un any, dotze mesos; freqüentment és per a un període superior a un any, segons quins tipus de despeses, i voldria recordar-li també que el Pressupost de la Generalitat de Catalunya va ser aprovat el dia 2 de juny de 1982, no el primer de gener, no el mes de desembre de 1981, sinó el dia 2 de juny de 1982. Les dades, per tant, que vostè té a 30 de setembre no corresponen pas a nou mesos d'execució del pressupost, sinó que corresponen a menys de quatre mesos d'execució del pressupost. Tota la tramitació que hi hagi de les partides d'inversió no és una execució que es pugui començar d'una manera automàtica el dia que ha estat aprovat aquest pressupost, sinó que hi ha una sèrie de termes a complimentar, de formalitats a complir, com són la convocatòria de subhastes, en el cas d'obres, etcètera, que motiven que l'execució no pugui començar el primer dia, sinó que hi ha algun retard temporal, que pot ser de setmanes o, fins i tot, de mesos en començar aquella execució. Després ve l'aprovació dels projectes, l'adjudicació dels projectes, i després comença l'execució de les obres.

Si ho considerem en els termes que li acabo de manifestar, crec que en quatre mesos haver executat un 25,67% no és pas gens fora de lloc; és un quadrienni, i, normalment, el que s'ha de produir és una acceleració de les inversions perquè es van complint els projectes, es van acumulant les despeses cap als moments finals de l'execució del pressupost. Jo no sé si això el pot deixar satisfet a vostè, però em penso que són dades bastant aclaridores.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Lucchetti té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. LUCCHETTI : Gràcies, senyor President. Molt breument, perquè és que ens ho temíem i, en definitiva, per això vam fer aquesta interpellació. Se'ns diu que, efectivament, en aquests Pressupostos que s'incompleixen aquest any, hi ha part dels incompliments dels Pressupostos de l'any passat. En algunes de les partides, senyor Conseller, encara, a setembre de 1982 estàvem incomplint els Pressupostos del 81, o sigui, que no és que aquí hi hagi hagut quatre mesos, perquè en quatre mesos hi ha poca cosa a fer, és que havíem tingut els set mesos del 1982. Perdó, el setembre eren nou mesos del 1982 més els dotze mesos —traquem-ne els de discussió del pressupost— de 1981. La veritat, a nosaltres, ens deixa glaçats el que ens sembla una irresponsabilitat. Nosaltres ens pensàvem, fins i tot, que hi hauria una altra explicació; ens pensàvem que hi hauria l'explicació que era un problema comptable, que les notificacions dels diferents Departaments arriben amb molt

de retard i no es comptabilitzen, i ens pensàvem que se'ns donaria aquesta explicació, ho dic amb sinceritat, i jo pensava, doncs, també dir... No ho diré, però és que el que se'ns diu ara ens sembla molt més greu, i és abandonar una responsabilitat que té el sector públic aquí, a Catalunya, de fer front a la reactivació de l'economia, amb el petit paper que li correspongui —nosaltres no ens pensem que vostès poden fer miracles amb el pressupost que tenen, ja sabem que hi ha moltes limitacions: estatutàries, de transferències i ara ens n'explicaven alguna altra. També compartim aquestes explicacions, però el que no pot ser és que amb el poc que tinguin vostès no facin el que han de fer, i això és el que ens sembla absolutament inadmissible i d'una greu irresponsabilitat, i ho dic amb el màxim respecte i també amb la responsabilitat que el nostre Grup fa servir quan abordem aquestes qüestions.

Perquè, fixi's bé, senyor Conseller, que, en aquests quatre mesos de l'any 1982, s'ha complert només un 16% del Capítol VI i un 15% del Capítol VII. Sap vostè què s'ha complert del Capítol IV? Ara ho explicaré —els senyors Diputats, i tothom ja sap que és el Capítol IV, però potser hi ha algú que no ho sap—: el Capítol IV són les subvencions corrents, les subvencions o les transferències corrents. Això s'ha complert al 75%. El mes de setembre de 1982, les subvencions —entre parèntesis, que són les partides que permeten fer clientelisme, i no estic ara dient que vostès hagin fet clientelisme; dic que són les que permeten fer més fàcilment clientelisme— s'han complert al 75%; exactament, el 30 de setembre, s'ha complert al 75%. I, en canvi, les inversions reals, les transferències de capital, que és cert que tenen un mecanisme de posada en marxa una mica més lent —això, nosaltres no ho volem negar—, estan a un compliment mínim.

A nosaltres, ens sembla que, o aquests nombres estaven malament, i jo em pensava que estaven malament i que se'ns vindria a explicar que estaven malament... Però, si aquests nombres estan bé, nosaltres anunciem que, no sé quin tipus de moció, presentarem alguna moció per traslladar aquesta preocupació nostra al conjunt de la Cambra.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, potser des de l'escó.

Senyor Lucchetti, evidentment, les subvencions no tenen un període de maduració, els projectes no tenen un període de maduració com tenen les inversions —això vostè ho sap. Per tant, no pot estranyar —a vostè, concretament, no li pot estranyar— que hi hagi unes possibilitats d'execució més ràpides en aquesta línia que no pas en altres línies que són d'inversions.

Li diré que es tranquil·litzi, que les inversions han tirat endavant; que han tirat endavant tot i que prevèiem, per raons que he explicat abans, que podríem tenir dificultats de tresoreria. Hem tirat endavant, hem estat treballant amb una tresoreria bastant esgotada, i, en aquests moments, la situació és completament diferent. És a dir que els projectes s'han tirat endavant; l'únic que ha quedat al marge, l'única cosa que es va suspendre temporalment va ser el pla d'equipaments socials: 7 000 000 milions de pessetes que, de fet, havien estat incrementats de més en el pressupost.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Política Territorial i Urbanisme té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Fa referència a inversió... al Capítol VI, bàsicament, em referiré, senyor Lucchetti, no? Per a afegir noves dades.

Pel que fa referència al 31 de desembre, les dades de compliment del Capítol VI, d'obra pública, diguem-ne, d'alguna manera, és el 98%, aproximadament, compromesa la despesa, no gastada; compromesa la despesa. Vol dir que el Consell Executiu ha dit que es podia fer tal obra, la qual cosa vol dir que encara no s'ha licitat i, per tant, no s'ha adjudicat; per tant, no hi ha hagut una empresa que hagi començat, etcètera, però ja no en puc disposar, d'aquests diners, estan compromesos. I és evident que fins i tot s'ha arribat a algunes Direccions Generals, el dia 31 de desembre, per poder, diguem-ne, fer que no passi això: que aquestes pessetes incorporades i, reglamentàriament, que es poden incorporar al pressupost de l'any que ve, es para el rellotge. És una tècnica típica que fan a les adjudicacions: es para el rellotge a les dotze de la nit del dia trenta o el dia trenta-u perquè l'any no s'acabi, i es fan les adjudicacions fins l'hora que sigui, obrint pliques per tal de comprometre el màxim possible de diner públic.

Per tant, en aquest sentit, vull dir que el que són —parlo, diguem-ne, com a Departament màximament inversor, des del punt de vista del Capítol VI, no del Capítol VII— transferències, etcètera, i puc assegurar que, el trenta-u de desembre, pràcticament no quedava ni un ral. Podia quedar el que venia disposat de baixes, o el que podia caure després d'algunes baixes, però pràcticament estaven esgotades totes les partides. Hi podia haver algunes dificultats tècniques que sempre sorgeixen, d'algun tipus de projectes, però, en fi, el dia que vostès presentin la moció podrem, doncs, discutir amb més detall, en tot cas, tingui l'absoluta seguretat que s'ha anat al compliment estricte del màxim de diners que teníem.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Des de l'escó. Diuen que qui té la informació té el poder; en aquest cas, qui té el poder té la informació que jo no tinc, i, per tant, jo, al 31 de desembre, no m'hi puc referir perquè vostès no m'han donat els estats —en aquest moment, encara no els tenim i, reglamentàriament, encara no tenim per què tenir-los, per tant, nosaltres esperarem a tenir-los. Però, referent a aquesta última intervenció, que el 31 de desembre de 1982 s'ha gastat pràcticament tot, jo voldria donar unes xifres a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, d'un es de xifres que sí que conec, que són les de l'any 81, al 31 de desembre. I, llavors, faré únicament referència a aquesta columna que ens donaven ara, en aquest estat que jo comentava de pressupostat, i el que hi havia realment pressupostat el 1982, la diferència de les dues coses són, òbviament, aquests canvis que es poden haver fet, però són també els incompliments del pressupost de 1981, tal com se m'ha reconegut en bastants casos.

Doncs, bé, a la Direcció General de Transports, senyor Cul·lell, en el pressupost de 1982, en la qual hi havia una xifra de 4 200 milions de pessetes —parlo arrodonint, 4 200—, aquí se'ns diu que el pressupostat són 5 866 milions de pessetes, hi

ha una diferència de 1 600 milions de pessetes, que suposem que no són simplement canvis d'una Direcció General a una altra, sinó que són també ròssecs de l'any 1981. En tot cas, com he dit abans, estem disposats que en la discussió de la moció això se'ns aclareixi convenientment, però, almenys, els nombres que tenim nosaltres al davant no ens quadren.

Ens agradaria, de tota manera —i voldríem demanar, amb permís del senyor President, que, per a fer aquesta informació, se'ns proporcionessin les dades, no únicament d'aquesta Conselleria, sinó de totes les Conselleries, de l'estat d'execució dels pressupostos el 31 de desembre de 1982.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : En nom de la Direcció General de Transports, que està complint amb el Metro, com és patent, amb les felicitacions que ens envia la companyia, doncs, només per a dir-li que, d'aquests 1 000 milions que s'augmenten, aquí entra..., no és el pressupost del 81, sinó que, a més a més, hi entren les inversions del pla del deute aquell, que vostè ja recorda, de la primera emissió de deute dels 10 000 milions de pessetes, que tampoc no era per un any, sinó que allò que no es va poder invertir en el 81, s'ha anat estenent al 82.

Aquí, potser...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, és que realment les interpellacions preveuen un torn d'exposició, un torn de resposta i els torns de rèplica corresponents; em sembla que hem passat ja bastant d'això.

De tota manera, si és un aclariment molt curt, senyor Conseller, pot fer-lo.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'escó estant*) : Molt curt. Només que el dia 26 d'octubre de 1981 va ser aprovat el Pla Especial d'Inversions. De manera que aquí pràcticament s'incorporen 10 000 milions de pessetes, que són d'aquest Pla d'Inversions. Només aquest aclariment.

Interpellació al Consell Executiu sobre les institucions penitenciàries de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem a la interpellació següent, que és la que formularà el Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre les institucions penitenciàries de Catalunya.

El senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats, quina política de localització de centres penitenciaris volem? Volem un complex penitenciari mastodòntic, amb caràcter de camp de concentració? O volem, molt al contrari, presons petites, especialitzades i disperses, d'acord amb l'esperit de la Llei General Penitenciària i d'acord amb el criteri del menor impacte comarcal.

El Govern de Convergència i Unió ja es va definir teòricament, des del primer moment, en aquesta qüestió. En el decurs del debat sobre orientació general del Consell Executiu, tingut el 25 de setembre de 1980, el senyor Pujol es va comprometre formalment en una política de presons, els eixos directors de la qual no eren altres que els següents : presons petites, especialitzades i disperses, assumir la responsabilitat política de buscar els emplaçaments i resoldre el problema

amb urgència.

Més endavant, aquesta Cambra també es va pronunciar nítidament sobre la matèria en aprovar per unanimitat la moció del 27 de maig del 1981, segons la qual els criteris que han de presidir la nostra política de localitzacions són : mòduls de 350 places, geogràficament dispersos i coordinació de la Generalitat amb els municipis afectats.

Com es pot constatar, total i absoluta coincidència de criteris entre el Govern i el Parlament. La moció tenia la virtut fonamental de donar suport i concreció a les accions del Consell Executiu. Però, a desgrat d'unes formulacions polítiques tan clares i d'un suport tan unànim, el Govern de Convergència i Unió no ha estat capaç de fer gran cosa. Jo diria més : jo diria que, després de quasi tres anys, estem com el primer dia.

Evidentment, senyores i senyors Diputats, aquest debat d'avui no s'hauria de produir si hi hagués una concordança entre les idees expressades i els fets expressats, entre les formulacions d'intencions i les accions dutes a terme. Però, com que la realitat és ben bé una altra —i sembla ser que, en matèria de política penitenciària, el que el Consell Executiu diu no es correspon amb el que fa, aleshores el debat es demostra necessari per tal de cercar les raons que expliquin aquesta situació.

Senyores i senyors Diputats, la materialització d'aquesta política penitenciària tan diàfanament definida exigia i exigeix, pel Consell Executiu, l'elaboració d'un pla global sobre institucions penitenciàries, pla que hauria d'ajustar les necessitats actuals de tot Catalunya i les previsions a mitjà termini, amb un programa de construccions que contempli el nombre de centres convenients, la seva distribució territorial i el calendari previst de realitzacions. I, conjuntament amb el disseny del que podríem denominar el mapa penitenciari de Catalunya, cal, senyores i senyors Diputats, que el Govern hagués emprès —emprengui— accions polítiques decidides, vigo-roses, per tal de trobar, coordinadament amb els ajuntaments, els emplaçaments més idonis.

Doncs bé, respecte al pla global —i contestant a una pregunta formulada precisament pel Diputat que els parla— l'Honorable senyor Conseller de Justícia va afirmar en Comissió que el seu Departament no havia elaborat això per la senzilla raó que no comptava amb mitjans per a fer-ho. Aquesta resposta ens era donada el 16 de setembre de 1981; no tinc notícies que avui hi hagi un estudi seriós sobre el tema, i em complauria enormement estar mal informat.

Quant a les ubicacions, els indrets geogràfics per a la construcció dels mòduls penitenciaris, em remeto a les paraules del senyor Bassols, dites en Comissió el propassat 7 de desembre. Ens deia l'Honorable senyor Conseller que l'única finca acceptada pel Ministeri de Justícia de les ofertes pel seu Departament era una finca situada al terme municipal de la Roca del Vallès.

La veritat, senyores i senyors Diputats i Honorables membres del Govern, un ben pobre balanç és aquest, després de tres anys, en un tema reconegut pel mateix Executiu com a prioritari. És aquest el tractament d'urgència que se'ns deia? És aquesta la responsabilitat política que feia seva l'Executiu, de trobar els emplaçaments fent front, fins i tot, a les crítiques que calguessin? Arriba un moment de cercar respostes, d'exigir-les si cal, sobre els perquès d'una política caracteritza-

da pel divorci entre les paraules i els fets; d'una política de la qual es pot legítimament afirmar que tot ha estat dit i res no ha estat fet.

Alguna senyora o senyor Diputat pot estar pensant que aquesta passivitat obeeix a la possibilitat que el Ministeri de Justícia hagués canviat la seva política inicial o que no reconegués a la Generalitat competències en la matèria. Res de tot això.

Un nou recurs al *Diari de sessions*, font inesgotable de descobriments, i també de contradiccions, ens proporcionarà una visió clara sobre quina ha estat la posició del Ministeri esmentat. El 4 de febrer de 1981, el senyor Conseller de Justícia manifestà a la Comissió que la Direcció General d'Institucions Penitenciàries els demanava ajuda per a l'adquisició dels terrenys adients a les instal·lacions projectades. Vuit mesos més tard, el 16 de setembre del mateix any, el senyor Conseller es tornà a dirigir a la Comissió, amb unes paraules tan expressives que no em puc sostraure a la temptació de llegir-les, tal com estan escrites al *Diari de Sessions*, deia: «Continua la idea, la política de fer diverses presons, diversos mòduls. Tot això continua en peu, tant és així que encara no fa la setmana passada en Galavis en persona em va trucar per a dir-me: "buscad fincas, ofreced fincas porque hemos de pensar en los otros centros penitenciarios que hay que construir".»

Bé, aquesta crida de l'Administració central a la col·laboració de la Generalitat, a més a més de dissipar qualsevol dubte, té la virtut d'avaluar la tesi que sempre hem sostingut els socialistes. Tesi segons la qual les competències exclusives en matèria d'ordenació del territori i urbanisme que ens atorga el nostre Estatut d'Autonomia en el seu article 9.9, ens facul·ten per a dir la darrera paraula en el tema específic de les localitzacions dels centres penitenciaris a casa nostra. Tesi, d'altra banda, compartida sempre pel Govern de Madrid, de la qual cosa tenim una prova evident en el Decret del 30 de maig de 1979 de la Generalitat provisional, pel qual es creà una Comissió interdepartamental per a estudiar la localització d'un nou centre penitenciar a Catalunya. En aquest Decret, en la seva exposició de motius, es deia: «Atès que el mateix Ministeri s'ha dirigit a la Generalitat per tal que, en virtut de les facultats traspasades, prengui l'última decisió respecte a la localització de nous centres ...» i segueix a continuació el text del Decret.

Calia deixar aquesta qüestió ben clara perquè s'ha donat el pretext de falta de competències en diverses ocasions per la Conselleria de Justícia, per tal de justificar —al meu entendre— la seva escassa activitat en el tema de les localitzacions. No falten passatges en els *Diari de Sessions* de la Comissió per a provar el que dic, però no en citaré cap per no cansar més les senyores i els senyors Diputats.

D'altra banda, el Diputat que els parla ha fet un seguiment sobre el terreny. He anat als municipis afectats i he parlat amb els ajuntaments, i he parlat amb les associacions ciutadanes, i sempre m'han dit el mateix: que la Generalitat no els informava i que la Conselleria els deia que les presons eren cosa de Madrid, que les competències eren escasses i que, a més a més, els traspassos no arribaven. Anem a tractar això.

Ja hem comprovat a bastament que l'Administració central no ens ha negat mai el dret de buscar els nostres propis emplaçaments. Respecte a les competències específiques en

matèria de presons, la legislació vigent, articles 11.1 i 25.2 de l'Estatut d'Autonomia, juntament amb l'article 79 de la Llei General Penitenciària, que té caràcter orgànic, ens facul·ten per a tenir totes les atribucions —que són moltes— que té actualment la Direcció General d'Institucions Penitenciàries.

Quant al retard en els traspassos sembla ser que no ha estat pas tota la culpa del Govern de Madrid, atès que el senyor Conseller ens deia textualment el 16 de setembre de 1981: «ara, en aquest moment, és sobre la taula el tema de presons.» De dificultats, per tant, fins avui, no n'hi ha hagut cap; ja fa temps d'això, i no és fins ara que el senyor Roca no diu que els traspassos estan a punt d'arribar. Tant de bo que sigui així.

No és pas, doncs, gens estrany, senyores i senyors Diputats, que a aquest Diputat li hagin sorgit certs dubtes, i pensí que aquesta tardança ha estat molt convenient per al Consell Executiu, tant per a exposar una política plena de passivitat i d'ambigüïtat, com per a evitar-se els maldecaps que proporcionen diàriament les presons catalanes. Sigui com sigui, les respostes que cercàvem per tal de trobar les raons d'una política penitenciària, mancada de visió de conjunt, i mancada d'accions concretes, no resideixen ni en la manca de competències estatutàries, ni en la tardança dels traspassos de presons, ni en l'oposició del Govern de Madrid.

Finalment, i per acabar, he de dir que cercar les raons reals d'aquesta política definida pel tot s'ha dit i res no s'ha fet, saber si es té, o s'està elaborant o si es pensa elaborar pel Consell Executiu un pla global sobre institucions penitenciàries, conèixer els tipus d'instal·lacions i el nombre d'instal·lacions que es construiran definitivament a la Roca del Vallès, i, en definitiva, ajudar a clarificar i a resoldre un problema punyent que té plantejat la societat catalana són els motius més significatius d'aquest debat.

Per tot això, aquest Diputat formula la interpellació següent: Quina política pensa seguir el Consell Executiu en relació amb la distribució, la localització i les necessitats de les institucions penitenciàries a Catalunya?

Senyor President, moltes gràcies; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, passo a contestar la interpellació del Diputat senyor Oliart sobre política penitenciària del Consell Executiu, concretament sobre distribució, localització i necessitats de les institucions penitenciàries de Catalunya, però crec un deure —que compleixo amb molt de gust—, tota vegada que aquesta interpellació ha estat precedida —i no ho necessita perquè el tema és prou important per si— d'una exposició que sembla que vulgui justificar-la i que inclou una crítica molt dura contra l'actuació del Consell en aquesta matèria, i d'una manera molt directa al Departament de Justícia, crec que abans de contestar concretament el tema de la interpellació, exposant la política que pensem seguir, és obligat que insisteixi en alguns comentaris sobre aquesta crítica; jo crec, com és natural, en la sinceritat del Diputat interpellant, i crec —i ell ho ha dit— que tant de bo fossin a causa de falta d'informació algunes de les afirmacions que ha establert aquí, i que, d'aquesta manera, sigui també degudament informada la Cambra en una matèria tan important com la que ens ocupa.

Diu en essència el Diputat interpellant que en el curs de tres anys de govern, l'actual Consell Executiu no ha estat capaç sinó de proporcionar, d'obtenir una finca a la Roca per a la localització, per a la construcció d'una presó. I això malgrat les competències de què disposa la Generalitat en aquesta matèria.

Doncs bé, senyor Oliart, sento decepcionar-lo, perquè si vostè creu que el Consell Executiu, i concretament el Departament de Justícia, ha obtingut, almenys, una finca a la Roca per a aquesta finalitat, l'he de decepcionar perquè el Consell Executiu no ha fet ni això, o si vol que li digui d'una altra manera, no ha fet això. Ha fet, sí, moltes altres coses. El que ha fet el Departament de Justícia no és obtenir una finca a la Roca, sinó proporcionar al Ministeri de Justícia la facilitat d'obtenir aquesta i més de vint altres finques diferents, donant-li tota la informació necessària de finques, naturalment, pre-seleccionades i que se sabia que eren d'adquisició possible i aptes per a la finalitat a què havien de destinar-se.

Però, qui va elegir la finca de la Roca? Perquè el Govern de la Generalitat no tenia, ni té, competències per a fer-ho, va ser el Ministeri, i és el Ministeri de Justícia el que té el mèrit o la responsabilitat d'haver seleccionat aquesta finca.

Lamento que aquesta selecció s'hagués fet ja molts mesos enrera i que avui dia la presó de la Roca encara no estigui començada. I és més, no solament no està començada, sinó que ni la finca no ha estat adquirida, i segons notícies de què disposa el Departament de Justícia, just ara es pensa a iniciar l'expedient d'expropiació de la finca com a mitjà de resoldre el problema d'uns parcers que l'ocupen. De manera que la intervenció, la participació del Consell Executiu en la finca de la Roca ha estat purament d'oferir-la entremig de moltes altres. Però amb això no volem dir que no hem fet res; hem ofert, no aquesta finca, n'hem ofert vint i tantes més que continuen en cartera i que serien —no cal dir-ho— sobreres per a resoldre el problema penitenciari a Catalunya, si també el Ministeri no es limités a escollir-les i a seleccionar-les, sinó a començar-hi la construcció seriosament.

I he de respondre també a les al·lusions fetes en matèria de competències. Jo lamento —perquè em sembla que he de referir-me a un tema que és obvi— haver de dir que potser sí que la Generalitat de Catalunya té competències, sí, en matèria d'ordenació del territori, en virtut del que disposa l'article 9, número 9, del nostre Estatut d'Autonomia. Però és que el problema, senyor Oliart, no radica en la ubicació de les presons. Catalunya és un país petit, però on caben sobrerament tots els establiments penitenciaris que es puguin necessitar i totes les zones que urbanísticament estan qualificades com d'equipaments generals o supramunicipals són aptes per a la ubicació de presons, i els terrenys urbanitzables. I en últim terme, l'article 180 de la Llei del Sòl dona un instrument al Govern per a poder modificar la qualificació urbanística per raons d'urgència, i aplicar i construir presons o altres equipaments generals en terrenys altrament qualificats. De manera que no és aquí el problema.

El problema és en les competències estrictament penitenciaris, i jo he de dir —i no vull mostrar-me gens rigorós en aquest punt— que em sembla, sí, en certa manera abusiva la menció de les facultats que estableix l'article 11, en el seu número 1, de l'Estatut de Catalunya, perquè si bé diu que la

Generalitat tindrà competència per a l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents, i assenyala com a primera la penitenciària, és evident que aquesta és una competència que ha de ser transferida amb tots els serveis i tots els establiments que comporta.

I lamento haver de dir que no hi ha hagut passivitat en sol·licitar aquestes competències, perquè és cert —i ratifico les paraules que vaig tenir l'honor de pronunciar el setembre, en la sessió informativa de la Comissió de Drets Humans o la Comissió de Justícia, no ho recordo exactament— que havíem demanat, havíem introduït el tema i havíem presentat l'avantprojecte de traspàs i que es trobava sobre la taula de la Comissió Mixta de Competències, però per raons que tots coneixem —campanya electoral, eleccions, presa de possessió del nou Govern—, la realitat és que aquest tema, no obstant les constants instàncies que el Conseller que s'honra amb l'ús de la paraula ha fet als representants de la Comissió Mixta, no s'ha mogut fins molt darrerament.

I dispenso, fa potser només vuit o deu dies, de la resposta de la Comissió Mixta, la part de l'Estat, en la qual accepten gairebé íntegrament, amb lleugeres rectificacions, l'avantprojecte proposat pel Departament de Justícia, i comencen a enviar-me documentació relativa als funcionaris, a competències, etcètera, documentació que es diu que se'm complementarà immediatament, però complements que encara no s'han rebut. No obstant això, considero que la marxa d'aquest traspàs sembla ben encaminada, potser fins i tot avantatjosa en comparació amb altres que poden considerar-se molt paralitzats. Però no hi ha hagut passivitat en la negociació, en la petició d'aquest traspàs, ni hi ha hagut temor a cap impopularitat, i potser m'estenc massa volent rebatre l'aspecte de crítica en què el Diputat interpellant ha basat aquesta interpellació i no em quedaria temps, per no excedir del reglamentari, i, per tant, deixo en aquest punt el tema per parlar de la política que el Departament de Justícia, en concret, i el Consell Executiu pensen seguir, pensen seguir, naturalment, el dia que tinguin les competències per a fer-ho.

La interpellació parla de distribució, localització i necessitats de les institucions penitenciaris a Catalunya. Sobre distribució no cal parlar-ne gaire, perquè els criteris o la política a seguir pel Consell Executiu vénen condicionats, relativament, per l'informe de la Comissió interdepartamental que el senyor Oliart ha volgut recordar en la seva intervenció, ja de l'època de la Generalitat provisional, en què s'assenyalaven ja uns criteris que considerem avui que continuen essent vàlids.

Hi ha una Llei General Penitenciària, d'obligada aplicació a tot el territori de l'Estat, en la qual s'assenyala ja que els establiments penitenciaris només poden acollir 325 reclusos en cel·les individuals i que a cada província hi ha d'haver un establiment per a preventius, un altre per al compliment de penes, ordinari, i un departament o un establiment, o almenys un departament separat, de compliment per als joves. El Reglament Penitenciari interpreta amb una certa laxitud aquestes disposicions de la Llei i autoritza que aquests 350 reclusos —capacitat màxima de cada establiment— puguin estar en mòduls, separats físicament i regimentalment, però units dintre d'un centre geogràfic únic. Però aquesta flexibilitat del Reglament ve condicionada també, pel que fa referència a la política a seguir pel Consell Executiu, per aquesta moció

—que també ha recordat afinadament el senyor Oliart— d'aquesta Cambra, del 27 de maig del 81, en la qual s'insta el Consell Executiu que faci seu aquest principi de dispersió geogràfica i que procuri d'evitar la construcció de més d'un mòdul en cada establiment.

I ja per últim, en matèria de distribució, és evident que el Consell Executiu s'ha de subjectar a tota aquesta normativa. I, a més, hi ha un principi de dret penitenciari, que acollim i que també considerem que ha de ser respectat, que és el de la càrrega penitenciària; la càrrega penitenciària, perquè les penitenciaris —potser no hauria de ser així, però en realitat ho és— són considerades per tots els municipis com un inconvenient, i aquesta càrrega ha de ser distribuïda proporcionalment als contingents de presos que dona cada àrea geogràfica, que, traduït en xifres actuals, voldria dir que en el total del nostre país, a Catalunya, Barcelona, la província de Barcelona, l'actual província de Barcelona, hauria de tenir un 80 o un 82% de les places per a reclusos, un 9 o un 10% Tarragona, un 5% Lleida i un 3% Girona, segons les xifres de què disposem actualment.

Quant a la ubicació, la ubicació de presons, hi ha uns principis que acull, que fa seus també el Consell Executiu. El primer de tots, el de buscar l'emplaçament de les presons pròxim al lloc d'origen dels presos, per a evitar —segons també és normativa legal— el desarrelament d'aquests del seu medi ambient habitual, amb excepcions, naturalment, que vénen donades en relació amb els establiments de preventius, que també és convenient coordinar aquesta proximitat del lloc d'origen amb el del lloc del jutjat o tribunal que ha de judicarlos, per a facilitar la tasca d'advocats, jutges i personal de justícia, i dels centres tancats, dels centres de màxima seguretat, perquè, per raó de les limitacions que hi ha —que reglamentàriament estan imposades quant als seus contactes amb l'exterior— i per la poca durada de les estades dels reclusos en centres d'aquest tipus i, per últim, perquè preval, sobretot, en aquests casos, el criteri de seguretat sobre els altres, no és necessari que hi hagi aquesta proximitat i, en realitat, un centre de màxima seguretat pot situar-se amb independència d'aquestes altres motivacions.

És convenient que els establiments penitenciaris estiguin fora dels nuclis urbans, cosa que a Catalunya ens planteja el problema de gairebé la demolició de tots els establiments de què disposem, excepte dels de Lleida —això, com a visió a molt llarga distància—, perquè la ubicació de presons dintre de les ciutats és conflictiva i no proporciona cap avantatge. En canvi, sí que és necessari que estiguin a una distància reduïda, podríem dir entre 4, 12 o 15 quilòmetres, com a màxim, de nuclis urbans de bastant importància, que són necessaris no solament per a subministrar, cobrir les necessitats de l'establiment, com poden ser atencions mèdiques, serveis d'incendis, subministrament d'aliments en general, sinó també per les necessitats del mateix centre, concretament dels funcionaris del mateix centre i dels que estan encarregats de la vigilància exterior. Cal pensar que en condicions òptimes, a les quals no podem aspirar de moment, un mòdul de 350 reclusos comportaria, entre funcionaris de servei de l'establiment intern i vigilància exterior, més, potser, de 100 persones amb les seves respectives famílies que, naturalment, necessiten els seus habitatges, que necessiten escoles per als nens, que

necessiten mercats, que necessiten llocs de compra. I, per tant, això només es pot obtenir quan una presó se situa a aquestes proximitats d'un nucli urbà de mitjana importància. És necessari que les ubicacions siguin accessibles, és a dir, a distàncies pròximes de ferrocarrils, d'estacions de tren, a 3, 4 o 5 quilòmetres, de carreteres, autopistes o carreteres importants.

Tot això, tota la possibilitat d'ubicació de presons que reuneixin aquestes condicions la tenim contemplada i la tenim resolta sobre el paper, perquè no la podem resoldre d'altra manera, però coneixem i sabem de finques suficients on, si disposéssim de les competències necessàries, podríem construir aquests centres.

I, per últim, toquem el tema de les necessitats que és, potser, el més important dels que hem tingut...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, li prego que abregui, perquè hem passat amb molt dels deu minuts...

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, amb molt de gust abreujaré, però com que el tema és tan complicat... Abreujaré tant que, a part que donaré unes dades molt globals, el que sí que ofereixo molt gustosament —a més, són temes difícils de parlar, contestant una interpellació— és que demanaré a la Comissió de Justícia i Dret una sessió informativa propera, a fi i efecte de —a través d'aquesta Comissió parlamentària— informar tota la Cambra sobre aquestes necessitats d'institucions penitenciaris que tenim pensades i programades.

I ara, doncs, només, molt breument, en espera de poder informar més àmpliament la Cambra amb motiu d'aquesta sessió que demanaré, només dir que si bé de moment s'espera una reducció important en el nombre de reclusos, no tant com parla avui la premsa, però sí important i continuada amb la reforma del Codi penal, que representarà una altra disminució de presos, amb això hem de creure que unit a la presó de Lleida i al remodelatge de la de la Trinitat, permetrà, cap a finals del 83 o primers del 84, una situació estabilitzada i un petit respir per a preveure, de cara a finals del 85, d'absorbir el nou nombre de presos que, per desgràcia, cal calcular que es tindran. Cal calcular que en aquell moment estarem al nivell de l'Europa occidental, 78 presos per mil habitants, i tot això, tot això està pensat, se sap com s'ha de fer, però presenta el problema que el Consell Executiu hauria de disposar en el curs —i s'hauria de començar de seguida—, hauria de necessitar en el curs dels anys 84, 85 i part del 86 d'uns 9 000 milions de pessetes.

Acabo dient que estigui tranquil el senyor Oliart, i la Cambra també. El problema del Consell Executiu i del Departament de Justícia no és el de manca d'una política penitenciària, el problema és de manca de competències i de pressupostos.

Moltes gràcies, i perdoni, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Oliart té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, certament, senyores i senyors Diputats, la resposta que hem rebut no és gens satisfactòria. Jo diria més, jo diria que és decebedora. Ben mirat, haurem de convenir que difícilment podria ser d'altra manera, perquè, ¿com explicar el

que no s'ha fet? Com justificar, després de tres anys, aquest pobre arqueig de caixa? Simplement, no hi ha bones respostes perquè no hi ha resultats, ni bons ni dolents. Anem a constatar-ho.

Primera constatació : No hi ha dissenyat un pla general. La importància d'un pla global no escapa a ningú, el seu disseny ens permetria a tots conèixer amb precisió quina política concreta pensa dur a terme el Consell Executiu i, a la vegada, ajudaria que les comarques acceptessin de millor grat la part d'aquest programa que a cadascuna li pertocaria. Un estudi seriós del tema, un mapa penitenciari de Catalunya —per dir-ho així— requereix la col·laboració de diverses Conselleries. Si el senyor Conseller ens hagués dit que s'anava a crear una Comissió interdepartamental, tal com ja va fer la Generalitat provisional, hauríem pensat que es començava a abordar la qüestió amb rigor, però res de tot això no se'ns ha dit.

Se'ns ha parlat, sí, d'unes necessitats generals, però formulades d'una manera tan genèrica que no han aportat res de nou al que ja sabíem. Jo espero que en aquesta sessió informativa que ens anuncia el senyor Conseller puguem tornar-ne a parlar. Crec i espero, de totes maneres, que el senyor Conseller no ha pretès, en cap cas, que això passés com el pla global que nosaltres demanem, perquè un pla global sobre institucions penitenciàries de Catalunya exigeix, a la vegada, un alt grau de concreció i una gran sensibilitat política. No oblidem que estem configurant el sistema penitenciari del segle XXI. Aquest pla hauria de contemplar, entre altres coses, les previsions i necessitats a curt i a mitjà termini, un mapa de localitzacions, un programa de construccions amb el seu calendari i les seves prioritats, els corresponents estudis arquitectònics per a determinar, dins el marc de la Llei General Penitenciària, els projectes més adients a les finalitats de cadascun dels mòduls, i, sobretot, un pressupost globalitzat i també detallat. Aquesta és la manera d'abordar els problemes, presentant alternatives i programes seriosos se'ns farà cas a tot arreu, aquí i a Madrid.

Segona constatació. Només es disposa avui de dues finques que reuneixen les condicions degudes —recordo unes paraules del senyor Conseller dites a Comissió— : la finca de la Roca del Vallès —ja esmentada— i la finca que tenia en reserva a Rubí. És veritat que el senyor Conseller ha dit que havia ofert unes vint finques, però que el Ministeri solament n'hi havia acceptat una o dues. Això —i perdoni, senyor Conseller— no és una explicació, sinó una declaració d'incapacitat per a trobar les finques que han de reunir les condicions requerides, i que jo suposo que el Consell Executiu les sap perfectament.

Tercera constatació : encara no sabem si la majoria dels mòduls aniran a una mateixa finca o es dispersaran. No fa encara tres mesos, el senyor Conseller va dir en Comissió que a la Roca hi anirien de tres a sis mòduls i un centre assistencial. Per a tractar fins i tot de justificar aquesta possibilitat, es va parlar que la Llei General Penitenciària, i avui s'hi ha tornat a referir el senyor Conseller, permetia que els mòduls poguessin estar a prop uns dels altres. Senyor Conseller, és veritat això. La Llei General Penitenciària permet aquesta interpretació, però també permet la contrària; o sigui, que estiguin cadascun d'aquests mòduls en finques separades. I, precisament, l'esperit de la Llei és el d'assegurar la classificació i separació dels interns i garantir la seva reinserció a la societat, la qual

cosa ens indica que la separació de cada mòdul ha d'ésser la més efectiva possible. I si encara hi hagués algun dubte sobre aquesta qüestió, pensem que hem de vetllar també per l'equilibri comarcal. Tot això exigeix diferents localitzacions; cal buscar-les, cal cercar-les i, també, cal trobar-les. I espero que el Consell Executiu posi mans a l'obra.

Quarta constatació : no s'ha posat encara ni una sola pedra de cap nou mòdul penitenciari. Cada vegada que sorgeix a la primera plana el tema de la Model —i dissortadament això passa amb força freqüència— es parla de la urgència de les solucions. Però fa tres anys que jo sento la mateixa història; però avui som aquí com el primer dia, res no s'ha fet.

Cinquena constatació : la situació de la presó Model i d'altres presons catalanes que són en situacions semblants, com podrien ésser la de Girona i la de Figueres, no han variat, continuen essent els mateixos inferns, més grans o més petits, però inferns.

Sisena constatació. I per a acabar d'arreglar el panorama tenim avui tots els municipis en contra de les presons, revoltats, diria jo, contra la idea de rebre un sol mòdul, i aquesta trista realitat obeeix, substancialment, als desencerts —sempre segons el meu entendre, naturalment—, a les ambigüitats i a la passivitat del Consell Executiu, les quals sens dubte són degudes a una estratègia definida per tal de defugir, i ho torno a repetir, les decisions de govern considerades impopulars.

I ara em tornaré a referir a les competències i traspassos, perquè el senyor Conseller també s'hi ha referit.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, també li haig de pregar d'abreujar perquè els torns de rèplica són de cinc minuts, i fa estona ja que han passat.

El Sr. OLIART : Passa que, com que el tema s'ho val...

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, però vull dir que si el tema s'ho val cal plantejar-lo d'una forma que no sigui la interpellació.

El Sr. OLIART : D'acord, moltes gràcies, i seré molt breu.

Sobre les competències, no és moment d'obrir el debat que ja fem fa temps, aquest podria ésser, fins i tot, un diàleg de sords. Repetir que en el tema específic de les localitzacions, en tenim prou amb les competències d'ordenació del territori i d'urbanisme que ens atorga el nostre Estatut.

Però, en qualsevol cas, recordar unes paraules dites a aquesta Cambra pel Molt Honorable President de la Generalitat, en el sentit que les possibilitats d'actuació de la Generalitat no s'esgoten en l'exercici de competències expressess, sinó que la seva autoritat política i moral confereix a la institució unes possibilitats que van més enllà de les que dona una lectura estricta de l'Estatut. Amb aquesta filosofia, els socialistes hi estem plenament d'acord. És una llàstima que el Govern de Convergència i Unió no hagi sapigut aplicar-ho.

I respecte als traspassos, remarcar, i amb això acabo, les vegades que ja s'ha dit que eren per arribar, però que encara no són aquí, i també subratllar que ja s'ha transferit el 85% dels serveis, i significativament els traspassos de presons han quedat en aquest darrer 15%. És molt significatiu, i jo crec que es tracta de passivitat, repeteixo, és passivitat, i fins i tot hi podria afegir —i això podria ser una opinió meua— que es tracta també de voluntat que no arribin.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller pot replicar

també. El Reglament fixa un temps de cinc minuts

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, gràcies, procuraré ser molt breu. Senyores i senyors Diputats, abans de tot he d'excusar que amb la premura que acabat la meva exposició he comès un error que els senyors Diputats aquí m'han fet observar, en assenyalar que el nivell europeu de presos era de 78 per 1000 habitants, volia dir, per 100 000 habitants. Dit això, contestaré molt breument els punts que ha assenyalat en la rèplica el senyor Oliart.

En primer lloc, no he dit mai que de totes les finques ofertes, el Ministeri només n'hagués acceptat una, o, si ho he dit, no era en aquest sentit; que n'havia seleccionat una, perquè el Ministeri no ha parlat més que de fer una presó, de començar una presó. I el Ministeri ha demostrat que tenim competències, i suposem que els diners —almenys aquestes eren les notícies que teníem— encara no ha començat aquesta sola. De manera que moltes finques podien ser aptes, però es que només n'hi interessava una, no vol dir que les altres fossin mal prospeccionades.

He d'afegir també que no vaig dir a la sessió informativa de què s'acaba de fer esment que només teníem dues finques, la de la Roca i la de Rubí. A la Roca sol, en tenim tres. Vaig dir que en teníem, que en el cas que l'operació a la Roca fracassés, teníem moltes altres finques als voltants de Barcelona, i distàncies aproximades, com per exemple Rubí, que eren aptes, i que la de Flix podia adquirir-se en bones condicions. Però no em vaig limitar a aquesta sola, i en tenim moltes altres, a Polinyà, a... Prefereixo potser no donar noms, perquè

això crea una alarma inútil als municipis, perquè després no podem realitzar els nostres plans, que, com dic, depenen del Ministeri.

Quant a la presó de la Roca, insisteixo que si no s'ha posat la primera pedra és perquè no la tenim, és que no la tenim, aquesta pedra, i no la podem posar, personalment aniria a posar-la amb molt de gust si tingués possibilitats d'obtenir-la. I la situació de la Roca complica tota la política nostra, perquè encara no se sap, o almenys a nivell de Consell de la Generalitat no han arribat notícies fidedignes, exactament què es va a fer a la Roca. Concretament, s'ha parlat molt d'una infermeria penitenciària i encara no sabem si s'hi farà o no. I, evidentment, aquest és un establiment que Catalunya necessita perquè no el té, hospital o infermeria. No podem dicidir-nos sense saber si el Ministeri el fa o no el fa.

Per últim, respecte d'aquesta informació del senyor Oliart que si no tenim transferències és perquè no les volem, perquè això obliga a prendre decisions impopulars, lamento dir al senyor Oliart que només el puc desmentir amb la meua paraula, que és paraula per paraula, però que he dit, repetides vegades, que el Consell de la Generalitat és capaç, està en condicions i vol assumir fins al màxim totes les competències que li provenen de la Constitució i de l'Estatut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats continuarem demà al matí a les deu. Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió a les nou i sis minuts del vespre)